

Giới thiệu Chúng Ta Là đại Gia Đình

Truyện Chúng Ta Là "đại Gia Đình" nói về khi chúng ta gặp nhau, chúng ta nhận ra và biết về sự tồn tại của nhau, chúng ta sẽ yêu thương nhau. Truyện tình yêu là trường tồn, tình cảm là vĩnh cửu. Câu chuyện này có tình yêu, tình cảm gia đình đan xen. Có một chút đấu đá tranh giành, có một chút xích mích hiểu lầm. Tất cả cung bậc cảm xúc sẽ được gói gọn trong câu chuyện Chúng ta là "đại gia đình".

Truyện tiểu thuyết motip cũ nhưng nội dung hoàn toàn mới. Các bạn hãy ủng hộ nhé. Và hãy nhận xét thoải mái ạ .

** GIỚI THIỆU NHÂN VẬT TRONG TRUYỆN **

-Hồ Phan Thiên Kim: giống như tên của nó, nó là một thiên kim của một dòng họ cao quý và hoàng tộc, gia đình nắm trong tay hoàng loạt các tập đoàn nổi tiếng trên TG về ngân hàng tài chính, ông nội là một trong những tài phiệt giàu có nổi tiếng nhất TG. Xinh đẹp, đáng yêu, tình nghịch nhưng đằng sau cái mặt trẻ trung của mình là một số phận đáng thương. Nó 19 tuổi, chăm chỉ giỏi giang nên còn nhỏ đã học vượt cấp và có được những bằng đại học tốt nhất.

-Hoàng Ngọc Như: Là bạn thân của Thiên Kim, con gái của Hoàng Phùng, ông trùm kinh tế có tiếng tăm nhất Á, Âu, cô rất đẹp, làm say lòng người khác, rất dịu dàng nhưng lại rất nóng tính, thông minh sắc sảo. Bằng tuổi nó và đã đạt những bằng đại học loại ưu giống nó. Ngoài ra còn là người mẫu nổi tiếng, gương mặt là đại sứ cho thương hiệu Zirazu.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

“Rào...rào...”

-Rain then!! Rain then!!

8.00 p.m.Nước Mĩ....

Trời tối đen, mưa tầm tã. Ngoài trời chẳng còn ai qua lại, đầu đó trên những con hè có những đôi tình nhân đi nhau dưới mưa, những gia đình vội vội vàng vàng chạy tìm nơi trú ẩn sau chuyển đi chơi cuối tuần cùng nhau. Trên đường, hình dáng một người con gái mảnh khảnh, nhẹ bước đi trong mưa. Không có dù, mái tóc nâu bồng bềnh gió cuốn đã vurun nhuu những hạt mưa, người con gái bé bỏng, đứng giữa thiên nhiên hùng vĩ, những cơn gió mạnh cứ quật tới tấp vào người cô, làm cô bao lần vấp ngã, nhưng vẫn cố đứng dậy bước tiếp. Đôi mắt đẹp đã nhoè đi, trên gò má mịn màng trắng trẻo, vương vẩn những giọt mưa hay giọt nước mắt người con gái trẻ.

“Bịch bịch bịch”

-A!!.. Hộc .. thấy rồi!!

Ngọc Như chạy lại ké bên nó, che cây dù lên đầu nó, bàn tay mềm mại dịu dàng khẽ lau những giọt nước đọng lại trên vàng trán, khuôn mặt nó

-Về nhà thôi!! –Như dịu dàng lau nước mắt cho nó, vỗ về

-Như, mày nghĩ xem trên đời này, không ai chấp nhận đứa con được tạo ra bởi một mối tình vụng trộm sao?

-Thôi! Họ không cần mày thì mày cũng chẳng phải cần họ, mày về Việt Nam đi, đi với tao- Ngọc Như nhẹ nhàng an ủi

Trên gương mặt của người con gái trẻ đứng trước tình cảnh đáng thương của bạn mình, một giọt nước mắt chảy dài, nóng hổi trên gương mặt cô- Đi về thôi, Kim!!

-Ừ, về thôi...

Nó nuốt nước mắt vào lòng, đi với Như ra xe, trong đầu nó cứ nhớ lại những kí ức buồn bã, khổ nhục, như một cuốn phim quay chậm

----- Biệt thự Happy—12.00 a.m

-Ba à, Thiên kim đã ở trong gia đình ta lâu rồi, chắc hẳn nó cũng biết luật lệ một khi làm sai luật, và lại nó phải biết..- Bà Vân Trang liếc mắt nhìn nó, ánh mắt khinh thường nói lớn – con gái con đứa trong gia đình này không bao giờ được vui chơi quá 12 giờ đêm mà không về nhà, đằng này lại đi tới sáng mới vác mặt về, bộ muốn làm dòng họ ta thối mặt với mọi người sao ?!! Đã vi phạm, thì sẽ bị phạt, ba à, với lại, nó cũng không phải là con chính thức

hợp pháp, một nửa kia của con người đã bị ô uế bởi mẹ nó, không phải ba muốn giới thiệu nó là con gái của chồng con ngoại tình với người đàn bà rẻ tiền khác sao ?!!

-Cho dù là vậy, cũng đâu cần cho Thiên Kim trở về Việt Nam? – Ông nội nó, một người nắm tất cả quyền lực trong dòng họ, lớn tiếng bảo vệ đứa cháu tội nghiệp đáng thương

-Ba à, đó là hình phạt cho những ai không biết tuân thủ đúng luật trong gia đình, phạt vậy cũng có gì đâu, về đó nó cũng được đi học, mà cho dù không đi học nó cũng đã giàu sụ vì đã có được những cái bằng tốt nghiệp loại ưu đó sao?! Ba mà không phạt, mọi người sẽ không phục đâu!- Bà ta khinh khinh nhìn Thiên Kim bằng nửa con mắt

-Đúng đó ông nội, ông không phạt chị ấy, con không phục và những anh chị trong nhà cũng không phục đâu- Thanh Mỹ nhanh nhẩu, nói chen vào trong khi Thiên Kim vẫn mím môi im bất, chịu những lời nói sỉ vả, nhục mạ của đứa em và cả người mẹ lớn kia.

-Được rồi, ta chấp thuận, Thiên kim à, con hãy về Việt Nam một thời gian thôi, con có thể ở riêng hay ở với anh hai con cũng được..

-Dạ!-Nó nói, nước mắt trào ra.

-Đồ nước mắt cá sấu- Thanh Mỹ liếc nhìn, chửi nó, trong khi Mỹ là em nó, một đứa em cùng nửa dòng máu của người cha quý tộc.. Thanh Mỹ lun như vậy, mặc dầu là em nhưng Mỹ lun hiếp đáp nó, nghe lời mẹ mà nhục mạ nó.

-Đủ rồi, ra ngoài hết đi!! – Ông nội nó gắt, nhìn đứa cháu tội nghiệp, ông thật không biết làm sao. Gương mặt phúc hậu, khề nhằn lại, lắc đầu.

-----10.00 p.m tại biệt thự Hoàng Như---

Nó ngồi bó gối, nước mắt lại nhảy dãi trên gương mặt xinh đẹp dầu đã xanh xao hốc hác vì dầm mưa quá lâu..

-Hừ! Mụ già đó, thật quá quái. Thôi đi, ngủ đi Kim, ngày mai chúng ta sẽ về Việt Nam, đừng buồn nữa, về đó, mình sẽ đi học cho vui, sẽ gặp lại Quỳnh My nữa và còn anh hai của mày nữa chứ, phải không?! Mày không cô đơn mà..

Khẽ vuốt mái tóc đỏ mềm còn ướt, nó thấy thương Như quá, chắc hẳn cô bạn đã phải chạy theo nó dưới mưa rất lâu. Nó biết Như thương nó lắm và nó cũng vậy, mỉm cười

-Cảm ơn mày- Nó dịu dàng tươi cười với Như

-Thôi ngủ đi!!

Ừ!-- Trong màn đêm tịch mịch, mưa vẫn rơi hoài không dứt, có hai con người đang nằm cạnh nhau ngủ, họ toả hơi ấm cho nhau, cho nhau chút tình thương mà người kia vẫn còn thiếu. Một ngày trôi đi với những nụ cười và lẫn những giọt nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ánh nắng ban mai khẽ chiếu vào căn phòng, Ngọc Như từ từ mở mắt, vươn vai uể oải mệt mỏi vì hôm qua đã phải dầm mưa lâu để tìm nó. -HOÀNG NGỌC NHƯ!!!!- Nó lấy hết sức bình sinh hét thật to ấy vậy mà... -Oaaa, buồn ngủ ghê, tiếng gì nghe chói tai ấy nhỉ, mà lạ nha, sao hôm nay cái giường của mình êm ái hơn hẳn mọi ngày vậy ta?!!- Nhỏ ngồi dậy, mơ hồ nhún nhún vài cái. -Á! Ừng ứn ừn ưn ưn, uống ời ười ao ay!!! (Á! Đừng nhún nữa con quì, xuống khỏi người tao ngay!!!) Như giật mình nhìn xuống, thì ra cô nàng ngủ như nào mà sáng ra lại đề bẹp lên nhò bạn của mình -Ồi! Xin lỗi nha, tao không biết mày nằm dưới hi ! -Mày muốn tao ngộp thở chết sao, hic hic, mày nặng như heo ấy!- Nó nhăn mặt, hét vào mặt Như -Thôi mà, Kim đẹp gái, cho xin lỗi mà- Như làm mặt nũng nịu dễ thương, nắn ni con bạn -Tha cho mày đây, dậy đi, chuẩn bị về VN thôi, trê chuyến bay bây giờ-Nó béo má con bạn, ra về người lớn nói. -Ok, let go thôi nào!! -----Việt Nam—Tại sân bay Nội Bài--- “Có biết khi em bảo anh đi đi Là chỉ mong anh sẽ ở lại

Là để nghe rằng thiếu vắng em anh sẽ buồn lo ra sao

Nước mắt rơi để làm gì anh ơi

Là để thay nín kéo bằng lời

Và để anh biết người con gái anh yêu rất yếu đuối. “ -Aloo?! Quỳnh My nghe đây, ai vậy?!!-Quỳnh My bước vào khoang máy bay hạng nhất chuẩn bị

về Sài Gòn sau chuyến công tác ở Hà Nội, gương mặt nở nụ cười rạng rỡ, dịu dàng trả lời điện thoại. - Tao đây, còn nhớ tao không?!!- Nó nói cộc lốc, nhăm nhở cười trong điện thoại. -Nhớ lắm, nhớ mày nhớ cả Ngọc Như nữa kia. -My cười tươi, cô nhận ra được giọng nói quen thuộc. -3g chiều nay, tụi tao sẽ về Vn, về chơi với mày, chịu không?!!- Như chụp lấy điện thoại của nó, giọng niềm nở -Ba giờ tao phải họp rồi, xui quá! Tụi bay về thì tao không đón được, huhu! – My mỉm máo trong điện thoại. -Không sao, tụi tao về ổn định chỗ sau đó sẽ thăm mày sau, hihi-Nó -Ừ cũng được -Ok cưng, bye bye bạn yêu!!- Nó và Như. ----New York--- -Bộ mày không cần về lấy đồ sao?!!- Như lo lắng hỏi nó, sợ nó nhớ lại chuyện hôm qua -Không đâu! Trong giỏ tao có thẻ vàng, pát po, giấy tờ và điện thoại đầy đủ rồi, những thứ không cần thiết thì không nên mang theo làm gì.- Nó gượng cười -Ừ, vậy thì mình đi thôi!- Như yên tâm vào xe, nó cũng đi theo. -----Việt Nam--- Bar Diamon---- -Chào mấy đứa, mấy đứa đến sớm nhỉ?!!-Khánh Nam bước vào căn phòng Vip riêng biệt, hai tay ôm hai cô nàng chân dài, nhăm nhở chào mấy người ngồi nhìn chăm chăm vào mình đầy sát khí. -Mày đến sớm nhỉ?! Mang theo cái gì nữa vậy, bộ tính làm xiếc rần hả??-Thái Phong cười nửa miệng trách thẳng bạn, liếc mắt xem thường nhìn hai cô nàng đang ông ẹo trên người Khánh Nam. -Sao, được không?!!-Biển đi giùm?!!-Thiên Minh đứng dậy, gương mặt không cảm xúc nhìn thẳng vào người hai cô gái, khinh bỉ đe dọa. -Ấy ấy, mày sao vậy, tao mất công lắm mới mua được mấy em này vậy mà mày lại- Khánh Nam luyến tiếc nhìn hai cô nàng xinh đẹp khiếp vía chạy đi. -Cho mày chừa- Thiên Minh gỡ bỏ bộ mặt lạnh lẽo nhăm nhở cười đáp -Hahahahahahaaa!!... Eris từ ngoài cửa bước vào, ôm bụng cười nắc nẻ, tiếp đó là Thiên Minh sau là Thái Phong, cả ba hùa nhau chọc quê Khánh Nam khiến anh tức đỏ mặt, bèn tóm lấy Thiên Minh thúc vài đấm vào lưng. -Hôm nay mày gọi tụi tao đến chi đông đủ vậy?!! Bộ có ai tranh hợp đồng với mày nhờ tụi tao xử lý sao?!!- Eris cười cười nói, khoác vai Thái Phong, còn hất tay ra về đồng nghiệp. -Không, chiều nay em gái tao và bạn của nó về, gia đình tao lại gây áp lực cho nó, tao muốn em tao đến biệt thự ở cùng mình với lại tụi mình đi học lại để cho nó vui đó mà!- Thiên Minh buồn buồn nói. -Hả?!!- Đi học sao?!!- Khánh Nam và Thái Phong hét lên- Thôi thôi, chán chết, tụi mình tốt nghiệp hết rồi mà. Mà thằng kia, bộ m muốn đi học với nó à sao không nói gì hết vậy????- Thái Phong huých vào tay Eris. -Tao sẽ đi với thằng Minh- Nói rồi để lại hai khuôn mặt méo xệch vì khó hiểu của Phong và Nam, quay sang Minh- Tụi mình học trường Đại học Ngôi Sao của tập đoàn Star đi! -Sao mày lại muốn học trường đó, à mà hình như trường đó cũng là trường mà em gái tao muốn vào, ok cũng được thôi?!!- Thiên Minh ngạc nhiên - Bạn gái tao học trường đó -What?!!- Cả ba đồng thanh - Mày có bạn gái từ khi nào vậy?- Vẫn đồng thanh, ba người ngạc nhiên hết sức khi Eris nói hai chữ “bạn gái.” -Bộ có gì sao?!! Cũng thường mà.. hi hi Nói rồi Eris chuồn mất trước khi bị níu lại tra hỏi, để lại phía sau ba bức tường bị đứng hình.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Trong căn phòng vip cách âm phía bên ngoài quán bar Diamon:

-Không biết cô gái nào xui xẻo được lọt vào mắt của thằng Eris ta?!!- Thái Phong ngồi lăm bằm một mình.

-Chắc là một cô tiểu thư nào đó dám chửi thẳng vào mặt nó chứ gì?!!- Thiên Minh tò mò, tưởng tượng.

-Tao lại nghĩ là người con gái rất đẹp, thằng Eris mà chán rồi thì để tao ăn nốt phần còn lại cũng được!- Khánh Nam chống cằm suy tư, ánh mắt mê tình quét lên người cô gái anh ôm trong lòng. . .

“Bốp”

“aaa”-Đùng có tào lao, mày mà động vào là tao giết!- Eris từ đâu bước vào, quát nguyên nắm đấm vào đầu Khánh Nam, đưa nắm đấm lên đe dọa.

-Thằng quỷ, vì gái đánh bạn à, thôi không thèm của mày mày giữ đi!- Khánh Nam uất ức, phẩy phẩy tay tỏ vẻ không cần.

“Hahahaha” Cả ba lại tiếp tục cười chọc quê Nam, hình như nguyên ngày hôm nay Khánh Nam đã bị ba đứa bạn thân nhất của mình chơi một vố, “thù này nhất định Khánh Nam ta phải trả mới được.”

-----Tại tập đoàn Queen’s----13.00h---

-Thưa tiểu thư, cuộc họp kết thúc rồi.

Trợ lý của Quỳnh My-Emily- cuối đầu bước vào trong căn phòng họp, đợi mọi người trở về làm việc hết rồi nhẹ nhàng nói rồi đưa cho My tách cà phê sữa nóng mới pha

-Cám ơn chị, chị Thái An!- Quỳnh My mỉm cười tươi rộ nói, đối với cô, Thái An (Emily) không chỉ là trợ lý mà còn là một người chị, luôn tâm sự sẻ chia với cô trong thời gian nó và Ngọc Như ở xa nó. Cô rất thích và cũng khâm phục Thái An bởi sự giản dị và thích học hỏi, thích làm những việc mình thích, tự do tự tại.

-Chị à, họp xong rồi ba giờ chiều nay em có rảnh không? Như và Kim về rồi, em muốn đi đón hai đứa nó- Như nắm bàn tay mềm mại của An, những nhều mong cô cho mình một thời gian rỗi.

- Không được, em còn phải thị sát thị trường những mẫu trang sức quý giá mới, nhiều việc cần sự quyết định của chúng ta, mà chị còn phải lo việc ở công

ty, lần này em phải đi. Sau đó 5h tối nay em có hẹn gặp ông Brian, chủ tịch tập đoàn Hồ Phan, họp đồng lần này rất quan trọng với chúng ta, với lại Hồ Phan là tập đoàn của nhà Thiên Kim, em không định uỷ thác ấy chứ!!- Thái An khoanh tay, nghiêm nghị nói, mặc cho cô em gái chủ tịch nhỏ đang mếu máo.

-Ít công việc quá hức hức, hết rồi phải không chị hức..

-Còn nữa!!!

-Noo!!- My chưa kịp định thần thì câu trả lời của An làm cô phải té ghế

-Đó là bữa tối với Eris hi hi!- Nói đến đây cô cười tươi vì xém chút hù chết Quỳnh My

-Sao chị? Em mệt mỏi lắm, hay chị đi thay em nhé!- quỳnh My năn nỉ

-Hai lần trước đã vậy rồi! Nếu thêm lần này nữa thì chị sợ chị sẽ có..

-Sao?! Chị nói gì?!- Quỳnh My đang bận xem mẫu hàng trên laptop nhân viên vừa gửi, không nghe rõ Thái An nói gì

-À không, chị bận rồi, em tập xử lí một mình đi!- Nói rồi An bước ra ngoài, mắt cô khẽ đỏ lên, cô thì thầm đủ để chỉ mình mình nghe thôi-Chị sợ sẽ thích anh ấy mất!

Thái An rất thân với Eris ngay từ khi cô còn nhỏ bởi anh là bạn thân của anh hai cô mà. Nhưng khi Eris gặp My, cô đã biết Eris đã thích My, còn cô, lần đầu tiên khi cô nói thích Eris, anh chỉ trả lời cô phũ phàng- “Anh chỉ xem em như em gái thôi, An à!” Cô tự nghĩ sẽ quên Eris, nhưng cô không làm được, dù vậy, cô không ghét My, cô vẫn thật lòng xem My như em mình, thậm chí chúc phúc cho My và anh. Nghĩ vậy thôi, một giọt nước mắt trong suốt khe roi nhẹ trên gương mặt thánh thiện ấy.

-----3.00 P.M tại sân bay Tân Sơn Nhất----

-Aaaa, ngồi máy bay thật là uể oải quá đi, đau chết cái lưng rồi, hay là tụi mình đi spa đi Như cho thư giãn- Nó vươn tay, lười biếng nói trong khi cô Ngọc Như tội nghiệp vẫn đang xếp hành lý của mình lên taxi phụ bác tài xế.

-Không, mình phải ổn định chỗ cái đã, mày muốn ở đâu?!- Ngọc Như nghiêm túc nói

-Ở đâu cũng được, mà sao mình không ở chung với con My kia!- Nó và Như lên xe, ổn định chỗ ngồi, trầm ngâm vừa ngắm cảnh VN sau mười năm xa cách vừa nói.

-Tao cũng định vậy, nhưng con My nó không đồng ý, nó nói cũng được nhưng mà...- Như áp úng

-Sao? Sao không được? Nhưng sao?)- Nó tò mò

-Nghe chị Khánh An nói là...

-Con này, mày cứ áp úng quài vậy?-Nó tò mò đâm ra cáu, giận dỗi hỏi Như

- Là nó đang ở chung với người yêu, tên là Eris!

-Tao biết anh ta rồi!-Nó nói

-Eris có phải là một trong những xã hội đen nguy hiểm mà những trang báo Hình Sự Quốc Tế hay đăng không?! Như mọi người thường hay nhắc đến bên Mỹ á?!- Như suy tư, quay ra hỏi nó

-Phải, ghê thật, kì này My nhà ta phải hết sức cẩn thận rồi, lạng quạng là..”Đùng”- Nó giơ tay hình súng lên đầu, bắn giả chết.

-Ồ! Hi hi!

-Vậy thì mình ở đâu đây?!- Như lo lắng

-Không sao! Vẫn còn chỗ chứa, biệt thự Ngôi Sao, nơi anh hai tao đang ở, mà nghe nói anh ấy ở với hai người bạn nữa!- Nó cố nhớ lại

-Ừm, mày gọi ảnh chưa?!

-Đừng lo, ảnh đã nhắn địa chỉ cho tao rồi! Bây giờ tụi mình về đó, ok?!- Nó tươi cười

-Ok!

Chương 4

Chiếc xe lăn bánh boong boong vào khu đô thị mới Phú Mỹ Hưng, dừng lại ở một toà dinh thự Tây rộng lớn, trên cổng phía bên phải đó là hai chữ Ngôi Sao to đùng.

-Oaa! Đẹp quá! Mà hình như ngôi biệt thự này không phải thuộc sở hữu của nhà mày thì phải?- Như thắc mắc, biệt thự nhà họ Hồ Phan rất nhiều, nhưng Như chưa nghe đến căn biệt thự Ngôi Sao này.

-Ừ! Biệt thự này xây cách đây năm năm thôi. Hình như đây là biệt thự của bạn anh Minh! Nhưng anh ấy đã chính tay vẽ và thiết kế đấy nhé haha- Nó suy nghĩ rồi nói tự hào

-Của ai mặc kệ, quan trọng là chúng ta sẽ ở đây, tuyệt vời!!!- Như theo nó bước xuống xe, bấm chuông trước tường.

“Kính coong”-Chào hai tiểu thư, cậu Thiên Minh đã dặn tôi chờ hai thiếu thư ạ.- Một người đàn ông đứng tuổi bước ra mở cửa, kính cẩn chào nói.

-Dạ, chào bác ạ!- Cả hai lễ phép cúi chào, làm ông quản gia ngạc nhiên. Tuy cao sang nhưng họ không kiêu căng như những cô gái khác.

Như và nó bước vào mà không khỏi trầm trồ khen ngợi, đó là ngôi biệt thự với kiến trúc phương Tây, cửa sổ sát đất cao lấp lánh xen kẽ với từng bức tường kiên cố màu trắng ngà. Cách đó không xa phía bên trái là một ngôi nhà kính được thiết kế hình vòm, bên trong là một vườn hoa đầy màu sắc, có cả dâu tây nữa, chính giữa nhà là hồ bơi, ở hai bên rìa hồ là một dải dài các cánh hoa hồng, mỗi ngày đều được các người làm lựa chọn những bông hoa đẹp nhất, rồi bứt cánh ra rải vòng quanh mép hồ bơi, khung cảnh rất thiên nhiên và lãng mạn.

Đằng sau biệt thự là khu rừng nhân tạo rộng lớn với hàng trăm cây xanh, cây gỗ quý báu và cả cây ăn quả hay cây cảnh, chính giữa rừng là sân cỏ rộng lớn, có thể chơi nhiều môn thể thao trên sân. Bên trong, chính giữa sảnh phòng khách là bộ sofa trắng sữa trang nhã cao quý, nền nhà được lau chùi bóng loáng. Tiếp đến là hai dãy cầu thang xếp đối diện nhau, đều dẫn lên bàn ăn, phòng ốc rất nhiều, có thể ví như khách sạn hạng sang ngàn sao vậy. Mọi thứ đều xa hoa đắt tiền.

-Đẹp quá! Không ngờ anh hai.. à quên, bạn anh hai giàu đến vậy, nhiều khi còn hơn cả nhà mình đấy chứ!- Nó tấm tắc khen ngợi.-Ừ ừ, quá tuyệt!! Good good!!- Như cũng hòa theo.

Ông quản gia căn dặn người làm trong nhà đem đồ của họ lên các phòng rồi mỉm cười, sai người chuẩn bị đồ dùng cá nhân, nước tắm và mang thức ăn lên bàn ăn, quay ra Như và nó kính cẩn nói- Mời hai tiểu thư ăn lấy lại sức rồi lên phòng nghỉ ngơi ạ!

-Vâng! Cảm ơn bác!- Như lễ phép nói, tươi cười nhìn ông lão.

Nó và Như ăn uống no nê, sau đó kéo nhau lên phòng, vì nó không mang đồ đạc gì nên nó và Như ra ngoài đi mua sắm, sẵn tiện đi chơi luôn.

-----17.00h---Tại công ty Queen's---

Trong căn phòng sáng sủa, trên chiếc ghế salon dài có một thân hình mềm mại nằm đó, đó là Quỳnh My, cô thật sự rất mệt sau chuyến đi thị sát sản phẩm, cô về công ty nghỉ ngơi.

-Trời ơi! Quỳnh My mau dậy ngay!!!- Tiếng hét đó không ai khác là của Thái An.

Cô vốn dĩ tưởng My đã an toạ tại nhà hàng để ký hợp đồng với Brian, ai ngờ My lại nằm ngủ ở đây.

-Ồ, chị sao lại.- My mở mắt, nhìn quanh căn phòng thấy Thái An, ánh mắt lại rơi trên chiếc đồng hồ trên bàn làm việc.

-Aaa, chết rồi!- My hoảng loạn chỉnh sửa lại áo quần, xách giỏ chạy ra xe, vội vội vàng vàng bỏ lại phía sau một gương mặt giận dữ của Thái An.

----17.30----tại nhà hàng Paris----

-Ký hợp đồng quan trọng mà cô ta lại đến trễ như vậy, thật không ra gì, nếu công ty cô ta mà không có mẫu mã mới để quảng cáo cho Hồ Phan, tôi đã cho công ty đó biến mất trên thị trường trang sức rồi, hừ.- Thiên Minh hừ lạnh, hậm hực lâu bầu. (Đâu có dễ)

Trong lúc ấy, có một cô gái xinh đẹp lao đến bàn của Minh, cô nói gấp gấp- Mau mau chuẩn bị giấy tờ đi, mà sao giờ này ông ta chưa tới ta, tới trễ hơn mình sao?! Mà anh ngồi đó làm gì, mau chuẩn bị đi.

Quỳnh My gất gồng, gương mặt xinh đẹp đỏ lên vì chạy nhanh, cô nghĩ cái tên Brian gì đó chắc là một lão già bụng phệ, nên mới đến trễ như thế.

-Cô nói cái gì?!- Mặt Thiên Minh đanh lại, khẽ rít lên giận dữ khiến Quỳnh My sợ hãi, gạt mình, cô nào biết cái người mình sai vật khi này là ông chủ tịch

trẻ tuổi của Hồ Phan.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Ngay trong căn phòng của nơi nhà hàng Paris sang trọng, chỉ có hai con người đang đứng đối diện, gương mặt nhìn chăm chăm vào đối phương. Người con trai gương mặt lạnh lẽo, ánh mắt sắc nhọn nhìn chăm chú vào đứa con gái trước mặt, trong ánh mắt ánh lên chút gì thú vị. Còn người con gái ánh mắt có chút run sợ với người trước mặt, gương mặt lo lắng nhưng cũng không chịu khuất phục.

-Chủ tịch... chủ tịch...- Thư kí Trần của Quỳnh My từ cửa chạy vào, trên tay cầm bản hợp đồng, thật bất cẩn anh đã đến trễ hơn cả chủ tịch của mình.

Gương mặt thoáng chút lo sợ, nhìn Quỳnh My khẽ cười gượng nói- Thưa chủ tịch, đây là ngài Brian, là đối tác của chúng ta

Quỳnh My ngạc nhiên tốt độ, sau đó cô cũng lo lắng nhìn anh- Thưa ngài, thứ lỗi cho sự bất cẩn của chúng tôi, chúng ta bắt đầu công việc được chứ ạ!- My lấy lại điềm tĩnh mỉm cười xã giao

-Ok! Chúng ta bắt đầu thôi!- Brian cũng tươi cười nói, trong đầu anh đã có một chút hứng thú với cô chủ tịch trẻ này.- Hai người ra ngoài đi- Ánh mắt đảo lên hai người thư kí đứng bên cạnh anh và My, ánh mắt dừng lại trên người My, anh lạnh nhạt nói.

Một tiếng trôi qua...

Quỳnh My và Brian đã bàn xong công việc, họ nói chuyện làm ăn rất hợp, rất vui vẻ. Ở My có gì đó làm Thiên Minh rất lưu tâm, sự dịu dàng, sự xinh đẹp, tinh thần trách nhiệm, tất cả những điều ấy chỉ trong vòng một giờ đồng hồ đã khiến người con trai băng lạnh kia đánh mất vẻ lạnh lùng của mình. Một tiếng đồng hồ mà mọi ngăn cách, mọi khoảng trống giữa họ đã biến mất mãi mãi.

-Hợp tác vui vẻ! Ngài Brian!- My đứng dậy chìa tay về phía Thiên Minh. Mỉm cười, nụ cười thân thiện mà trước đây nó không bao giờ thể hiện ngoài ba nó, Kim, Như và Eris.

-Gọi tôi là Thiên Minh- Minh cũng bắt tay với My, bàn tay anh cầm chặt bàn tay mềm mại của người con gái đầu tiên làm anh rung động, kéo cô về phía mình.

“Ồi!!” My bị Minh kéo vào lòng, cả tâm thần cô giờ đây đã hoàn toàn ngã vào vòng tay Thiên Minh

-Anh Thiên Minh, anh làm... um...- Chưa kịp định thần lại, Thiên Minh đã kịp chặn họng Quỳnh My bằng nụ hôn của mình, nụ hôn rất sâu. Quỳnh My không chống trả như cô nghĩ, cô hoàn toàn đã bị người con trai này hút hết sức lực rồi. Thiên Minh nhẹ nhàng luyến tiếc buông Quỳnh My ra, anh cười tươi, nụ cười toả nắng khiến cho cô có chút xaouyến

-Tôi thích thể hiện sự hợp tác tốt bằng một nụ hôn xã giao hơn, chúc hợp tác thành công, hẹn gặp lại! À quên, sau này đừng vội vàng quá mà làm lẫn, không phải ai cũng vị tha như tôi!

Nói rồi Thiên Minh cảm áo khoác bước ra ngoài, để lại cho cô thêm một cái nháy mắt làm cô lạng người vài giây.

“Tí tách tí tách” Ngồi trong bồn tắm to và lớn, Quỳnh My thả hồn theo những giọt nước rơi xuống quanh mình, cô suy nghĩ về chuyện lúc kí hợp đồng, hận lòng sao lúc ấy lại như vậy, chẳng phải cô yêu Eris sao, cô không phải là người lãng nhãng, tại sao khi hôn anh ta cô lại có cảm giác hạnh phúc đến nỗi không thể phản kháng, cô muốn mình là một người con gái chung thủy, cô không muốn phản bội Eris.

-Thưa tiểu thư!- Người hầu gái đứng ngoài cửa, chuẩn bị khăn, lược, mỹ phẩm và một chiếc đầm voan mỏng màu trắng, kính cẩn gọi.- Cậu Eris đã về ạ!

-Cám ơn chị, chị ra ngoài đi, để em thay đồ rồi xuống.- Quỳnh My đứng dậy, quần khăn quanh người rồi bước ra. Khẽ cười nhẹ nhàng nói.

Cô phải đi mọi suy nghĩ vừa nảy của mình về Thiên Minh, thay đồ, đánh chút son dưỡng rồi bước xuống. Cô tự nhủ rằng người con trai đang ở dưới nhà mới là người yêu của mình.

Cô nhìn thấy Eris đang cắm cúi vào tờ báo, rón rén đằng sau anh..

“Pật” Quỳnh My lấy hai tay bịt mắt Thiên Bảo. Nhưng không ngờ...- Á!- Cô bị Thiên Bảo đưa tay nắm chặt tay cô, kéo cô từ đằng sau lộn nhào lên trước mặt và an toạ trong lòng anh.

-Cung à! Em thật ranh ma!- Eris cung chiều, néo má cô

- Hỳ hỳ!! – Quỳnh My cười tươi

- Anh nhớ em- Khẽ nâng cằm My lên, gương mặt cô thoáng đỏ khi nghe Thiên Bảo nói vậy “Ừ ..um”

Thiên Bảo hôn cô, nụ hôn cháy bỏng của tình yêu chân thành mà anh dành cho cô là thật lòng, là duy nhất.

Trong căn phòng cao nhất trên tòa nhà cao giữa trung tâm Thành Phố, có hai con người đang hôn nhau, họ trao cho nhau những ngọt ngào của mối tình đầu, dưới kia là thành phố về đêm, thật bận rộn, đông đúc và tuyệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

21.00---- TẠI BIỆT THỰ NGÔI SAO---

-Hahahaha, đi chơi vui quá, còn mua được đồ đẹp nữa nè, hôm nay đúng là một ngày tuyệt vời!!- Nó từ ngoài cổng biệt thự chạy vào, ở phía sau là Ngọc Như đang chật vật với đồng hồ trên taxi, cực khổ khuôn vào nhà mà lạ cái là toàn đồ của nó, thế mà nó lại bỏ mặc Như tội nghiệp xách vào.

-Hai tiểu thư mới về ă!- Ông quản gia cùng những cô người làm trong nhà cuối đầu chào tụi nó. Hai cô gái giúp việc khác chạy đến đỡ lấy đồng hồ trên tay Như rồi đem lên phòng. Ông quản gia kính nể nói:

-Cậu Thiên Minh sai tôi chuẩn bị đồng phục đi học cho hai tiểu thư, dặn hai tiểu thư nếu muốn đi học thì học ở trường Đại học Ngôi Sao ă!- Ông cẩn thận nhắc lại từng lời Thiên Minh nói, sợ nếu dư hay thiếu sẽ bị trách la ngay.

-Vâng ă! Cảm ơn ông, mà sao trễ rồi không có ai về nhà vậy ông, anh Minh đâu rồi ă!- Như lên tiếng thắc mắc

- các cậu chủ thường đi về rất trễ ă!

-Được rồi, chúng cháu lên phòng đây!- Như nói rồi kéo tay nó lên lầu.

-Haizz. Đi cả ngày chơi với mày, tao thêm tắm quá, tao đi bơi đây. – Như vừa nói vừa thay bộ bikini hai mảnh màu đen ra, khoác thêm chiếc áo lưới dài đến nửa gối, cầm cái khăn lớn rồi ra khỏi phòng.

-Hãy hãy, mày biết bơi khi nào vậy, coi chừng bị ma dai kéo chân nha!- Nó đưa tay chào kiểu quân đội, nham nhở nhìn như. Như quay lại lườm nó sắc lén- Ma kéo chân mày thì có!! “Rầm”- Như đóng cửa mạnh

Như đi rồi, mình nó ở trong phòng cũng thấy buồn, vội chạy ra khỏi phòng, căn biệt thự rộng thế này, thông minh như Ngọc Như mà còn quên đường, nó nghĩ hay là thử đi vòng quanh tham quan các phòng. Rồi nó đi quanh trong nhà, nhà bếp, bồn tắm, phòng giải trí, phòng xem phim, đến các phòng của người khác nó cũng lục lọi, như một nhà thám hiểm vừa đặt chân lên cung trăng vậy .

-Thái Phong?!!- Nó nhìn thấy dòng chữ to đùng trên đầu cửa của một căn phòng

“cạch”

Nó tò mò mở cửa bước vào, gương mặt ngạc nhiên tột độ

“Quaa”- Mọi thứ thật đẹp nha.- Nó rào bước quanh căn phòng, căn phòng rất lớn, y như một căn nhà thu nhỏ vậy, đẹp nhất là chiếc giường to tròn đặt chính giữa.

“Oaaa” Sung sướng quá, hihi!!- Nó ngả lưng ra chiếc giường mềm mại, phải nói là chiếc giường rất êm ái, nó nằm xuống rất mát, rất mềm, lại thêm cả ngày đi chơi mệt mỏi khiến nó đi sâu vào giấc ngủ, nào biết từ nãy giờ có hai cặp mắt từ cửa phòng đang nhìn chăm chú.

-Haha! Thiên Minh à, em gái mày cũng thật vui tính, ngộ nhỉ?!- Thái Phong vuốt cằm, cười nói với Thiên Minh.

-Ừ!- Thiên Minh nhìn em gái mình đang ngon giấc, trong lòng yên tâm mà hy vọng nó sẽ bỏ hết mớ quá khứ đau thương khi bên Mỹ, liếc nhìn gương mặt Thái Phong- Này, mày có tình cảm với em tao ă! Không dễ đâu nhé- Thiên Minh cười cười nói

-Nếu tao thích thì sẽ được, không gì là không dễ với Thái Phong này- Nói rồi nham nhở cười nhìn Thiên Minh.

-E..hèm! Em rề!- Thiên Minh háng giọng, giả bộ người lớn gọi em vuốt đầu Thái Phong.

-Thằng quý!- Thái Phong cười nói, nhào tới huyênh vào bụng Thiên Minh.- Ủa sao nãy giờ thằng Khánh Nam đâu rồi ta.

-Nó đi bắt mỳ nhân rồi!- Thiên Minh đứng dậy, suy nghĩ rồi khẳng định.

Vì lúc này lúc các cậu về nhà thì nghe động trong nhà kính, nghĩ có người đột nhập muốn săn tin hoặc có ý sát hại, vì họ rất nổi tiếng và tài giỏi nên có rất nhiều kẻ thù, nhưng vừa trông thấy Ngọc Như đang thả hồn trên chiếc nệm bằng phao, hai tay vẫy nước bắn lên, thật sự cô rất đẹp khiến cho ai kia xao xuyến, ấy là Khánh Nam.

-Đó là Ngọc Như đấy, em gái kết nghĩa của tao!

- Mày có nhiều em gái như vậy mà không làm mai cho đứa nào trong bọn à, ích kỷ đấy!- Phong hờn dỗi nói, nói v thôi nhưng trong đầu hẳn lúc này chắc chỉ có gương mặt của Thiên Kim, cô rất đáng yêu và tinh khiết. Trong tâm trí hẳn lúc này tự nhiên lại hiện lên một gương mặt xinh xắn, một nụ cười sang trọng khác.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trong ngôi nhà kính rộng lớn phủ đầy sương đêm, dưới hồ bơi, hình ảnh một người con gái tay cầm ly rượu, hát vu vơ vài câu, gương mặt phản chiếu ánh trăng lấp lánh, sáng bừng trong màn đêm, cả thân hình mảnh mai nằm dài trên chiếc phao nệm, thả mình lơ lửng trên mặt nước. Đâu đó, vài chiếc đèn led được mắc trên cây lập loè làm khung cảnh thêm phần hư ảo, phải nói là Ngọc Như thật sự rất đẹp, vẻ đẹp của cô khiến người khác say lòng. Khánh Nam cũng không ngoại lệ, anh thoáng chệch nhịp tim khi nhìn Ngọc Như ở khoảng cách khá gần như này.

“Bùm”- Á!!! Cứu!!- Ngọc Như sau khi nghe tiếng tùm dưới nước vội quay qua nhìn lên thành hồ, có một bóng đen cao to đứng đó nhìn chằm chằm mình, giật mình bật người dậy thì cô bị té xuống nước. Vốn không biết bơi, cô chỉ muốn nằm trên phao chơi nước thôi. Cô hoảng loạn vùng vẫy, kêu cứu.

Khánh Nam khá bất ngờ, cô không biết bơi sao dám ra ngoài này, nằm tĩnh queo trên mực nước có độ sâu gần hai mét chứ, nghĩ bụng người con gái kia muốn gây sự chú ý cho mình, anh cười khẩy, thoáng nghĩ đứa con gái đẹp nào cũng toan tính như vậy sao??

-Anh... Cứu tôi với, không biết bơi.. Ặc!!- La quá, Như kiệt sức nên đã chìm hẳn xuống hồ.

-Hả?!!! Cô không biết bơi thật sao?- Hoảng hốt, nhìn Ngọc Như ngạc nhiên, cứ nghĩ cô ta muốn tạo cảnh “anh hùng cứu mỹ nhân” nhưng không ngờ.

“Ừm” – Khánh Nam vội nhảy xuống hồ, anh sợ nếu Như xảy ra chuyện thì anh sẽ ân hận chết mất vì anh đã có suy nghĩ không tốt dẫn đến nguy hiểm cho người con gái ấy.

Khi đã nắm chắc được thân thể yếu ớt ấy trong tay, Khánh Nam nhấc bổng cô lên, nhẹ nhàng nhưng cũng rất nhanh đưa cô lên bờ, lấy cái khăn vắt trên thành choàng cho cô, gương mặt hốt hoảng thực hiện động tác hô hấp nhân tạo, nhưng thân thể ướt đầm ấy vẫn nằm im bất động, không có dấu hiệu tỉnh lại.

-Này người đẹp, cô hãy tỉnh dậy ngay trước khi tôi hôn cô đấy!!- Khánh Nam gấp gáp hô hấp nhân tạo bằng tay cho Ngọc Như, miệng lầm bầm hù dọa. Chỉ mong cô mở mắt ra.

Được một lúc, Khánh Nam đã hết cách, anh cúi xuống nhẹ nhàng tách môi Ngọc Như ra, anh hôn Như dịu dàng, thổi cho người con gái ấy sự sống. Ngọc Như khẽ mở mắt, cảm thấy mình bị cưỡng hôn, cô vùng vẫy.

“Chát”- Thằng biến thái, sao anh dám...- Cô vừa nói vừa lấy tay chùi miệng mình.

-Tỉnh rồi à?!!- Khánh Nam vừa rồi bị tát đau quá, vì Như cũng là dân võ nên sức không hề nhẹ chút nào, máu khế chảy ra từ khoé miệng anh.- Này! Sao cô đánh đau ân nhân cứu mình vậy. Cô nợ tôi một mạng đấy, người đẹp!- Vừa nói, Khánh Nam vừa lau máu trên khoé miệng mình, cười cợt nói.

- Anh cứu tôi hả, tên biến thái?!!- Ngọc Như chau mày nghi ngờ, cố gắng nhớ lại, thì ra cô té xuống rồi xém chết ngạt, anh ta hô hấp nhân tạo cho cô chứ đâu phải làm bậy gì!!

-Tôi không cứu cô thì đã không bị ăn tát oan thế này!!- Khánh Nam nhếch miệng, oan ức nói.

- Này! Xin lỗi nha..- Ngọc Như lấy trong túi áo khoác của mình một cái khăn giấy mỏng, đưa cho Khánh Nam, cô cảm thấy ân hận vô cùng chỉ vì quá nóng tính thôi, bản chất của cô thể đấy.- Vào nhà thôi, anh là ai vậy, anh Thiên Bảo, anh Thái Phong, hay....

- Anh là Khánh Nam!- Khánh Nam mỉm cười hiền với Ngọc Như

-À!!- Như đắm chiêu suy nghĩ như để nhớ một cái gì đó.- Anh là Huỳnh Khánh Nam, đại gia trẻ tuổi nhất à?!! Nhìn cũng đâu thua gì bố tôi, thế mà gọi là trẻ tuổi!!- Ngọc Như nhìn Nam từ trên xuống dưới rồi buông một câu phán xét làm con người đứng đối diện phải bật ngửa.

-Này! Anh mới 28 tuổi thôi đấy nhé, cô gái!!- Khánh Nam không vừa lòng cái lại.

-Trời! Thế mà nói không già sao ?!.. Ông anh -Ngọc Như cố tình trêu Khánh Nam khiến anh tức đỏ mặt tía tai, hai mươi tám tuổi, hơn cô những chín tuổi còn gì.- Em là Ngọc Như, bạn của Thiên Kim, em gái kết nghĩa của anh Thiên Minh hi hi, hân hạnh được biết anh, đại gia trẻ biến thái- Ngọc Như khẽ nháy mắt, xỏ một tràng rồi chạy vào nhà bỏ mặc anh đứng đó, đứng hình vài giây, trên gương mặt lảng từ ấy xuất hiện một nụ cười, nụ cười chân thật hiếm thấy.

----- 5.00 p.m----

-Ê! Dậy ngay con heo kia!- Tiếng Thiên Kim the thé bên tai làm Ngọc Như giật mình mở mắt dậy, đập vào mắt cô bây giờ là gương mặt cười tươi như hoa của nó.

-Oh my god!! Mấy tính sáng sớm hù ma tao đấy à!- Như giật mình lui người mạnh về phía sau la hoảng lên.

-Đi học đi! Nói cho biết, hôm qua chị đây ngủ sớm nhá, nên bây giờ tao là người dậy sớm nhất trong nhà này đấy, anh Thiên Minh và hai người kia chưa dậy đâu.- Nó vuron tay uồn ngực tự hào nói.

- Mấy giờ rồi?!!- Ngọc Như ngáp dài, hỏi nó.

-5 giờ sáng rồi, dậy đi!- Nó bình thản nói

-Trời ơi, mầy dậy lúc năm giờ sáng à con kia, tính đi ăn trộm sao? Thôi tao ngủ, con khùng, chơi với ma đi mầy.- Như bực tức ôm gối rồi trùm mền ngủ tiếp.

- Ê! Sao vậy?!!- Nó lay mạnh người con bạn nhưng cũng vô tác dụng vì Ngọc Như có ngủ say thì thiên lôi đánh trúng chắc cũng chưa mún dậy.- Haizz!- Ngồi một mình chán quá nên nó đi ra ngoài hít thở không khí và ngắm mặt trời mọc.

Trên bầu trời, ánh nắng đã bắt đầu len lỏi trong những đám mây, dưới ánh sáng rực rỡ của buổi ban mai, hình bóng người con gái hai tay dang rộng, ngược mặt lên trời khẽ hát vu vơ vài câu, gương mặt rạng rỡ ánh ban mai hồng sáng, trông nó như một thiên thần bước ra trong tranh. Hình ảnh đẹp như tranh của cô gái đập vào mắt của một người con trai cách đó không xa, trong đầu anh lại vô thức nhớ đến một hình ảnh nhỏ nhắn khác. Nhưng anh rất mau đấy tan hình ảnh đó, bước đến cạnh cô gái.

-Không ngờ một thiên kim tiểu thư cũng không tệ, dậy sớm thế này!

Thiên Kim giật mình, quay mặt lại. Ánh sang mặt trời vừa lên ôm trọn hình ảnh cao lớn vững vàng ấy, gương mặt góc cạnh, đôi mắt sắc bén như cười như không, làm tim cô nhảy một nhịp.

-Anh là...

-Chào em, anh là Thái Phong, bạn của anh hai em!

-Ồ, em chào anh hihi

Thiên Kim nở nụ cười thật tươi, khoe lúm đồng tiền thật sâu, đôi mắt đen sâu thẳm được ánh sáng chiếu vào, như mặt nước phẳng lặng không một con sóng. Thái Phong chợt thấy tim mình lỡ nhịp, tại sao ánh mắt cô gái này lại quen thuộc đến thế. Anh cố kìm nén nỗi đau trong lòng, mỉm cười nhẹ, cùng nó nói chuyện một lúc lâu.

---- 7h30p----

-Anh hai yêu dấu!!!- Nó chạy từ trên lầu xuống, điều đầu tiên nó làm khi đặt chân xuống nền cầu thang là nhảy như bay vào lòng anh nó. Nó thương anh nó lắm và nó biết anh nó cũng vậy.

-Ôi! Em gái bé nhỏ, em không thấy là có nhiều ánh mắt đang nhìn chúng ta sao?!!- Thiên Minh nhìn mấy thằng bạn đang ngơ ngác thì nhắc nhở em mình, cô lớn rồi nên anh muốn cô nghiêm túc.

-Ê! Con kia, đâu phải anh của mình mầy, cũng là anh của tao mà.- Ngọc Như không biết từ đâu bay ra, nắm hai vai nó kéo ngược lại về phía sau làm nó tiếp đất ê ẩm

-Thôi thôi, được rồi, anh đều là anh của cả hai được chưa, mấy đứa có chịu đi học không?!!- Thiên Minh hết nhìn ánh mắt nham nhở trêu chọc của Ngọc Như lại nhìn ánh mắt chứa đầy cảm hận, bực tức của em gái mình, anh lên tiếng cầu hoà. Tay vô thức cũng ôm luôn Ngọc Như vào lòng, xoa đầu cưng

chiều nhìn cô.

-Đi thôi, trễ rồi, ngày đầu mà trễ là không được đâu.- Eris từ ngoài cửa bước vào.

-Bộ mày có hẹn với em chân dài nào sao?!-- Thái Phong và Khánh Nam đồng thanh.

-Phải rồi, mình có hẹn với Quỳnh My đấy Kim, để nó chờ là chết với nó à!-- Ngọc Như chợt nhớ, lên tiếng nhắc nhở nó.

-Quỳnh My!?!!-- Lần này là Eris, Thiên Minh đồng thanh lên tiếng. Không lẽ trùng hợp vậy sao?!!

- Thôi được rồi, go thôi mọi người!-- Thái Phong lên tiếng cắt dòng suy nghĩ của Minh và eris, hấn sợ trễ đây mà.

Một chiếc xe hơi sang trọng, dài, quý phái, là xe du lịch loại đắt báy chỗ đỗ sẵn trước cổng, cả sáu người bước nhanh lên xe, chiếc xe boong boong lăn bánh đến trường Đại Học Ngôi Sao..

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Rất hợp tình và may mắn thay, ngày đầu tiên tụi nó đi học cũng là buổi đầu tựu trường của Đại Học Ngôi Sao. Ngôi trường đại học danh tiếng lẫy lừng nhất đất nước Việt Nam, trong trường, học sinh, sinh viên và ngay cả giáo viên, giáo sư đều là những người có tiền, giàu có và nổi tiếng. Ngoài điều kiện có rất nhiều tiền ra thì những sinh viên con nhà khá giả hoặc không có sự nổi tiếng khi bước chân vào ngôi trường đặc biệt này phải có trình độ rất giỏi.

Ngôi trường được thiết kế theo kiến trúc phương Tây, với gần 10.000 học sinh và giáo viên. Trường được thiết kế hình chữ O với mười tầng lầu, thiết kế theo kiểu không gian mở với những tấm kính thủy tinh mỏng và rất chắc với khả năng có thể chống đạn nhìn xuyên được ra ngoài, trong suốt vì luôn được tap vự lau chùi cẩn thận.

Trên sân thượng tầng mười là một khuôn viên rộng dành cho những bữa học ngoại khoá, chính giữa là hồ bơi, có thể để học hoặc tổ chức những bữa tiệc thịt nướng ngoài trời. Phía bên trái trường là một rừng cây nhân tạo, bên trong xây những phòng học của những bộ môn khác nhau. Phía bên phải trường là khu nhà căn tin, khu này có kích cỡ như một ngôi nhà vậy, có hai tầng ăn và trệt là nơi bán thức ăn.Ở tầng chín, tầng lầu mà không phải ai muốn đặt chân lên cũng được. Đó là nơi họp mặt của các giáo viên, những người không phận sự thì không được lên đó. Ở phía trên nữa, tầng cao nhất, tầng thứ mười, là nơi học và hoạt động của bọn hấn. Vì đây là trường học của nhà Thái Phong nên bọn hấn có cả một phòng riêng với những giáo sư tái giới bật nhất.

-Hahaha, thích quá, anh Thái Phong, không ngờ anh là ông chủ của một ngôi trường đặc quyền vậy nha!-- Thiên Kim vừa xuống xe đã cầm tay Ngọc Như chạy lon ton khắp trường, khi trở về chỗ tụi hấn thì tâm tặc khen ngợi.

-Ồ! Cảm ơn em quá khen, mà hai em có muốn học chung lớp ở tầng 10 với bọn anh không!-- Thái phong mỉm cười, dịu dàng hỏi tụi nó.

-Hả?! Thôi!-- Nó cũng muốn lắm nhưng vừa nhìn ánh mắt không thích của Như thì nó hiểu, nó và Như phải kiếm My rồi học chung lớp, đã hứa với My vậy rồi, với lại Như không thích nhận ân huệ của người khác, nếu Như không học chung với nó thì nó chết vì bần mắt, nên nó ỉu xiu từ chối.

-Anh à, tụi em có hẹn với bạn nên không học lâu mười được, hi hi- Ngọc Như cười trừ.

-À ừ, tùy hai em thôi- Thiên Minh thay lời

-Tụi mình đi ăn sáng nhé!-- Khánh Nam từ đâu nhảy vào lớn tiếng, khoác vai Ngọc Như rồi nói tiếp. – Mọi người đi nào, Như, em muốn ăn gì anh sẽ mua đái em ok?!-- Khánh Nam vui đùa nháy mắt, anh khẳng định nhất định sẽ làm tiểu thư cứng nhắc này xiêu lòng.

-Thôi không cần, em tự mua được.- Ngọc Như đẩy tay Khánh Nam ra khỏi người mình, khiến mọi người đổ ánh mắt về anh, điều này làm anh khó xử.

Thiên Minh và Thái phong thấy vậy thì giải vây cho bạn, hai người khoác vai Khánh Nam đi, quay sang tụi nó- Đi thôi hai đứa – Thiên Minh cười nói.

Khi đã an toạ tại nhà ăn, Thái Phong thắc mắc không biết từ lúc xuống xe Eris đã đi đâu mất rồi.- Thăng Thiên Bảo biến đâu rồi?!-- Quay sang Khánh Nam và Thiên Minh.

-Không biết nữa.- Cả hai đáp rồi quay qua quay lại, tìm thăng bạn. Khánh Nam cũng nhìn khắp nơi, thế mà cả ba không hay biết hai cô nàng xinh đẹp ngồi kế bên đã đặt lên bàn ăn biết nhiều là thứ, nào là những bịch bánh snack bự, những cốc trà sữa thơm phức, những đĩa com bún đủ thứ, rồi bịch bự đầy trái cây, rồi những hộp kem mát lạnh, rất nhiều đấy.

-Hai em ăn hết không?!!- Khánh Nam xanh mặt nhìn hai gương mặt xinh đẹp đang cầm đĩa chuẩn bị ăn.

-Tụi em còn đợi nhỏ bạn, chắc nó đang tới nên mua luôn phần nó mà.- Ngọc Như vui vẻ nói, miệng nhỏ chồm chồm nhai đồ ăn.

-Cho dù có thêm một người nữa nhưng cũng vẫn còn nhiều đấy.- Thiên Minh mỉm cười nhìn hai đứa em gái đang ngon miệng.

-Mấy em rất giỏi trong việc này hả?!!- Thái Phong cũng góp vui.

-Ê!!!- Eris từ đằng xa đi tới, gương mặt tươi cười gọi cả bọn đang trò chuyện, đi sau anh còn có một người.

-Giới thiệu nha, đây là bạn gái của tao. E..hèm, tất nhiên là nghiêm túc nhé- Eris mỉm cười, kéo tay người con gái đang ngại ngùng ra phía trước.

-Hả?!!- Nó, Ngọc Như và cả Thiên Minh đều đồng thanh ngạc nhiên.

-Quỳnh My???!- Như

-Như, Kim?!!- Quỳnh My.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

-Ngọc Như, Thiên Kim!! Hai người biết Eris sao, còn cái tên này!!- Nói rồi ánh mắt giận dữ nhìn vào Thiên Minh.

-Quào! Trùng hợp vậy sao?! Chủ tịch trẻ?!!- Thiên Minh nhếch miệng cười, để cho nó, Như và cả Eris đứng hình không hiểu gì.

-Anh Thiên Bảo, Quỳnh My là bạn tụi em nè, hi hi, nó cũng nói đến anh nhưng lại gọi Eris nên hèn gì em không biết.- Ngọc Như tươi cười

-Ghe thật nha, anh Bảo, anh là dân chơi thứ thiệt nhaa!- Nó đưa ngón tay cái lên hươ hươ tay trước mặt Eris.

-Thiên Bảo, mắt thẩm mỹ của mày có vấn đề sao hả?! Sao lại hèn hò với một bà chủ tịch trẻ thế kia!!- Thiên Minh lấy tay xoa cằm, tay còn lại chỉ trỏ vào Quỳnh My. Không khí vui vẻ như vậy nhưng tại sao trong lòng anh có chút hụt hẫng khi biết Quỳnh My là người yêu của bạn thân mình, rõ ràng anh còn dự định khi bữa tiệc sự kiện giữa hai tập đoàn diễn ra anh sẽ mời My đi chơi nữa, vậy mà...

-Nè anh kia, ăn nói bất lịch sự quá đó!- Quỳnh My tức giận nói.

-Sao vậy Minh, tao thấy cô bé này cũng dễ thương lắm mà!?- Thái Phong vỗ vai Thiên Minh, mỉm cười nói

-Ờ ờ, anh này nói chuyện dễ thương nè.- My nói rồi đáp lại với Phong một nụ cười thật tươi khiến hai người nào đó khó chịu trong lòng.

-Ừ, dễ thương nhưng ... Ngọc Như dễ thương hơn nhiều, phải không người đẹp.- Khánh Nam nham nhở cười, mặc kệ ánh mắt to đùng vì ngạc nhiên của mọi người, anh khoác vai Ngọc Như thân mật.

-Nè! Tên đại gia già biến thái, bỏ tay ra!!!- Ngọc Như vùng ra khỏi cánh tay Nam.

-Thôi bỏ vấn đề đẹp xấu đi, mình ăn đã nhaa!- Nó từ đâu chen vào

Tất cả ngồi ăn ngon lành trên chiếc bàn dài giữa căn tin, tuy mới ngày đầu nhưng bọn hán rất nổi tiếng, được mọi nữ sinh trong trường tiếp đãi nồng nhiệt bằng những lời ca thán và những ánh mắt hình "trái tim". Còn ba cô gái xinh đẹp kia, tuy không được chào đón nồng nhiệt như vậy nhưng được bọn con trai hâm mộ rất nhiều. Những ngày sau đó, danh tiếng những con người kia cũng lan rộng hơn, và Đại Học Ngôi Sao cũng có nhiều hs chuyển đến. Bốn anh chàng hào hoa được mệnh danh là bốn ngôi sao toả sáng nhất trường (Star). Và một điều hiển nhiên, tuy rất nổi tiếng nhưng bọn nó có một lượng anti rất khủng bởi đa số học sinh nữ đều ghét việc bọn nó thân thiết với bốn chàng Star kia.

-----Trong lớp học của bọn nó----

-Ê! Ba đứa kia!- Tụi nó đang ngồi tán chuyện trong lớp thì một cô gái xinh đẹp bước đến, gương mặt như thách thức gọi giật ngược, xung quanh, mọi người bắt đầu bàn tán, có người tỏ ra sợ thây cho tụi nó, có người tỏ ra khoái chí.

-Chuyện gì bạn?- Ngọc Như không nhin được vẻ ngạo mạn đó, đứng dậy đánh mặt nó.

-Tụi này, à thì nhìn kĩ cũng đẹp thật, nhưng sao cứ thích ve vãn con trai thế!- Nhỏ kia vẫn cái vẻ đó, hếch mặt nói chuyện.

-Nè, có ăn học nói chuyện đàng hoàng nha bạn, ai ve vãn ai!- Như bắt đầu nóng lên, giọng gắt

-Cô là ai vậy?!- Thiên Kim đứng dậy hỏi

-Thanh Tâm, nói cho tụi nó biết đi cưng.- Nhỏ kia quay ra cô gái đứng bên cạnh đang mang gương mặt tỏ vẻ không thích, nhưng vẫn làm theo lời nhỏ

-Đây là chị Mỹ Vân, học năm hai, là bông hoa đang phát sáng của trường, không ai là không biết đến. Tiểu thư tập đoàn M.A, tập đoàn trang sức lớn nhất nước.- Thanh Tâm đứng nói như đọc thuộc lòng bài học, gương mặt chán nản nhìn cả đám. Cô không mấy hứng thú với những trò chơi mạnh thắng yếu thua của Mỹ Vân, chỉ vì sợ Mỹ Vân sẽ khiến tập đoàn O.I của nhà cô tuyệt dốc vì cô phiêu.

-Chỉ vậy thôi à?! Cô mún gì?- Quỳnh My cũng nghiêm giọng nói, chỉ là M.A, một tập đoàn đối với nhà cô, rất là nhỏ nhoi mà dám giương oai nhiều vô, xem thường người khác.

-Muốn kiểm chuyện, được không?!- Mỹ Vân bước lại gần Quỳnh My, bàn tay đẩy mạnh vai cô khiến cô mất đà ngã xuống sàn lớp, xung quanh, đồng bọn của cô gái kia cười vang phòng học.- Haahahahah

-My, sao không mày!- Ngọc Như và nó ngồi xuống đỡ cô dậy

-Quá đáng mà!!- Ngọc Như đứng dậy gầm gừ lao đến định đánh Mỹ Vân.

-Đừng, Như!- Quỳnh My tuy bị vậy nhưng cô vẫn rất nhẹ nhàng, khuyên ngăn Như không nên làm to chuyện, cô vốn rất hiền nên không tức giận khi bị té, giữ bình tĩnh tốt hơn Như, rồi quay sang Mỹ Vân đang đứng khoanh tay, nhếch miệng cười.- Sao?!- Vân kênh mặt, giọng thách thức.

- Cô đừng cư xử đầu đường xó chợ vậy chứ?!- Thiên Kim lên tiếng

-Mày! Tụi này, đánh hai con này, còn con này để tao xử nó!- Nói rồi ra lệnh cho đồng bọn phía sau, sau đó Vân chỉ vào Thiên Kim, nhếch môi nói.

Nói rồi hàng chục con người cả trai lẫn gái bu vào đánh loạn xạ, Quỳnh My không biết võ vì cô vốn rất hiền lành, cô bị bọn con trai khoá tay còn bọn con gái thì thay phiên nhau tát vào mặt cô, thoáng chốc môi cô đã rỉ máu. Còn Ngọc Như, cô vừa đánh vừa giải cứu cho My nên cũng sớm thua trận, cũng bị khoá hai tay lại và bị đánh.

Thiên Kim tức giận đánh túi bụi vào Mỹ Vân, nó biết võ còn ả kia thì không nên cũng bị ả sai bọn kia còng tay lại vì đánh không lại.

-Đồng hiệp yếu, nhục vậy sao?!- Như tức giận vùng vẫy, nghiến răng nói

-Cô không sợ quả báo à, Eris..- Thiên Kim muốn giải cứu cho My bị thương nặng nhất, lên tiếng định nói.

-Biết rồi, con này là người tình của Star-Eris chứ gì, tao biết, thế nhưng mày nghĩ với một gương mặt bị xước vài đường sâu, anh ấy có còn che chở cho nó không?!- Mỹ Vân ngắt lời nó, quay qua nâng mặt gương mặt đỏ của Quỳnh My khiến cô đau nhói.-Xưa nay mạnh thì thắng thôi, luật đó mấy cưng à!!- Nói rồi cười sáng khoái

-Vậy sao?!- Một giọng nói thánh thót nhưng đầy uy quyền vang lên, điều này làm Mỹ Vân giật nảy người, còn Thanh Tâm đứng phía sau thì cười đắc thắng bởi cô đã báo cho người có giọng nói ấy biết chuyện và cô biết người ấy sẽ cứu ba cô gái tội nghiệp đen đui kia.

-Chị.. chị..?!- Mỹ Vân tái xanh mặt nhìn con người đang đứng trước mặt, người co rúm lại vì sợ. Vẻ ngạo mạn khi nãy đã biến mất thay vào đó là hình tượng như một con rùa rụt cổ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

-Chị.. chị Thiên Nhã.. em chào chị ạ!!- Gương mặt Mỹ Vân xanh mét. Người con gái đang đứng trước mặt đây, khi xưa đã cướp đi danh hiệu hot girl Đại Học Ngôi Sao của cô, gia thế của Thiên Nhã rất mạnh, nhất là, cô là cháu gái nuôi của Bá Tước Anh Quốc thương yêu nhất. Thiên Nhã vốn hay xen vào những việc hiếp đáp của cô, Nhã luôn là thần hộ mệnh của mọi người trong trường từ năm học trước. Giờ đây, trong lúc Mỹ Vân nhằm cô đi du lịch không ở trường mà tác oai tác oái, nhìn thấy Nhã, cô sợ Nhã sẽ làm gia đình, công ty cô tán gia bại sản mất. Việc này với Thiên Nhã thật rất dễ dàng bởi chỉ cần cô ta lên tiếng, bá tước William sẽ chẳng ngại làm vui lòng đứa cháu mình yêu quý nhất.

-Sao vậy?!- Gương mặt Thiên Nhã đắc thắng nhìn thẳng vào đôi mắt sợ sệt kia, khinh bỉ nói- Sao không nói tiếp, câm rồi hay sao?!!

Vừa nói Nhã vừa xắn tóc, làm Mỹ Vân sợ sệt lùi lại.

“Chát”- Tôi chỉ mới vắng mặt thôi, cô đã thích sinh sự với người khác!! Gan cô cũng không vừa, có bản lĩnh thì đánh tay đôi với người ta này, gọi một hạm như vậy, cô không thấy nhục nhã sao?!!

Thiên Nhã thẳng tay tát mạnh vào mặt Mỹ Vân, cô thật rất ghét con nhỏ láo xược này, nếu không phải vì cô có chút lòng tốt, cô đã cho cái tên M.A biến mất rồi.

-Quaoo, good good!- Ngọc Như dấy thoát ra khỏi đám nữ sinh đang khoá tay mình, cô lau vết máu trên khoé môi, đôi mắt ánh lên sự khâm phục tán thưởng cho Thiên Nhã.

-Em xin lỗi, xin lỗi!- Mỹ Vân nước mắt đầm đìa cúi gằm mặt.

-Không phải với tôi!- Thiên Nhã đánh thếp nói, nắm lấy cổ áo Mỹ Vân ném mạnh xuống phía bên nó này giờ vẫn còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện.

-Xin lỗi các bạn, tha thứ cho tôi!- Mỹ Vân giọng căm phẫn, run sợ nói.

-Không sao!- Quỳnh My này giờ im bất, bình tĩnh đáp lại.

-Cút đi!- Thiên Kim và Thiên Nhã đồng thanh hét lên. Sự đồng thanh làm cả hai hết sức ngạc nhiên.

Sau khi bọn học sinh đi hết, Thanh Tâm từ này giờ nấp trong toilet ra đứng trước Thiên Nhã, cô cúi đầu nói.

-Cám ơn chị nhé- Rồi cô nở một nụ cười hiền. Cô quay sang bọn nó

-Xin lỗi các bạn, tôi không giúp được gì chỉ có thể nhờ người khác, trong thời gian đó các bạn bị đánh rồi, tôi chỉ bắt đấm dĩ thời, không có ý gì.

-Không sao, hiểu mà!- Ngọc Như và Thiên Kim đồng thanh. Còn Quỳnh My chỉ cười gật đầu

Thanh Tâm vốn là tiểu thư của một tập đoàn con nhỏ nhoi của M.A, chính vì điều này nên cô mới chịu sự sai khiến của Mỹ Vân, nhưng cô luôn âm thầm báo cho Thiên Nhã biết để kịp thời cứu bọn nó.

-Ừ! – Thiên Nhã cũng cười nhẹ, khi nhìn bóng Thanh Tâm đi mất, cô quay lại với bọn nó đang chỉnh lại đồng phục, cười tươi hỏi thăm

-Tụi bây không sao chứ?!- Giờ tay chỉnh giúp bọn nó tóc tai đàng hoàng, cô nói tiếp

-Tao là Thiên Nhã, học năm hai, tao chỉ hơn tụi bây một tuổi, mình làm bạn nha, đừng gọi chị nghe già lắm- Cô luyên thuyên với bọn nó một tràng dài.

-Vậy không khách sáo nha, tụi này là Thiên Kim, Quỳnh My và tao là Ngọc Như, cảm ơn mày- Ngọc Như xông xáo đáp trả, cô cảm thấy thích người bạn mới này.

-Cám ơn mày!- Cả hai người còn lại cũng bắt chước hòa theo Như

-Thôi không gì đâu, con nhỏ đó thật sự rất đáng ghét, tao chỉ dạy cho nó một bài học thôi. Mà nè, mấy bạn mới, chúng ta là bạn thì đừng ngại, tan học xong tụi mình đi chơi chung được không?

-Ok!- Thiên Kim và Ngọc Như vui vẻ trả lời

-Ê, tan học hẹn với bọn Eris mà!- Quỳnh My cẩn thận nhắc nhở

-Không sao!- Tụi bây bạn thì bữa khác mình đi.- Thiên Nhã cũng buồn buồn nói

-Có gì đâu, kiu bọn hấn đi chung với bọn mình, ok?- Ngọc Như nhanh nhẩu nói- Xe của tên biến thái giàu có kia bao la, tụi mình chơi theo cặp, bốn chiếc đủ cho tám người, ok?

-OK!- Thiên Kim và Quỳnh My hưởng ứng nhiệt tình, còn Thiên Nhã không biết gì cũng gật đầu đại.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

-----15h chiều----

“Rengggg”

Tiết học cuối cùng cũng đã trôi qua, tại gara dưới hầm, bọn Thái Phong đã đứng sẵn ở dưới chờ bọn nó cùng về. Vừa trông thấy Thiên Kim cùng ba người khác, Phong vẫy tay hô lớn nặc cho bọn nữ sinh bu quanh đang hò hét nhìn các anh.

-Ôi! Hôm nay Star-Thái Phong đẹp trai hơn mọi ngày!!- Một nữ sinh ồ ạt trước mặt hắn, miệng không ngừng lẩm bầm

-Đúng đó, đẹp trai quá, cả anh Eris, anh Nam và anh Brian nữa!!- Những nữ sinh đứng thành vòng tròn, che khuất tầm nhìn của bọn hắn, mắt hình trái tim nhìn chăm chú bốn “ngôi sao” kia.

-Này, cút trong vòng ba giây!!- Một giọng nói đầy sắc nhọn, giọng nói lớn đến mức át đi tiếng ồn của hơn trăm con người.

Toàn thể quay lại, kể cả bọn nó, bọn hắn cũng im lặng.

Một vài giây sau...

Hầm xe im ắng, vắng tanh như chẳng có ai vậy, chỉ có bọn hắn, bọn nó đứng đối diện nhau. Thì ra, người lên tiếng đó là Thiên Nhã, không hổ danh là Hot Girl của Ngôi Sao, tiếng nói của cô rất quyền lực, có khi còn cao hơn cả bọn hắn nữa.

“Bóp bóp” Eris và Khánh Nam cười tươi, vỗ tay loạn xạ, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Thiên Nhã. Bọn nó đã đi tới chỗ bọn hắn.

-Mọi người, chúng ta có bạn mới nhé, Thiên Nhã.- Thiên Kim nhanh nhẩu giới thiệu.

-Học năm hai, cô ấy 20 tuổi nhưng bọn em muốn làm bạn hơn là chị em.- Quỳnh My nhẹ nhàng nói

-Thiên Nhã đây rất giỏi nha, hot girl Ngôi Sao, nổi tiếng từ năm trước kia.- Ngọc Như cũng cười tươi góp vui.

-Chào bốn anh, rất vui được làm quen.- Thiên Nhã im lặng để người khác giới thiệu rồi cũng cười, giờ tay ra với bốn người kia.

-Chào em- Bốn người con trai kia cũng lịch sự, lần lượt bắt tay với Thiên Nhã. Riêng Khánh Nam nháy mắt với Nhã khiến cô bất thành linh đơ vài giây, nhưng cô cũng biết danh tiếng của anh, rất lãng nhăng, không lấy gì làm lạ, cô giữ lại vẻ mặt điềm tĩnh nhanh chóng.

Eris, Thái Phong, Khánh Nam và cả Thiên Minh nữa, bốn người xưa nay không bao giờ lịch sự với một người con gái như thế, nhưng khi đứng trước cô gái trẻ này, bọn họ đều có một cảm giác thân thuộc, giống như đối với bọn nó vậy.

-Mấy anh à, Thiên Nhã muốn gia nhập cùng tụi mình đó.- Thiên Kim nói

-Ok thôi, mọi người về nhà chuẩn bị đi, rồi đứng năm giờ tập trung ở biệt thự Ngôi Sao, sau đó đi chơi nhé.- Thái Phong cười, lên kế hoạch.

-Bốn tụi em sẽ về nhà anh luôn.- Quỳnh My nói- Tụi em sẽ mua đồ rồi đi luôn, về nhà làm biếng lười, mà anh Phong nè?!!- My ra vẻ căng thẳng

-Hà em?!!- Thái Phong thắc mắc

-Chắc anh không hẹp hòi đến mức không tiếp nhận ba người nữa vào nhà anh đâu hả?!!- Quỳnh My cười tươi, kéo Eris và Thiên Nhã vào sát người mình, hỏi.

-Hà?!!!!- Cả bốn người con trai ngạc nhiên hét lên, không biết bốn cô gái trong đầu bàn tính điều gì khi nói sẽ dọn về nhà anh. Xem ra, căn biệt thự của anh sắp trở thành khách sạn ngàn sao thật rồi.

*

-My à, mấy em tính toán gì vậy?!!- Trong xe của Eris, anh vẫn còn chút thắc mắc, tò mò hỏi My

-Không gì anh à, chẳng qua em muốn ở chung với mấy bạn thôi, vui mà, anh cũng thân với với bọn anh Phong, anh về đó sống như trước cũng bình thường mà.- Quỳnh My giải thích

-À, ra là vậy?!! Vậy còn căn hộ của chúng ta thì sao, anh đã mất rất nhiều thời gian cho nó lắm đấy, vậy mà giờ em lại muốn sống ở biệt thự NS à?!!- Eris tức nổi, chán chường nói.

-Thôi mà anh, căn hộ đó coi như là khu bí mật của hai chúng ta nhé!!- Quỳnh My cười hiền, chất giọng có chút mè nheo

-Ừ, tùy em thôi!- Eris nói- Nè, sau này nếu không tìm thấy anh, muốn gặp anh thì hãy đến đó, được không?!!- Eris suy nghĩ vài giây rồi nói tiếp

-Ok anh yêu!- Quỳnh My dựa vào vai Eris, nũng nịu nói, đối với cô, Eris là một người có ơn rất nhiều với cô. Cô và Eris yêu nhau đã gần nửa năm, nhưng đôi lúc cô suy nghĩ, đối với Eris, cô không biết anh là người yêu hay là một người có ơn với cô. Suy nghĩ, cảm giác, ấn tượng giữa anh và người đó với cô sao mà khác xa quá.!

Miên man suy nghĩ một lúc, giọng Eris dịu dàng bên tai cô.

-My, em nghĩ gì vậy, đến rồi!

-Ồ, dạ! E vào trước nhé anh.- Quỳnh My bước xuống xe, nhẹ nhàng nói với Eris

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

-----Trong phòng của Như và Kim----

--Nè Thiên Nhã, mày dọn đến đây, không về nhà lấy đồ sao?- Quỳnh My thấy Thiên Nhã đi tay không vào phòng, hỏi cô.

-Ừ quên mất, thôi để lát tao mua luôn, sẵn dịp thay tủ đồ mới mà!- Thiên Nhã cười tươi, tay giờ giờ tằm thề không giới hạn khoe.

-Mày cũng sang như con nhỏ này nè!!- Ngọc Như vừa nói vừa liếc xéo Thiên Kim đang ngồi nham nhở cười.

-Hai đứa tao chắc kiếp trước chị em một nhà đó! Hí hí- Thiên Kim khoác vai Thiên Nhã, cười te tét.

-Nhìn kĩ hai người cũng giống nhau quá ta, mà còn tên lót đều là Thiên giống nhau nữa, Thiên Nhã à, mày nói mày họ gì, tao quên mất rồi!- Ngọc Như dò xét Kim và Nhã, rồi hỏi

-Cô hai à, tên tao là Victoria William, Thiên Nhã là tên mà ông đặt thôi, tao cũng chẳng biết tại sao ông luôn gọi tên này cho tao nữa, ông chỉ nói tên đó là tên tao thôi !

-Mà mày là người Việt mà, sao lại là cháu nuôi của ngài William, vậy bố mẹ mày là ai?- Ngọc Như vô tư hỏi

Ngọc Như lập tức im bật, cô thông minh và rất nhanh nên để bắt được trong ánh mắt Thiên Nhã một nỗi buồn vô hạn. Tiếp theo, Thiên Nhã lên tiếng, giọng cô xót xa.

-Tao không biết nữa...

-Tao xin lỗi!- Ngọc Như hối hận, cô khẽ vươn tay ôm Thiên Nhã vào lòng, nói tiếp.

-Từ giờ chúng ta sẽ là những người bạn thật sự, nhé.- Rồi cô quay sang Quỳnh My và Thiên Kim đang im lặng

-Ok không?

-Ok.- Thiên Kim nhanh nhẩu đáp. Có lẽ việc của Thiên Nhã với cô cũng chẳng khác nhau là mấy. Cô có cha mẹ nhưng họ lại vứt bỏ cô một cách tàn nhẫn, cha cô bệnh nên mất, còn mẹ cô lại giao cô một gia đình không có tình thương rồi cũng mất tích, so với Thiên Nhã, có lẽ cô còn đau khổ hơn khi phải mang danh nghiệt chủng, là mầm mống của sự phản bội do cha cô ban tặng.

Quỳnh My gật đầu nhẹ nhàng, cô cũng tình tường hiểu ra trong mắt Thiên Kim sự đồng cảm, bàn tay nhỏ nhắn xoa nhẹ vai bạn.

-Mấy đứa tầm phào, lẹ đi, còn mua đồ nữa, trễ giờ mấy anh kia la làng cho coi!- Thiên Nhã muốn phá tan bầu không khí buồn bã đó, cô lên tiếng lảng tránh

Đúng năm giờ chiều, tám người tập trung tại phòng khách. Thiên Kim và Thiên Nhã thật sự rất hợp ý nhau, cả hai vận áo crop top, Thiên Kim áo trắng với chiếc quần đùi xẻ rách cũng màu trắng, tóc nâu xoắn tết bính xuong cá, Thiên Nhã thì áo crop top đen trắng body ôm sát với chiếc váy chữ A ngắn cũng màu đen, mái tóc vàng óng cột cao lên trông rất xinh. Quỳnh My, cô nàng dễ thương, nữ tính với cái đầm xoè tay ngắn màu trắng, tóc đen tự nhiên búi lên kiểu củ tỏi, chừa sót hai cọng tóc mỏng ở hai mang tai. Cuối cùng, Ngọc Như, cô lun yêu màu đỏ, cô mặc một chiếc đầm đỏ ôm sát người, tóc đỏ của cô thả xoắn nhẹ, trông cô lúc nào cũng gợi cảm và già dặn nhất trong bọn nó. Còn nói về bốn người con trai kia, tất cả đều như nhau, áo khoác da màu đen, áo thun trong cũng màu đen, quần bò đen và cả giày cũng đen nốt. Trông họ như những vệ sĩ của bốn người con gái kia vậy.

-Nè nè, các anh tính làm điệp viên à, sao đen thui hết vậy?!!- Thiên Kim thắc mắc

-Bọn anh quen rồi, màu trang phục luôn giống nhau mà- Thái Phong giải thích.

-Có cần đen hết vậy không?!!- Ngọc Như chép miệng, ngán ngẩm nói.

-Tao thấy đen cũng đẹp mà.- Thiên Nhã nói, màu đen cũng là một trong những màu yêu thích của cô.

-Đúng vậy, Thiên Nhã, em cũng có gu thẩm mỹ tốt đấy.- Khánh Nam nhe răng cười cợt

-Thôi, dẹp vụ trang phục đi, chúng ta đi được chưa?!!- Thiên Minh bước đến hỏi.

-Mấy anh lấy xe đi.- Quỳnh My nói

-Đi theo cặp được không, bốn chiếc.- Eris lên tiếng đề nghị

-Chỉ còn ba chiếc thôi, những chiếc khác đâu có ở đây, ở hầm xe của tao hết rồi. Đi xe lớn đi.- Khánh Nam nói rồi lấy điện thoại ra bấm bấm gì đó

Vài phút sau, trước cổng căn biệt thự lớn đồ sộ sẵn một chiếc xe dài mười sáu chỗ màu trắng, rất sang trọng. Mọi người đã ra khỏi nhà, lên xe ổn định chỗ ngồi.

-Khánh Nam à, bộ sưu tập xe của mày đã vượt hẳn tao rồi đó- Thái Phong đập mạnh vào vai Khánh Nam- Có cố gắng đấy!!

Khánh Nam gương mặt kiêu ngạo, nhún nhún đôi vai rộng.

-Chứ sao, Nam đại gia mà, phải không, hahaha- Eris cười khoái chí, ánh mắt chọc ghẹo Khánh Nam, đồng thời theo thói quen vươn cánh tay vạm vỡ dài ra choàng vai Quỳnh My ngồi kế bên cũng đang mỉm cười, hành động vừa rồi của Eris làm một người nào đó có chút khó chịu.

-Mọi người, điểm đầu tiên, trung tâm thương mại Fashion nhé!!- Thiên Kim nằng nổ nói, giọng nó vang cả xe.

-Ok- Cả ba cô gái còn lại đồng ý, mặc cho gương mặt chán chường của bốn anh chàng kia.

-----Fashion-----

-Tụi mình chia ra nhé, mua xong rồi thì tập trung lại đây đi ăn nhé.- Thiên Nhã cười nói.

-Thiên Nhã, đi với tao đi.- Ngọc Như kéo tay cô, nói như hét vào tai Thiên Nhã.

-Này, cho anh đi với mấy em nhé.- Khánh Nam cũng chạy theo, thật ra anh không thích dạo mua sắm, chỉ là anh không hiểu sao lại muốn cùng với Ngọc Như.

-Thiên Kim, anh đi với em nhé.- Thái Phong cũng tới cạnh nó, gương mặt tuấn tú cười tươi, hỏi

-Ok, anh đi nào!- Thiên Kim cũng vô tư cười lại, tay cô nắm bàn tay ấm áp của Phong kéo anh đi như chạy, cô đâu biết hành động vô tình này của cô cũng khiến con người đằng sau rất vui vẻ.

-Vậy tụi mình đi chung nhé!?- Quỳnh My tay đang nắm tay Thiên Bảo, nhưng câu nói và ánh mắt của cô chẳng hiểu sao lại xoay qua Thiên Minh, khiến anh hơi bất ngờ.

-Ừ!- Thiên Minh bất ngờ vì cử chỉ này của cô, nhưng cũng cười nhẹ gật đầu với cô.

Vậy là ai cũng có nhóm của mình: Thiên Kim với Thái Phong; Quỳnh My, Thiên Bảo và Thiên Minh; cuối cùng là Thiên Nhã, Ngọc Như và Khánh Nam.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Trong khu thời trang của Fashion, tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào cặp nam nữ đang đi cùng nhau. Những ánh mắt ấy rất phong phú, ghen tị, tò mò, ngưỡng mộ, rất nhiều rất nhiều, gì cũng có.

Thiên Kim bây giờ mới ý thức được từ nãy đến giờ mình cũng quá vô tư rồi, cứ nắm tay Thái Phong chạy vòng vòng trung tâm, làm sao mà không gây

được sự chú ý chứ. Gương mặt trắng hồng của cô bắt gặp đỏ lên, bàn tay rút lại, quay lại nhìn Thái Phong, cô cười giả lả.

-Anh à, anh muốn đi với em hay là đi mua đồ của anh?!

-Thôi! Anh đi với em.- Thái Phong nhìn thấy hành động bẽn lẽn đó của nó, miệng mỉm cười, vui vẻ nói.

-Ồ.. cũng được ạ!- Thiên Kim vẫn chưa hết ngại, vậy là cô cứ đi trước, lựa đồ của mình, không dám quay đầu lại nữa.

Cứ mỗi lần cô lựa được một món đồ, cầm trong tay thì Thái Phong lại chen lên, đôi mắt sắc của anh nhìn thẳng vào cô, khoé môi nhếch lên như muốn chọc tức cô vậy, bàn tay giật đồ từ trong tay cô một cách nhẹ nhàng, nói khẽ.

-Để anh cầm giúp em!- Cứ thế, suốt buổi, cô vẫn chẳng cách nào thoải mái được, dường như người con trai này đang khiêu khích cô chẳng lần đầu tiên, khi đi shopping mà cô muốn về sớm.

Lại nói qua nhóm của Thiên Bảo, Quỳnh My và Thiên Minh. Họ dạo vòng khu trang sức vì Quỳnh My nửa muốn mua sắm nửa muốn thăm dò thị trường các mặt hàng thời trang từ nước ngoài nhập về nước. Thiên Bảo luôn nắm tay Quỳnh My đi trước, còn Thiên Minh chậm chạp đi sau, nhìn đôi tay đang nắm chặt kia, tự nhiên trong lòng Thiên Minh có chút khó chịu, nhưng gương mặt anh vẫn điềm tĩnh, lạnh như tờ.

Họ đến một tủ kính sang trọng, trong ấy trưng bày những nẫu mã dây chuyền mới. Tất cả rất đẹp, Quỳnh My, cho dù cô có tiếp xúc với những loại đồ quý nhiều đến đâu, song cũng là con gái, cô cũng mún được người yêu mua tặng như bao cô gái khác. Gương mặt tươi tắn hơn hờ quay lại phía Thiên Bảo, cô cảm thấy thất vọng, hụt hẫng đôi phần, Thiên Bảo không hiểu ý cô, chỉ nhìn cô cười rồi tiếp tục nghe cuộc điện thoại còn đang dở. Còn về phần Thiên Minh, anh từ nãy đến giờ vẫn đang để ý từng hành động của cô, anh biết cô thích sợi dây chuyền đó, anh cũng vội vàng bước đi ra xa hai người kia, tay bấm điện thoại, nói gì đó.

Có lẽ, thoải mái nhất vẫn là nhóm của Thiên Nhã, Ngọc Như và Khánh Nam. Họ cùng đi mua sắm, riêng Thiên Nhã mua rất nhiều đồ. Trong khi đợi Thiên Nhã, Khánh Nam cứ một mực kéo Ngọc Như đi chơi chỗ khác mặc cho cô không chịu, cô không ưa anh chẳng?

-Nè, món này ăn thử đó, em ăn đi!- Khánh Nam đưa xâu cá viên cho Như, miệng nhai nhồm nhoàm, nói với cô.

-Đại gia như anh mà cũng ăn những thứ này à!- Ngọc Như không ngờ, bình thường anh kiêu ngạo trịch thượng thế, vậy mà giờ cùng cô ăn những thứ tầm thường thế này.

-Đại gia cũng là con người, cũng muốn ăn, cũng...- Khánh Nam trả lời, anh bỏ lưng về sau.

-Cũng gì?!- Ngọc Như tò mò hỏi lại.

-Cũng biết yêu đấy!- Khánh Nam ánh mắt trở nên sắc bén, vừa đáp vừa nhìn chăm chăm cô. Ánh nhìn bình thản không thể bình thản hơn hẳn về phía Ngọc Như.

Ánh mắt anh khiến Ngọc Như dường như thờ không nổi, tim cô bỗng nhiên đập thình thịch. Khánh Nam biết cô có phản ứng, anh thích thú, nhéo cái má tròn trĩnh của cô, anh nói.

-Chúng ta đi tìm Thiên Nhã rồi về chỗ mọi người thôi.

-Ồ... ừm đi!- Ngọc Như cũng gật đầu, cô cũng thật bối rối, rõ ràng chỉ khi thích ai đó, tim mới đập mạnh, mới hồi hộp thế, nhưng cô cũng chẳng ưa mấy con người trắng hoa này, tại sao lại thế.

Một giờ đồng hồ sau, tất cả đã tập trung tại sảnh, Thiên Minh gọi điện cho quản gia cho người đến chuyển đồ của họ về, vốn dĩ rất ít đồ, nhưng có thêm đồ của Thiên Nhã và Thiên Kim nên cần một chiếc xe tải nhỏ mới đủ.

-Bây giờ chúng ta đi đâu đây?- Thiên Nhã hỏi khi tất cả đã yên vị trên xe.

-Em đói rồi, chúng ta đi ăn được không?!- Ngọc Như và Thiên Kim đồng thanh.

Đói thì phải ăn, nhưng điểm tiếp theo của họ không phải là một nhà hàng sang trọng, mà là sân bay chuyên dụng của Khánh Nam. Cả bọn quyết định đi Thượng Hải ăn cua.

Tám giờ tối ở Thượng Hải...

-Qua, nhà hàng cũng thật đẹp, anh Nam, anh đứng là đại gia nha.- Thiên Nhã nắm tay ba người con gái còn lại, bước vào nhà hàng, quay lại tấm tắc khen ngợi Khánh Nam. Khánh Nam thì cũng chỉ cười trừ.

Tám người vào phòng Vip riêng biệt, cả bọn ăn uống, cười nói rất thoải mái. Bốn người con gái kia ăn còn khỏe hơn cả con trai, làm bọn hấn đơ liên khúc.

-Mọi người, ăn xong chúng ta đến Hàng Châu, đi thuyền trên Tây Hồ, ok?!- Thái Phong sau một hồi bàn tính với bọn hấn, quay lại báo với bọn nó.

-Thích quá, lâu rồi bọn em chưa chơi thuyền, phải không Ngọc Như.- Thiên Kim khoác vai Như, thích thú la lớn. Từ lúc sáu tuổi cả hai đã cùng gia đình

qua Mỹ, có bao giờ được đi du thuyền đầu bởi họ phải chuyên tâm học hành mới có được ngày hôm nay.

-Ôi, lại thuyền à?!- Quỳnh My thì ngán ngẩm, những buổi gặp gỡ đối tác quan trọng, cô cũng toàn ngồi du thuyền, ngồi đến chán.

-Thiên Nhã, em thì sao?!- Thiên Minh nãy giờ để ý thấy Thiên Nhã chẳng nói gì, hỏi cô.

-Ồ... thuyền thì cũng vui, được mà.- Thiên Nhã bối rối, du thuyền làm cô nhớ đến chuyện hai năm trước, một câu chuyện dở khóc dở cười, cũng thật khó quên.

-Thôi chúng ta xuất phát thôi!- Eris vỗ tay, nắm tay Quỳnh My kéo dậy rồi cùng cả bọn bước ra ngoài.

Vậy là, tất cả giờ đây đã an toạ trên thuyền, du thuyền rất lớn, mỗi người đứng một nơi để ngắm cảnh. Tây Hồ về đêm rất đẹp, làn nước lung linh huyền ảo, thêm những ánh đèn từ thuyền hắt ra càng làm nó trở nên đẹp lạ lùng.

Bỗng thuyền chao đảo dữ dội, thì ra là có một chiếc ca nô máy chạy tới đâm nhẹ vào mạn thuyền, người dưới ca nô bước lên, bọn hắn thấy thế vội chạy lại, gương mặt ai cũng vui vẻ, Eris chạy tới kéo người đó lên.

-Chào mọi người.- Một người con trai bước lên thuyền, mái tóc ngắn màu bạch kim, gương mặt tuấn tú nở nụ cười tươi, trông anh rất nổi bật với bộ vest trắng tinh, anh còn đẹp trai và có sức hút hơn cả bọn hắn, anh đảo mắt lên tất cả rồi dừng lại ở Thiên Nhã, khẽ nheo mắt, khoé miệng anh héch lên về khoái chí cũng có chút hơi ngạc nhiên.

Nhưng còn Thiên Nhã cô, chẳng ai hiểu sao, từ lúc nhìn thấy anh, cô đã cứng đờ người, không nói không rằng, cô quay lưng toan bước đi.

-Có chạy cũng không thoát đâu, Vic, anh tìm em lâu rồi.- Người đó lên tiếng, tiếng nói tuy nhỏ nhưng đầy quyền lực, mọi người đều đã chứng kiến vẻ uy quyền của Thiên Nhã, song người con trai này lại làm cho con người đầy uy quyền kia sợ sệt, gương mặt xinh xắn lo lắng không nguôi. Thiên Nhã quay lại, nhìn mọi người rồi lại nhìn anh, ánh mắt chút sợ sệt, ngán ngẩm.

-Giới thiệu với bọn em, Hoàng Lâm, chơi chung nhóm với bọn anh, anh ấy công tác ở Macau hai năm rồi, hôm nay chúng ta tiếp nhận thêm một người nhé.- Thái Phong giới thiệu, cắt đứt không khí căng thẳng của hai con người lúc này.

-Tụi em chào anh.- Bọn nó đồng thanh đương nhiên trừ Thiên Nhã.

Hoàng Lâm và mọi người tiếp chuyện khá lâu, mọi người rất vui vẻ, bọn nó cũng thân thiết với anh như khi bọn hắn thân thiết với Thiên Nhã vậy. Chỉ có Thiên Nhã tội nghiệp vẫn ngồi một góc, ly rượu vang đỏ trong tay bất giác run run, gương mặt phảng phất nét vui buồn lẫn lộn.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Mọi người vui vẻ, ăn uống thoải mái, rủ rừ nhau đi câu cá đêm ở mạn thuyền, ai cũng cười nói rất vui. Trong khi đó, Hoàng Lâm thì đi tìm Thiên Nhã, từ lúc ăn xong, không biết cô đã biến đâu mất tăm.

Cảnh về đêm trên Tây Hồ rất đẹp, Thiên Nhã đứng tựa thân mình vào lan can, mãi suy nghĩ miên man về một điều gì đó, cô đâu biết rằng có ánh mắt đang dõi theo mình từ lâu.

-Hai năm, cũng lâu rồi, phải không?- Chợt có tiếng nói vọng từ phía sau khiến cô giật mình, ngoảnh đầu lại.

-Hoàng Lâm?- Thiên Nhã ngạc nhiên.- Anh không câu cá đêm sao? - Bối rối, Thiên Nhã quay mặt sang chỗ khác, bẽn lẽn hỏi anh.

-Không- Anh chân chừ, bước lại gần Thiên Nhã, đứng trước mặt cô, anh nói tiếp.- Trùng hợp thật nhỉ, gặp anh em không vui sao? Anh tìm em hai năm rồi, lại không thể ngờ, một người lông bông như em mà cũng chịu ở yên Việt Nam à?- Vừa nói, tay anh đưa lên xoa cằm, trông cứ như ông cụ non.

-Lông bông?- Thiên Nhã hỏi lại

-Em luôn đi hết chỗ này đến chỗ khác, thật bất ngờ khi biết được em cũng có bạn đấy chứ?!- Hoàng Lâm cười, trả lời cô, chất giọng anh có chút giễu cợt cô.

-Hừ! Anh không bỏ được thói chế giễu người khác à! Lại còn điều tra em?- Thiên Nhã quay mặt ra ngoài, tránh ánh mắt anh, giọng cô hờn dỗi, cái tên

Victoria William không phải ai cũng có thể biết, vậy mà anh lại gọi thẳng tên cô là “Vic” (tên thân mật)

-Em chưa trả lời câu hỏi đó!- Hoàng Lâm suy nghĩ đôi ba giây, anh nói tiếp.

-Gi?- Thiên Nhã hỏi lại.

-Gặp lại anh, em thất vọng à, không muốn gặp lại anh sao?- Hoàng Lâm trùng giọng.

Lúc này đây, Thiên Nhã giương ánh mắt nhỏ bé về một nơi xa xăm, trong lòng cô có chút xao động, bồi hồi khó tả, cô không trả lời anh, chỉ thờ dài, cô nghĩ đã thoát khỏi anh, chuyện đó cũng sẽ đi vào quá khứ. Nhưng giờ đây, những người bạn mới kia lại đưa anh đến với cô lần nữa, thất vọng hay hạnh phúc, vui hay buồn, cô biết nói sao đây? Không lẽ cô và anh thật sự có duyên? Anh lại nói tìm cô hai năm, anh muốn gì chứ, muốn trả đồ cho cô hay anh vì nguyên nhân khác. Còn cô, bản thân cô làm sao đây, cứ xem như tuổi trẻ bồng bột hay là duyên phận đây? Duyên phận? Nực cười, anh hoàn hảo như vậy, lại hào hoa như thế, hai chữ duyên phận thật rất nực cười.

Không nhận được câu trả lời, Hoàng Lâm cảm thấy khó chịu trong lòng. Là một người thành đạt, anh chưa bao giờ hạ mình trước ai đó, người con gái này đây, người anh luôn nghĩ tới suốt hai năm qua. Với cái có đi công tác, anh đã xa lánh những người bạn thân của mình- bọn hần- để lũng súc khắp nơi tìm kiếm cô. Khen cho cô một cô gái bé nhỏ, dám ngang nhiên khước từ sự chân thành của anh, anh nghĩ kiếm được cô sẽ cho cô đau khổ suốt đời, nhưng khi gặp lại, anh chỉ muốn cho cô hạnh phúc suốt đời. Anh đã yêu cô chẳng, điều mà hai năm rồi anh lun phủ định.

-Nè hai người kia, ra đây nè, có cá nướng ăn nè.- Giọng Ngọc Như the thé bên kia

Trong khi Thiên Nhã và Hoàng Lâm nói chuyện, bốn người con trai kia đã câu được rất nhiều cá. Cả bọn đem đi nướng chui, vừa ăn vừa thổi, Thiên Kim, Thiên Nhã, Ngọc Như, Quỳnh My tất tấc khen ngon. Trong màn đêm tĩnh mịch của hồ nước, le lói ánh lửa cháy, nó như một thứ ánh sáng ấm áp sưởi ấm cho tất cả. Những con người cùng nhau quây quần bên đồng lửa, vui vẻ hạnh phúc biết bao.

Thiên Minh nhìn Thiên Kim, anh yên tâm phần nào. Anh đã nghe Ngọc Như kể hết sự tình khi ở Mỹ của Kim, anh hận lúc ấy không thể bảo vệ cô, đưa em gái cùng cha khác mẹ đáng thương tội nghiệp. Anh biết cô đau khổ lắm, anh muốn cô luôn được thoải mái và tươi vui như lúc này đây

-Ngọc Như của anh, em ăn cái này đi!- Khánh Nam đưa con cá trong tay anh cho Như, cười cợt nói to.

-Ai là của anh chứ.- Ngọc Như giựt con cá, cô phản kháng.

-E hèm, Quỳnh My của anh, em ăn cái này đi!- Eris ho nhẹ, đưa cá cho My, bắt chước cử chỉ giọng điệu của Khánh Nam lúc nãy, anh nói.

-Hahahaha- Cả bọn được một trận cười vỡ bụng, Khánh Nam thì tối mặt mũi tức giận nhìn Eris.

-Mây.. mây tin mây ăn đấm không?- Anh hét lên, rồi cùng Eris rượt nhau chạy khắp boong thuyền.

-Em ăn nữa không?- Thiên Minh đưa con cá cho Quỳnh My, trong lúc mọi người đang nhìn Eris và Khánh Nam chơi rượt đuổi, ai nấy đều không để ý đến Thiên Minh và hành động của anh.

-Cảm.. cảm ơn anh.- Quỳnh My bất ngờ, cô lúng túng cầm con cá trong tay Thiên Minh.

Quỳnh My khẽ đưa đôi mắt mình lên nhìn Thiên Minh, cô ngạc nhiên tốt độ. Đôi mắt lạnh lẽo thấu xương lần đầu cô gặp anh ở nhà hàng Paris đi đâu rồi, sao bây giờ đôi mắt này lại nhìn cô ấm áp đến vậy, tại sao?? Nhìn nhau một hồi, không ai nói gì, Quỳnh My vội cup mí mắt xuống, cô thờ dài. Thiên Minh làm sao vậy, sao lại nhìn cô kì lạ đến thế, cô muốn tránh ánh mắt anh, nó như nhìn xoáy vào cô khiến cô không cách nào che giấu được cảm xúc của mình. Rồi cô lại nhìn Eris đang vui vẻ chạy giỡn, cô tự hỏi, Eris có phải người cô yêu không, có phải người sẽ mang lại cho cô hạnh phúc mà cô mong muốn. Tại sao khi cô nhìn vào đôi mắt của người con trai cô chỉ mới gặp một vài lần mang tên Thiên Minh, cô lại xao xuyến đến thế? Còn Eris anh thì sao, người yêu cô rất nhiều, còn cô, cô yêu anh được bao nhiêu? Từng dòng chữ ngày càng lan rộng trong đầu cô, khẽ lắc đầu để nó qua đi, cô đứng dậy, hoà vào niềm vui cùng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Ăn uống no nê, vui giỡn thoải mái, xong xuôi thì ai về chỗ nấy. Bọn nó ngủ chung một phòng, bọn hần cũng thế. Khi vừa vào phòng, Thiên Kim và Ngọc Như đã phóng ngay lên hai chiếc giường, nằm sòng soài trên đó, chẳng để ý đến ai, Ngọc Như chuẩn bị thiêu thiêu ngủ thì nghe giọng Thiên Kim lãnh lớt bên tai.

-Thiên Nhã, mày và anh Hoàng Lâm quen nhau sao? Hai người có quan hệ gì vậy? Kể cho bọn tao nghe đi!- Thiên Kim hỏi tới tấp.

-Con này vô duyên, chuyện riêng mà, mày xâm phạm đời tư à, tao kiện a!- Thiên Nhã không vừa phản bác lại với nó

-Thôi mà, kể đi.- Thiên Kim nài nỉ

-Đúng rồi, cho tụi này biết với, thật tình tao cũng rất tò mò đấy.- Quỳnh My sau khi kiểm tra tài liệu của công ty qua laptop mà Khánh Anh gửi đến, cô cũng góp vui.

-Oh my god, sắp được nghe chuyện tình sến và hén.- Ngọc Như đang nằm thì ngồi xồm dậy, la lớn, tiếng cô lớn đến nỗi bọn hán phòng bên cũng nghe thấy.

-Tụi bây mà còn nói nữa là tao đi ngủ, không kể luôn nha!- Thiên Nhã lên tiếng phá đứt sự ồn ào của bọn nó.

Vậy là lập tức, Ngọc Như, Quỳnh My và Thiên Kim ngồi chung lại trên chiếc giường lớn, im thin thít để nghe Thiên Nhã kể chuyện.

Thiên Nhã bắt đầu lục lại trí nhớ của mình, mọi chuyện ùa về trong tâm trí cô, cuộn phim quay chậm trong đầu cô bắt đầu chiếu lên những hình ảnh mờ nhạt, hình ảnh mà cô mún gỡ bỏ khỏi ký ức.

-----Hai năm trước----Đêm giáng sinh----23h00 Oasinton-----

-Anh, em xin anh đừng bỏ em, em không thể sống nếu thiếu anh được, em yêu anh mà.- Một người con gái phương Tây trẻ nước mắt rùng rùng trên gương mặt xinh xắn, cô cố gắng van nài người yêu đừng rời bỏ mình.

-Thiếu tôi không thể sống? Tôi quan trọng vậy à?- Người con trai gương mặt lạnh lùng, liếc mắt nhìn cô gái dưới chân mình, anh khinh bỉ cất giọng hỏi.

-Dạ, anh rất quan trọng với em, anh đừng bỏ em nha anh.- Cô gái kia không quan tâm đến sự tôn ti của một người con gái, cô quỳ dưới chân người con trai, van nài.

-Tôi quan trọng? Quan trọng với cô! Hay với tấm thẻ phụ thuộc của cô hả, làm ơn biến đi!- Người con trai dùng chân đạp cô qua một bên, giọng nói sắc mùi khinh thường, quát lớn. Nói rồi anh bỏ đi mặc cho tiếng gọi khẩn cổ của người con gái phía sau.

-Nè, anh kia.!!

Nghe tiếng gọi mình, người con trai khi nãy quay lại thì thấy một người con gái rất lạ mặt nhưng rất xinh đẹp đang hùng hổ chạy về phía mình.

“Bịch bịch bịch” “Chát, chát”

Hai tiếng “chát” khô khốc vang lên, khoe mỗi người con trai lập tức chảy máu. ... Thì ra, đang trên đường đi chơi Giáng sinh về, Thiên Nhã nhìn thấy cảnh tượng một người con gái bị người yêu mình phụ bạc, đối xử thậm tệ, máu anh hùng nổi lên, cô bay tới tát cho tên đáng ghét hai cái tát trời giáng, định bụng dạy anh ta một bài học.

-Cô điên à!- Bị đánh khá đau, người con trai quắc mắt nhìn Thiên Nhã, quát cô.

-Con kia, ai cho mày đánh người yêu tao.- Cô gái tội nghiệp khi nãy bây giờ đứng dậy, chạy về phía người con trai, cô chửi Thiên Nhã.

-Ồ, cái chị này, hay nhỉ, tôi giúp chị cho hán một bài học mà chị còn chửi ngược lại tôi? Điên là chị đấy!- Thiên Nhã không vừa, cô đáp lại. Vốn đang trong men say rượu, bản tính lại không nhu nhược, cô quay sang người con trai, chỉ vào mặt anh, nói.

-Còn anh, nhìn mặt cũng được mà sao đề tiện vậy, người ta yêu anh anh không nhận thì thôi đâu cần giằng vò người ta. Hôm nay là lễ noen mà anh lại chia tay với người ta, anh không thấy xấu hổ à. Đừng tưởng có tiền thì muốn làm gì cũng được, tôi đây muốn cho anh một bài học đấy, nếu có lần sau anh chắc sẽ được thêm nhiều cái tát nữa đấy, anh nghe rõ chưa. Hức!- Nói rồi cô quay người bước đi.

-Bắt cô ta lại, đưa đến thuyền tôi.- Người con trai sau khi giằng tay ra khỏi người con gái khi nãy, anh hô về hướng đám vệ sĩ đang đứng trước một chiếc xe hơi quan trọng.

-Nè, mấy người làm gì vậy, ý đông hiệp yếu à, tránh ra, tôi có đai đen karate đấy, thả ra!- Nhận thấy có người đang bắt giữ mình, Thiên Nhã la ó cả lên, tay chân vung vẩy muốn thoát khỏi đám người áo đen đó.

-Cô chửi hay lắm, cô thích Noel à, tôi sẽ khiến đêm Noel của cô đêm nay trở nên tồi tệ.

-Oẹ... ọẹ...- Thiên Nhã vì quá say, cô không còn ý thức được nữa, cô không biết mình đã làm gì, cô cảm thấy bùn nôn và cô chỉ nghe được tiếng la ó của người con trai kia, sau ấy cô ngất đi.

Chương 16

Trong một căn phòng xa hoa trên một du thuyền lớn giữa mặt biển, từ nhà tắm truyền đến âm thanh róc rách tiếng nước chảy, Thiên Nhã đau đầu như búa bổ, cô khẽ mở mắt, nhìn chiếc đồng hồ đang được treo ngay ngắn trên bức tường trắng tinh.

-Mười hai giờ rồi! Ở đây là đâu?- Cô ngơ ngác nhìn khắp nơi, miệng không ngừng lẩm bầm.

Đầu cô đau nhức dữ dội, lấy tay vỗ nhẹ nhẹ mấy cái, cô nhớ hôm qua, nhớ lúc nhìn thấy hai người đang chia tay, nhớ lúc cô tát người con trai lạ mặt đó, nhớ cả lúc cô ói lên người của ai đó. Chợt thấy người phía dưới lạnh lạnh, cô cúi đầu nhìn xuống, kính hải bùm miệng xém chút là đã thét lên.

-Ôi trời!- Thiên Nhã lẩm bầm. Chẳng lẽ cô ngủ với một người đàn ông sao? Cô và hắn ta đã có gì chưa? Tại sao cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng của đàn ông, phần dưới thì chẳng có gì? Cô hận không thể giết chết tên đê tiện trong phòng tắm kia, nhưng khi nhìn xuống ga giường trắng tinh, mới thở phào nhẹ nhõm, không chần chừ cô ngồi xồm dậy, loay hoay kiểm quần áo của mình, cô muốn trốn đi.

-Oh my god!- Thiên Nhã chán chường ngồi bệch xuống sàn nhà, quần áo của cô toàn bốc mùi, vết ói vẫn còn.

-Làm sao đây! Làm sao đây! Phải rồi, gọi điện cho vệ sĩ Jun (vệ sĩ riêng của cô)... nhưng mình để điện thoại ở chỗ cô ấy rồi, hay là...- Gương mặt xinh đẹp của Thiên Nhã bỗng trở nên gian xảo, cô liếc nhìn chiếc S6 đặt trên bàn của ai đó, rồi lại nhìn vào trong phòng tắm.

Thiên Nhã chớp lấy chiếc điện thoại, mở nguồn lên.

-Đùa tôi chắc!- Thiên Nhã tức giận, lúc này cô chỉ mún ném thẳng chiếc điện thoại kia xuống đất, trên chiếc điện thoại đó có mặt khẩu.

-Để xem, mặt khẩu gì nhỉ?)- Thiên Nhã ngược mặt lên trời lí nhí, lo suy nghĩ nên cô chẳng hay người trong phòng tắm đã bước ra từ lúc nào.

-0248- Một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía sau làm Thiên Nhã giật mình, xém nữa là rớt cái S6 sang trọng trên tay.

-Anh..ô..hì hì.. mượn điện thoại..hì hì.. trả anh!- Thiên nhã lúng túng, cô cười giả lả, điệu bộ của cô khiến người con trai kia buồn cười.

-Sao? Sao tôi lại ở đây?- Thiên Nhã nhìn quanh căn phòng, thoáng lo lắng, cô hỏi- Anh và tôi đã... đồ này...

-Tôi gọi người phục vụ nữ thay hộ cô!- Người con trai kia đáp gọn.

-Nhưng sao tôi ở đây!- Thiên Nhã hết kiên nhẫn.

-Cô còn nói hả, con nhỏ kia, cô ói lên bộ vest tôi yêu quý nhất, cô còn muốn yên bình mà ra đi à.- Với vẻ mặt không một chút biểu cảm, anh nói, chân tiến về phía Thiên Nhã.

-Anh muốn gì,tôi đánh anh đấy, tôi có võ đấy đai đen karate đấy, anh này, tránh xa tôi ra!- Thiên Nhã la ó lên

Tên con trai kia vẫn chẳng thèm để ý đến lời cô nói, chân vẫn cứ tiến về phía cô, càng gần càng gần. Thiên Nhã không nhịn được nữa, thật sự cô rất giỏi võ, cô bắt đầu đỡ nghề của mình, đầu tay đối với hắn. Tên kia cũng chẳng vừa, hắn ta chỉ khoảng mười chiêu thôi đã khoá được hai tay cô, bí quá cô giờ chân lên toan đá hắn, nhưng ông trời không giúp cô, hắn rất mạnh, đến nỗi chỉ cần một tay đã khoá được hai tay của cô, còn tay kia nắm chặt cổ chân cô. Trông hình tượng cô lúc này rất quái đản, hai tay bị khoá, một chân giờ cao, cũng may là chiếc áo sơ mi dài nếu không cô thật không còn mặt mũi nào nữa, cô bây giờ đang rơi vào thế bí, cô khóc cũng không được mà cười cũng chẳng xong.

-Anh..buông..ra!- Thiên Nhã cố hết sức vùng ra, và cô đã thoát khỏi đôi tay đáng sợ đó, thế nhưng cô bỗng nhiên mất đà và sắp ngã xuống sàn, cảm thấy va đập khá mạnh, cô sợ hãi nhắm tịt mắt lại chuẩn bị cho cơn đau đang tới. Một giây... hai giây... ba giây

-Ủa sao không đau!- Thiên Nhã lấy làm lạ, rõ ràng cô đang ngã mà, sao không đau gì hết, mở mắt ra. Đập vào mắt cô là một gương mặt nhìn cô say đắm, chủ nhân của gương mặt ấy đã đang vươn tay ôm lấy tấm thân mảnh mai của cô, vì vậy mà cô không bị té.

Bốn mắt nhìn nhau khá lâu, cô nhìn anh và ngược lại. Bỗng dưng cả hai cảm thấy dường như tìm mình đập khá nhanh và mạnh, Thiên Nhã vẫn đứng đó, để mặc tấm thân trong vòng tay của người con trai xa lạ mới quen kia, cô không vùng vẫy, cũng không chống cự.

Người con trai vẫn chưa chịu buông ra, có một cái gì đó luôn níu kéo ánh mắt anh. Gương mặt người con gái này rất đẹp, một chút hơi rượu sót lại làm gương mặt cô hồng như cà chua, đôi mắt như được phủ một tầng sương mỏng, mũi nhỏ cũng hơi đỏ, đáng chết nhất là đôi môi trái tim đỏ mọng đang mím lại, gương mặt cô như nụ hồng, mong mong, thanh khiết nhưng rất quyến rũ. Trên người còn mặc áo sơ mi của anh, phần dưới không có gì có thể để anh thấy những thứ không nên thấy. Hơi thở anh trầm đục, nhìn không được, cuối xuống đặt trên môi cô một nụ hôn thật nhẹ. Sau đó, anh lại không cam tâm, cuối xuống lần hai, mãnh liệt hơn cô, hơi thở nóng hổi phả lên mặt cô.

Lúc này đây, gương mặt của Thiên Nhã không thể đỏ hơn. Sao anh ta lại hôn cô, mà cô cũng thật làm sao vậy, sao không một cước đá chết hắn, hơi thở của anh rất quyến rũ, chút men rượu trong người đã khiến Thiên Nhã buông xuôi, cô vụng về đáp lại anh. Đêm hôm ấy, đêm đầu tiên của Thiên Nhã, một

đêm đầy trải nghiệm, trải nghiệm lần đầu của một người con gái thuần khiết trong sáng, có thể nói đây như một kỷ ức không bao giờ phai nhạt trong tâm trí cô.

Lúc anh hoà vào cô làm một, Thiên Nhã bất giác nức nở. Cô đã khóc, chính bản thân cũng chẳng biết vì sao. Có thể cô đã lỡ trót dại ăn trái cấm và hối hận, cũng có thể cô cảm thấy rất đau, và cũng có thể có một thứ gì đó rất khó tả, giống như một hồi chuông mang tên hạnh phúc đang rung dữ dội trong lòng cô.

Nhìn thấy giọt nước mắt trong suốt kia chảy xuống, trong lòng người con trai bỗng nhiên thấy xót xa, anh có thể cảm nhận được, anh chính là người đầu tiên của cô, một sự sung sướng dâng lên. Anh nhẹ nhàng cúi xuống, hôn đôi mắt ướt nước của cô, thì thầm bên tai cô, tay cũng theo đó đan vào tay cô.

-Đừng khóc! Hãy gọi tên anh, Hoàng Lâm!

Tại sao lại như vậy, bởi cô là một người không tùy tiện và rất cảnh giác? Tại sao cô tiếp nhận hẳn, người con trai đầu tiên trong cuộc đời dù chỉ gặp một lần? Dù vậy nhưng giờ đây, cô cảm thấy rất ấm áp, rất hạnh phúc và cô cảm nhận được dường như Hoàng Lâm, anh cũng vậy.

Sáng sớm, ánh ban mai của biển chiếu hờ vào căn phòng sang trọng, Thiên Nhã choàng tỉnh, cô nhớ đến chuyện hôm qua, giật mình vì nó là thật, cô thật sự đang nằm trong vòng tay của người con trai này.

-Hoàng. Lâm?!!- Thiên Nhã nhớ tên anh, cô khẽ thốt lên.

-Ừm.- Hoàng Lâm vẫn chưa thức dậy, anh khẽ trở mình quay lưng lại phía cô.

Anh ngủ rất sâu, một lúc lâu sau, anh mở mắt dậy, căn phòng vẫn còn phảng phất hương thơm của người con gái xinh đẹp hôm qua, nhưng.. người đâu??

Hoàng Lâm ngồi dậy, nhìn qua bàn, anh phát hiện một thứ. Một sợi dây chuyền được làm bằng bạc sáng loáng, mặt của sợi dây là một ngôi sao bằng loại kim cương xịn, trong ấy khắc thành một đoá lan được mạ thêm lớp kim cương tinh xảo, trông rất bắt mắt. Còn chiếc gối bên cạnh anh, chiếc gối trắng tinh, ẩn hiện mập mờ hình son môi của phụ nữ, vết son rất mới, lúc ẩn lúc hiện như nhiều khách người đang ngắm nhìn nó.

-----Hiện tại-----

-Hahahahaha- Thái Phong, Eris, Thiên Minh và Khánh Nam cười ầm ĩ cả lên khi nghe Hoàng Lâm kể xong chuyện.

-Haha...Hoàng Lâm haha... bị con gái dụ qua đêm rồi bỏ lại một mình..haha.. đã vậy còn để lại son môi và một sợi dây chuyền thay lời cảm ơn.- Khánh Nam vừa cười vừa nói.

-Mày đừng hiểu lầm, tao có thể cảm nhận được mà, đó là lần đầu của cô ấy!- Hoàng Lâm gương mặt tự hào, anh bảo chữa.

-Chuyện của mày và Thiên Nhã thật lâm li a! Vậy sau khi biết cô ấy bỏ trốn, mày đã tìm khắp nơi à và còn sợi dây chuyền cô ấy để quên thì sao, mày đã đưa cho cô ấy chưa?!!- Thiên Minh hỏi anh.

-Tao giữ lại rồi, một ngày nào đó tao sẽ trả lại. Sau đêm ấy, tao đã tìm kiếm lùng khắp nơi trên khắp Á, Âu mà quân bằng chuyện cô ấy là người Việt Nam.- Hoàng Lâm bình thản, chậm rãi đáp.

-Nghe hay đấy nhỉ?! Hoi, thôi hết chuyện rồi, tao ngủ.- Eris cười đã rồi ngáp, anh vươn vai một cái rồi lăn ra ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Đêm thật dài, mọi người ai cũng chìm vào giấc ngủ say. Quỳnh My lúc tối cũng muốn ngủ, nhưng khi nghe Thiên Nhã kể chuyện, cô đã tỉnh con. Rón rén mở cửa phòng, cô bước ra mạn thuyền, đứng tựa mình trên lan can hóng gió ban đêm. Gió đêm trên hồ thổi mạnh, cô thoáng rung mình thì bất chợt một chiếc áo khoác da bò dài, sự ấm áp dâng lên bất chợt khiến Quỳnh My khẽ giật mình, cô quay lại.

- Anh Thiên Minh?

Quỳnh My ngạc nhiên tột độ, rõ ràng khi này cô đi ngang phòng bọn hắn không nghe tiếng gì nữa, mọi thứ im ắng và đèn thì tắt hết, cứ ngỡ mọi người đã ngủ, cô mới lên ra ngoài hóng gió và suy nghĩ về một số vấn đề của bản thân.

-Anh Thiên Minh, sao anh ra đây, anh chưa đi ngủ sao? - Quỳnh My hét nhìn anh rồi lại nhìn chiếc áo khoác Thiên Minh vừa khoác lên cho cô.

-Anh không ngủ được!- Thiên Minh bước đến bên cạnh Quỳnh My, anh thở dài, trả lời.

-Anh có chuyện không vui sao?- Quỳnh My quan tâm, bàn tay trắng trẻo sờ sờ lên chiếc áo khoác da- Cảm ơn anh!

-Trời lạnh mà em không mang áo khoác, sẽ bệnh đó!- Thiên Minh trầm giọng- Khuya rồi em ra đây làm gì?!- Anh hỏi tiếp.

-Thế còn anh?- Quỳnh My không trả lời Thiên Minh, cô hỏi ngược lại anh.- Anh có chuyện gì vậy?

-Anh... haizz... đang trong một mối quan hệ... rất phức tạp.- Anh vừa thở dài vừa nói, cố tình nhấn mạnh ba chữ cuối.

-Phức tạp? Anh... có thể tâm sự với em nếu anh muốn!- Quỳnh My tò mò.

-Chắc anh đã bị đánh bại rồi.- Thiên Minh ngập ngừng vài giây, anh nói tiếp- Một cô gái bé nhỏ, rất bé nhỏ đã đánh bại anh, chắc anh đã say cô ấy rồi?!- Vừa nói anh vừa nhìn chăm chăm vào Quỳnh My, anh muốn xem phản ứng của cô. Có lẽ anh hơi vô lý bởi cô đâu là gì của anh, người cô yêu là Eris, bạn thân của anh kia, nhưng anh vẫn muốn biết cô nghĩ gì về anh.

-Anh...- Quỳnh My ngạc nhiên, cô có chút hồi hộp, cô muốn biết ai là người anh đang nói đến, phải chăng anh đang ám chỉ cô?? Quỳnh My nhìn Thiên Minh vài giây rồi vội lắc lắc đầu, cô muốn loại bỏ cái ý nghĩ kỳ quặc kia.

-Quỳnh My!! Em suy nghĩ gì vậy?- Thiên Minh nhìn thấy hành động của cô, khó tránh khỏi thắc mắc, anh đập tay vào vai My, hỏi cô.

-À, không. Không có gì.- Quỳnh My không dám nhìn thẳng vào mắt Thiên Minh, đôi mắt cô vô tình hướng về nơi xa xăm nào đó.

Cả hai người đều im lặng, họ vẫn đứng cạnh nhau, cùng nhìn về một hướng, mỗi người một suy nghĩ, không ai nói lời nào. Mãi đến một lúc sau, Quỳnh My nghe thấy tiếng Thiên Minh bên tai, giọng anh hơi run, rất nhỏ nhưng rất trầm ấm.

-Quỳnh My nè...- Thiên Minh vừa nói vừa giơ trong tay một chiếc hộp màu xanh nhỏ xíu, đưa cho cô- Cái này... em có thể lấy nếu thích.- Tim Thiên Minh dường như lệch một nhịp, anh hồi hộp đưa cho Quỳnh My.

-Cái này là gì vậy ạ?- Quỳnh My cầm chiếc hộp trong tay, ngạc nhiên hỏi lại.

Cô mở hộp ra, gương mặt từ trắng hồng chuyển sang hồng hồng đến đỏ ửng lên.- Cái này...

Trong chiếc hộp, một sợi dây chuyền bằng bạch kim sáng bóng rất đẹp, mặt sợi dây là hình một bông hoa ly được đeo giọt, chạm khắc tinh xảo bằng kim cương trắng. Đó chính là sợi dây chuyền từ chiều cô thích ở trung tâm thương mại, là sợi dây mà cô muốn được người mình yêu tặng cho như bao cô gái khác. Làm sao Thiên Minh có nó, và tại sao lại biết cô thích mà tặng cho cô? Quỳnh My nhìn anh, cô suy nghĩ đến lần đầu gặp Thiên Minh và câu nói vừa mới đó của anh "Một cô gái bé nhỏ, rất bé nhỏ đã đánh bại anh, chắc anh đã say cô ấy rồi", trông ngực My đập dữ dội, không lẽ người Thiên Minh nói đến... là cô sao???

-Khuya lắm rồi, em đi vào ngủ đi, trời lạnh không tốt.- Thiên Minh nhìn Quỳnh My, anh cho rằng cô không có tình cảm với anh đâu, cô là người yêu của bạn thân anh, tại sao anh lại có thể có ý cướp cô từ tay bạn mình, anh chỉ muốn cô giữ một thứ gì đó của anh và anh muốn từ bỏ tình cảm chân thật này.

-Cảm ơn anh, chúc anh ngủ ngon!- Quỳnh My ập ứng, cô không hiểu suy nghĩ của bản thân mình, rõ ràng cô không muốn dính líu đến người con trai này, rõ ràng cô nghĩ cô yêu Thiên Bảo, nhưng tại sao cô lại không khước từ được tấm lòng chân thành sau sợi dây chuyền kia, tay cô vẫn nắm chắc sợi dây, vai cô vẫn được sưởi ấm bởi chiếc áo khoác của anh, thật sự rất ấm áp. Cô không muốn rũ bỏ nó, thật sự chẳng muốn.

-Anh Thiên Minh à!- Quỳnh My dừng chân, cô quay đầu lại gọi Thiên Minh, tim cô đập thình thịch.

-Hà?- Thiên Minh ngạc nhiên quay mặt lại.

-Em muốn anh cũng đi vào ngủ, em không muốn anh thức khuya, nếu không...- Quỳnh My chần chừ, cô giờ chiếc hộp có sợi dây chuyền trong tay- em sẽ không nhận nó đâu.- Nói rồi, cô mỉm cười quay bước đi.

Lúc này đây, trên gương mặt của Thiên Minh xuất hiện nét cười, một nét cười hạnh phúc. Quỳnh My đã quan tâm đến anh, cô ấy không chán ghét anh, cô ấy cũng quan tâm anh. Dựa vào kinh nghiệm đánh giá con người bao nhiêu năm qua, anh chắc chắn cô cũng có tình cảm với mình. Nghĩ đến đây, Thiên Minh nửa vui vẻ nửa cảm thấy lo lắng, nếu như Quỳnh My thật sự thích anh, vậy con Eris thì sao, Quỳnh My đối với Eris thế nào, và người bạn thân này của anh sẽ ra sao khi biết chuyện này. Thật sự quá rối rắm và phức tạp, anh cũng không muốn nghĩ đến nó, khẽ lắc đầu, mặc kệ cho chuyện gì rồi cũng sẽ đến thôi, Thiên Minh vội bước vào khoang thuyền. Và mọi thứ lại bắt đầu trở nên im ắng như về vốn có của nó.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Mặt trời bắt đầu nhô cao lên đỉnh trời, mọi người sau một đêm chơi vui vẻ uể ải thức dậy, dư âm vui vẻ hôm qua vẫn còn, Thiên Kim và Ngọc Như lúc nào cũng sốt sắng nhất, trước đó cả hai kéo nhau dậy sớm ra ngắm hoàng hôn trên Tây Hồ. Sau khi ngắm chán chê cảnh đẹp trước mắt, cả hai muốn vào đánh thức mọi người, dĩ nhiên là theo những cách tiêu cực nhất mà cả hai cho là tích cực. Sau khi đụng được Thiên Nhã và Quỳnh My dậy, hai cô gái tỉnh ngịch mò qua phòng nam.

Thiên Kim bước tới dùng tóc mình xoắn lại, sau đó liên tục và lần lượt chọc ngoáy vào lỗ mũi của Thiên Minh, Thái Phong, Eris và cuối cùng là Hoàng Lâm, làm cả bọn giựt mình ngồi xồm dậy, gương mặt ngơ ngác trông rất ngộ khiến Thiên Kim cô lẫn ra cười ngặt nghẽo.

Còn về phần Khánh Nam, anh không bị ngoáy mũi bởi tối qua mình anh độc chiếm nguyên chiếc giường lớn còn lại. Ngọc Như rón rén bước tới gần anh, tay cầm một chiếc đồng hồ báo thức, cô chỉnh đúng giờ rồi kê ngay lỗ tai anh bật công tắc.

“Rengggg” –A! Tiếng quái quỷ gì vậy, trời ơi!- Khánh Nam vẫn còn mê ngủ, anh bịt kín lỗ tai la hét ầm ĩ, đôi mắt vẫn nhắm nghiền.

-Nè! Đại gia biến thái, trưa rồi, dậy mau dậy mau!- Ngọc như vẫn lì lợm, vừa kết hợp chất giọng khoẻ khoắn của cô công với tiếng chuông đồng hồ thật sự khiến con người đang lười biếng kia chịu không nổi nữa, anh ta ngồi bật dậy, khiến cô có chút giật mình.

-Nếu như không có ai ở đây, tôi sẽ kéo em xuống mà giáo huấn một trận đấy, em thật không ý tứ gì hết!- Khánh Nam vịn vai Ngọc Như, miệng kê sát tai cô thì thầm đe dọa, rồi anh đi vào nhà vệ sinh.

Lúc này đây, người lười nhất là Khánh Nam đây cũng đã dậy, vậy mà phía Thiên Kim vẫn phải mệt mỏi vì một người vẫn còn chầy thày trên chiếc giường ấm áp, là Thái Phong.

-Thiên Kim à, mầy mau dùng biện pháp mạnh đi, tao đi trước đây!- Ngọc Như sáng khoái vì mình đã xong công việc, mọi người trừ Kim và Phong ra giờ đây đã lên mạn thuyền ngồi hóng gió mát rồi, chỉ còn cô là khổ cực với con người này đây.

-Nè, cái anh lười biếng kia, anh mà không dậy là em dùng biện pháp mạnh đó!- Giọng của cô vọng đến cả ra ngoài vậy mà Thái Phong vẫn nằm ì đấy không bần nhúc nhích một xen ti mét nào.

-Được lắm coi này, chết nè, dậy chưa!- Sau tiếng “chết nè” của Thiên Kim, cô cầm cây chổi lông gà có sẵn trên thuyền dùng để quét mạng nhện quất vào người Thái Phong, quất liên tục. Thái Phong giật mình hoảng hốt mở toang mắt, nhận thấy người con gái tỉnh ngịch kia đang nhe răng cười chọc anh.

-Á!- Tiếng Thiên Kim la ó lên- Nè anh này...

-Đừng! Anh thật sự rất mệt đấy, cho anh dựa chút, rồi anh sẽ dậy.- Thái Phong dịu dàng nói, vừa rồi anh đã kịp chụp lấy cây chổi trong tay Thiên Kim kéo về phía mình làm cô ngã chúi vào lòng anh, anh ôm chặt cô, dựa gương mặt mệt mỏi vào vai cô.

Trong đầu anh lúc này lại lơ đãng nhớ đến hình bóng ấy, cũng là giọng nói trong vút, cũng là ánh mắt đen sâu lắng như tờ, cũng là hình dáng nhỏ nhắn cầm chổi quất vào người anh để đánh thức anh. Tại sao lại giống nhau đến như thế chứ. Anh lại nhìn không được mà muốn ôm cái dáng dấp bé nhỏ ấy vào lòng.

Thiên Kim lúc này ngượng chín cả mặt, nhưng cô vẫn cứ để Thái Phong ôm mình. Cô nhận dường như nhận ra một điều, một điều rất quan trọng, đó là người con trai này đã làm cô xao xuyến, làm cô lúc nào cũng không ngừng nghĩ về anh.

-Anh Thái Phong, lỗi mọi người...

-Suýt!- Thái phong nói- Mặc kệ, không quan tâm!- Chất giọng của Thái Phong trông cứ như đang mè nheo vậy.

Thiên Kim chỉ cười khổ một cái, anh càng ôm càng chặt, ở trong vòng tay anh, cảm giác rất an toàn, rất ấm áp, rất hạnh phúc. Chợt nhận ra điều này, tim Thiên Kim đập rộn ràng cả lên, gương mặt lập tức hoá đỏ lên.

-Kim à, sao ngực em đập mạnh vậy.- Thái Phong giọng trêu chọc, hỏi cô.

-Anh... mặc kệ em- Thiên Kim ngượng đến chín mặt mũi, cô đẩy mạnh Thái Phong ra, chạy đi ra cửa.

Thái Phong ngồi trên giường nhìn theo bóng dáng người con gái, khoẻ miệng anh giương lên thành một đường cong hoàn hảo, chẳng biết sao anh tự nhủ sẽ chiếm cho được một vị trí quan trọng trong trái tim bé nhỏ thuần khiết kia.

Lúc này đang là giữa trưa, chiếc du thuyền của Khánh Nam đã cập bến vào bờ, Hoàng Lâm gọi quản gia của anh ở Thượng Hải đem đến một chiếc xe bảy chỗ sang trọng đến đón mọi người.

-Hoàng Lâm kia, anh không quá keo kiệt chứ, chúng ta có những chín người mà!- Thiên Nhã nghi hoặc nhìn gương mặt đang toan tính của Hoàng Lâm, cô bắt bẻ.

-Phải rồi, chín người mà đi xe bảy chỗ rất chật đấy.- Khánh Nam cũng đồng tình, bản tính công tử của anh nổi lên.

-Bây người cứ đi xe này- Nói rồi anh đưa tay lên ra hiệu, từ xa xuất hiện một chiếc xe thể thao vô cùng quý phái chạy tới, anh nói tiếp- Tôi và Thiên Nhã sẽ đi chiếc này- Vừa nói vừa cười gian tà, nắm tay Thiên Nhã toan dắt cô lên xe.

Lúc này đây, trừ Thiên Nhã ra, trên mặt ai cũng nở một nụ cười gian tà nhìn cả hai. Bảy người bọn họ đêm qua đều đã biết chuyện của Hoàng Lâm và Thiên Nhã, họ hiểu Hoàng Lâm muốn có cơ hội gần bên Thiên Nhã đây mà. Và rồi chuyện gì đến cũng đến, Thiên Nhã ế máu trông rất tội nghiệp cầu xin mọi người, nhưng chẳng có ai cảm thông cho cô, cô bị ép phải ngồi chung xe với Hoàng Lâm.

Trên đường đi, Hoàng Lâm cứ ngồi cười một mình suốt làm Thiên Nhã cô rất khó chịu. Cô liếc Hoàng Lâm rất sắc

-Bộ anh vui lắm à?!

-Tất nhiên!- Hoàng Lâm không do dự, miệng vừa cười vừa nói trông rất dễ ghét.

-Anh kể hết cho mọi người nghe sao??- Thiên Nhã cúi gầm mặt, ngại ngùng hỏi Hoàng Lâm.

-Hình như em cũng vậy.- Hoàng Lâm lại châm chọc cô.

-Tôi... Á!- Thiên Nhã đang mông lung suy nghĩ, đột nhiên Hoàng Lâm đạp phanh lại rất gấp, cô hoảng hồn nhìn ra bên ngoài.

-Đây là...um.. Hoàng...Lâm.. bỏ ..- Thiên Nhã thốt ra từng từ một. Vừa rồi Hoàng Lâm đã quẹo vào một ngõ vắng, rất ít, hình như là không có người qua lại, chưa kịp đề Thiên Nhã định thần, anh quay qua ôm chặt lấy người cô, mạnh bạo đặt lên môi cô một nụ hôn mãnh liệt, khiến cô không cách nào vùng vẫy được.

-Thiên Nhã... Anh thích em!- Hoàng Lâm tay vẫn còn ôm cô, khoe miệng tà mị thốt từng từ một vào tai Thiên Nhã như mún dụ hoặc cô.

-Ừm... Hoàng Lâm- Bị anh hôn đến tối mặt tối mũi, cô chỉ vừa mới thốt ra hai từ này thì anh đã chiếm lấy môi cô mà hôn, khiến cô chẳng thở nổi, sau một hồi lâu, anh mới lưu luyến bỏ cô ra. Thiên Nhã nín thở lâu cảm thấy có không khí, cô lập tức thở gấp gấp, cô dựa vào khuôn ngực rắn rỏi của Hoàng Lâm vừa thở, gương mặt đỏ ửng, cô nói, giọng nói cứ theo nhịp tim cô, mạnh và nhanh

-Anh xấu xa... nếu muốn nói thì cũng đâu cần thể hiện mạnh vậy, em, em cũng... thích anh.- Hoàng Lâm ngồi nghe Thiên Nhã nói, chất giọng giận hờn có, nhõng nhẽo có và tình cảm cũng có. Anh vội nâng mặt Thiên Nhã lên

-Em nói lại xem.- Gương mặt anh và Nhã rất sát nhau, Thiên Nhã run muốn nín thở, cảm thấy không còn thoái lui được, cô vội chồm qua cạnh anh, đạp ga làm chiếc xe lao nhanh ra phía trước tìm đường thoát. Hoàng Lâm hoảng hồn, lo điều khiển tay lái mà buông người cô ra, đôi mắt anh liếc yêu người con gái bên cạnh.

-Về Việt Nam đi, rồi em sẽ biết tay.- Giọng nói của anh châm chọc Thiên Nhã, khiến cô lo lắng.

- Hai năm rồi, võ của em cũng tăng lên đó, anh đừng mơ!- Thiên Nhã hù dọa anh, mỉm cười ngây ngô. Lời của cô khiến cả hai đều nhớ về đêm đó, Thiên Nhã và anh nhìn nhau một hồi rồi cả hai chợt cười phá lên, trông họ như một cặp vợ chồng son vậy thật khiến người khác đổ kỵ và ngưỡng mộ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Trời đã xế chiều, mọi người đều lười biếng, mệt mỏi lần la về đến biệt thự Ngôi Sao. Vì quá mệt mỏi, ai cũng đều về phòng người nấy mà thả mình trên chiếc giường yêu quý để ngủ. Hoàng Lâm hôm nay ở trước mặt bạn bè, anh tuyên bố anh và Thiên Nhã chính thức hẹn hò, vì vậy nên Thiên Nhã dọn đồ từ phòng bọn nó sang phòng Hoàng Lâm ở chung với anh. Vừa vào đến phòng, Thiên Nhã vì quá mệt mỏi đã phóng như bay lên giường mà ngủ, còn Hoàng Lâm, anh thay cô gối đẹp đồ rồi cũng leo lên giường ôm cô vào lòng mà ngủ. Anh khẽ cười nhìn người con gái ngủ ngon trong lòng mình, lần đầu tiên mỗi tình một đêm mà anh luôn khinh bỉ trải qua hai năm trở thành mỗi tình ngọt ngào nhất của anh. Anh hôn nhẹ vào môi Thiên Nhã, nói khẽ bên tai cô.

-Chúc ngủ ngon!

Lại nói về bọn nó và bọn hần, vì quá mệt mỏi vì đường xa, ai cũng lăn ra ngủ khì thế. Căn biệt thự vừa lúc này còn nhao nhao tiếng người giờ đây đã yên ắng trở lại.

Lúc mọi người thức dậy thì trời cũng đã chập choạng tối, bụng ai cũng đói meo. Cả bọn đều lần xuống nhà bếp rộng lớn của Thái Phong vì có một mùi thơm của thức ăn, bụng ai cũng cồn cào nhìn vào trong nhà bếp, nơi phát ra mùi hấp dẫn đó.

-Mọi người dậy rồi hả, rửa tay chuẩn bị thưởng thức tài nấu ăn của tôi đi.- Thái An nghe động phía sau, cô quay ra mỉm cười với cả bọn, vui vẻ nói.

-Ồ, chị Thái An.- Cả hai bọn nó đều đồng thanh ngạc nhiên, Thiên Kim và Ngọc Như chạy đến thay nhau ôm chầm Thái An. Từ sau khi về nước, cả hai còn chưa gặp cô. Nếu như với cả hai Thiên Minh là anh trai thì Thái An là một cô chị gái tốt, cả ba bọn nó và cô chơi với nhau từ nhỏ, Thiên Minh cũng thật lòng xem cô như em gái.

-Là em đấy à, chịu về nhà rồi sao.- Thái Phong lên tiếng, lời nói mang theo vài phần mờ ám và trách cứ yêu thương.

-Thái An em gái, mùi đồ ăn của em thật hấp dẫn đó.- Eris đi tới, nhìn Thái An triều mến khen ngợi cô.

-Dạ hi hi...- Mặc dù lớn hơn bọn nó đến năm tuổi nhưng Thái An nhiều khi còn trẻ con hơn cả. Thái An đi chuyển mắt đến Thiên Nhã, Khánh Nam, và Hoàng Lâm gật đầu chào xã giao. Bốn người kia cũng lịch sự chào lại. Sau đó Thái Phong giới thiệu, Thái An là em gái ruột anh, bởi vì cô rất thích rong ruổi đi chơi, lại thích làm việc về trang sức nên mới đến giúp Quỳnh My.

-Cô em, khách sáo quá làm gì, công nhận em thật có tài nha, người đẹp mà cũng tài giỏi nữa.- Khánh nam đi đến nhìn Thái An nở nụ cười mê hoặc, tất tấc khen ngợi nịnh bợ cô, bản năng tán gái của anh trỗi dậy.

Nụ cười của Khánh Nam khiến Thái An đơ vài giây, có thể nói anh rất đẹp trai, mặc dù cô chỉ yêu Eris, tình cảm dành cho anh nhưng người con trai này cũng làm cô hơi thất thần.

-Nè anh kia, đừng có mà dụ dỗ chị tôi.- Ngọc Như chặn trước mặt Thái An, hùng hổ với Khánh Nam. Điều này khiến anh ta có chút thích thú.

-Người đẹp, tôi thân mật với cô ấy em ghen sao?- Giọng anh châm chọc cô, tiếp theo mọi người đều nghi hoặc nhìn Ngọc Như mà chọc quê cô, khiến cô tức đến đỏ mặt tía tai, giậm chân vào Khánh Nam trút giận khiến anh la oai oái.

Mọi người sau đó ngồi vào bàn ăn uống rất vui vẻ, thoải mái, chỉ có Thái An hơi buồn buồn, tuy Eris đối xử rất tốt với cô nhưng trong thâm tâm anh, vị trí của cô chỉ là đứa em gái nhỏ nhoi, nhìn thấy anh quan tâm Quỳnh My trên bàn ăn, cô có chút buồn trong lòng. Đang miên man chìm trong suy nghĩ thì:

-Mọi người tôi có một đề nghị.- Chợt giọng Thái Phong vang lên, anh nói tiếp.

-Sao chúng ta không tiếp nhận thêm một thành viên cuối cùng nữa, đó là Thái An xinh đẹp đây, mười người chúng ta sau này sẽ là một gia đình lớn, một đại gia đình, được không?!-- Anh đứng dậy, quay sang Thái An

-Em cũng đừng có ra ngoài rong chơi nữa, nếu đã giúp đỡ cho Quỳnh My thì cứ ở đây, đây là nhà em mà em cứ thích ra ngoài thuê nhà, lại còn lông bông suốt ngày, thật không ra thể thống gì.

Eris ngồi bên cạnh thấy Thái An phản ứng hơi chậm liền kéo cô đứng dậy, tiếp theo tất cả đều đứng hết dậy, ai cũng nhìn Thái An cười vui vẻ đồng ý với ý kiến của Thái Phong. Thái An thật sự cảm động, đôi mắt cô ươn ướt nhìn mọi người, cất giọng khàn khàn như mứt ướt vậy.- Cảm ơn mọi người, cảm ơn rất nhiều.

Cả bọn đều nâng ly, họ chấp nhận nhau như một gia đình thật sự. Tuy chỉ mới gặp nhau có vài ngày ngắn ngủi thế nhưng trực giác mách bảo họ rằng, những con người đứng đây đều rất thân thương với mình. Khoảng cách giữa người với người dường như đã được họ tháo bỏ, giờ đây, chỉ cần biết rằng nếu một người người trong bọn họ buồn, thì cả chín người con lại cũng chẳng thể nào vui vẻ.

Sau khi dùng bữa xong, Thái An và Thiên Nhã cùng nhau dọn dẹp rửa chén, họ nói chuyện thật rất hợp. Còn Quỳnh My đảm đương phần gọt trái cây, Thiên Minh không biết sao lúc này cao hứng chọc ghẹo cô mãi, cứ hễ cô gọt được một miếng thì Thiên Minh lại cầm và ăn một cách ngon lành, cả hai giỡn qua chọc lại thật rất thân mật, điều này gây sự chú ý của Thái Phong, anh sớm luôn nghi ngờ chuyện giữa Thiên Minh và Quỳnh My, anh rất đang lo lắng cho mối quan hệ sau này giữa My, Minh và Eris. Thiên Kim đang ngồi cạnh Thái Phong xem phim hoạt hình cùng với Eris ngồi đối diện trong phòng khách, cô hươ hươ tay trước mặt Phong khi thấy anh im lặng.

-Này anh sao thế?- Ngón tay thon dài của cô chọc chọc vào mặt Thái Phong, anh giật mình quay ra nhìn cô.

-À, không có gì, uống gì không anh lấy cho em?- Nghe giọng của Thiên Kim có vẻ hơi khô, anh hỏi cô, anh thật sự rất để tâm người con gái bên cạnh này.

Bên cạnh đó, Khánh Nam và Ngọc Như lại đang ngồi dí sát lên cây đàn piano của Thái Phong, cô muốn học đàn nên đã bắt Nam dạy cô, nhưng rốt cuộc tên đại gia biến thái này lại mượn cớ cầm tay cô sờ soạng, bị cô cho ăn đấm vào vai mấy lần nhưng vẫn không chừa.

-Ăn trái cây nào mọi người- Thiên Minh bung hai đĩa trái cây bự ra, theo sau là Quỳnh My với một đĩa nữa.

Thái Phong đưa cho Thiên Kim hai cây để cô ăn, vậy mà còn cầm thêm một cây nữa đút cô, hành động thân mật của anh khiến mọi người thích thú, chỉ có Thiên Kim vừa ăn vừa xem phim nên không để ý tới mình đã sắp trở thành nạn nhân bị trêu ghẹo rồi. Ngọc Như thì miễn cưỡng đút trái cây cho Khánh Nam bởi lí do rất đơn giản, vừa rồi anh dậy cô đàn nên tay rất mỏi, điều này lại làm mọi người phì cười. Eris lại vô tư gác tay lên vai Quỳnh My, điều này làm hai người nào đó rất khó chịu, Quỳnh My thì chỉ lên đưa mắt nhìn Thiên Minh, còn Thái An thì đôi mắt hơi mọng nước của cô chực trào ra, rất may cô khá giỏi trong việc kìm chế cảm xúc của mình.

-Có kem nè mọi người.- Hoàng Lâm đi vào trong, trong tay anh là một bịch bự tổng hợp các loại kem, điều này khiến năm cô nàng nhà ta thích mê, Quỳnh My thì có cớ, cô đứng dậy hất cánh tay của Eris ra, nhẹ nhõm mà chạy đi với cái cớ muốn ăn kem, dạo gần đây không hiểu tại sao cô thấy rất

khó chịu mỗi khi Eris quan tâm, thân mật với cô, cứ như anh chẳng là gì với cô cả. Thiên Kim ăn đến ba cây, Thái Phong sợ cô ăn nhiều quá nên giành của cô một cây làm cô xịu mặt ra, mọi người đều tức cười vì vẻ mặt của cô. Hoàng Lâm thì lịch sự đưa cho Thái An và Ngọc Như mỗi người một cây, sau đó anh lấy cây kem dâu mà Thiên Nhã thích ăn nhất đưa cho cô, ánh mắt anh dịu dàng nhìn chăm chăm cô khiến cô đỏ mặt. Mọi người còn lại thấy thế vội đua nhau kéo hết lên phóng để lại không gian riêng tư cho Hoàng Lâm, anh cũng mỉm cười hướng về tám con người đang cười gian xảo kia giờ ngón cái lên.

Thiên Nhã cũng muốn đứng dậy bỏ đi nhưng bị cánh tay rắn chắc của Hoàng Lâm kéo lại, anh ôm chặt lấy cô, bế bổng cô lên, giọng nói về hù dọa.

-Sao, em sợ gì hả?

-Ồ, anh muốn gì đây?- Thiên Nhã cúi gầm mặt, e thẹn nói.

-Thiên Nhã, hai năm rồi, anh luôn tương tư em đấy, biết không?- Hoàng Lâm chợt nghiêm giọng, vừa nói anh vừa bế cô lên lầu, hướng phòng của hai người mà đi.

-Hoàng Lâm, anh không sợ mọi người thấy sao.- Thiên Nhã hốt hoảng giãy dụa trong vòng tay rắn chắc, cô lo lắng nói.

-Không- Anh đáp cọc lốc.- Thiên Nhã, anh muốn em – Vừa nói, ánh mắt anh say mê dán vào Thiên Nhã đang đỏ như gấc, cúi xuống mãnh liệt hôn cô, anh thấy cô lên giường, nhảy bổ vào cô không chờ đợi.

Vậy là Thiên Nhã lại một mình nữa bị người con trai này ăn tươi nuốt sống thân thể cô, cả đêm cô và Hoàng Lâm luôn quấn vào nhau, không có một khoảng cách nào giữa họ, họ như hoà làm một, chìm đắm trong hạnh phúc và ái tình. Bên trong đây lãng mạn và khoái lạc thì bên ngoài là hứng thú, tò mò tám người kia bây giờ đang ép sát vào tường nghe ngóng xung quanh, vừa nghe trộm vừa cười khúc khích như ăn trộm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Nửa đêm, ai cũng đều chìm vào giấc ngủ say nồng, chỉ có Thiên Bảo lúc này đang lặng lẽ ngồi trên sân thượng, bàn tay vô thức nắm chặt ly rượu trong tay, đôi mắt phượng hẹp lại về đêm chiều, anh đang mãi suy nghĩ gì đó.

-Anh không đi ngủ sao, Eris?- Thái An từ tối mãi suy nghĩ về Eris, cô không ngủ được muốn lên sân thượng hóng gió cho mát, nào ngờ lại gặp anh ở đây.

-Em gái à, gọi anh là Thiên Bảo khó lắm sao?- Eris quay lại nhìn Thái An, ánh mắt anh dịu dàng như đối với một đứa em gái bé nhỏ, mở miệng bắt bẻ cô.- Lại đây.- Vừa nói anh đưa bàn tay đặt vào chỗ trống ở chiếc ghế cạnh mình.

-Không phải chỉ có Quỳnh My mới gọi anh là Thiên Bảo sao?- Thái An bước lại ngồi xuống cạnh Thiên Bảo, cô bặm môi đáp, vô tình có chút hờn dỗi trong giọng điệu của cô.

-Thái An à, đã bốn năm rồi, em vẫn chưa thể xem anh như một người anh trai sao?- Trầm ngâm một lúc, anh hiểu ý của Thái An, anh biết cô đối với anh là tình yêu nam nữ, từ năm cô hai mươi tuổi, nhưng thật sự tình cảm anh dành cho cô chỉ dừng ở mức anh em mà thôi. Anh thở dài, giọng thiếu não.

-Thái An à... tổ chức của anh có chuyện rồi, anh phải quay trở lại Italia, có thể một thời gian khá lâu...

-Là bao lâu?- Thái An vô thức hỏi lại, cô có chút buồn nếu anh đi xa.

-Khoảng chừng nửa năm đến một năm... người anh lo nhất là Quỳnh My, cô ấy còn nhỏ tuổi, đối với sự nghiệp có nhiều trở ngại lớn, anh hy vọng khi không có anh bảo vệ, cô ấy vẫn có thể thành công nhờ sự giúp đỡ của một người dày dặn và thông minh như em, có được không... Thái An?- Giọng Thiên Bảo buồn buồn, anh lo lắng.

-Anh lo cho Quỳnh My vậy à? Được, em nói anh nghe, nó cũng là em gái của em, em giúp nó vì em thật tâm chứ không phải vì lời nhờ vả khiến người ta đau lòng này của anh.- Thái An nói, giọng cô đau khổ, trên mặt vương vãn vài giọt nước mắt trong veo.

Thiên Bảo nhẹ nhàng lau nước mắt trên gương mặt xinh xắn cho Thái An, anh trầm giọng.

-Vậy là anh đã yên tâm rồi, em cứ chuyển lời đến mọi người giúp anh... Anh cũng hy vọng em sẽ dành tình cảm của mình cho một người xứng hơn anh...- Nói rồi anh quay sang cầm ly rượu nốc cạn, gương mặt ngắm nhìn thành phố rộng lớn, lấp lánh đâu đó vẫn còn ánh sáng của đèn điện.

-Anh à, em muốn hỏi anh một điều, và em hy vọng anh sẽ thật lòng...- Thái An cũng yên lặng, hồi lâu sau, cô lên tiếng hỏi anh.

-Em nói đi.

-Nếu như... chỉ là nếu như thôi, một ngày nào đó, nếu... Quỳnh My không còn ngự trị trong trái tim anh nữa... em có thể thay thế vị trí của em ấy, được không hả anh?- Giọng Thái An run run, tựa hồ như sắp phát khóc.

-Em không thay thế vị trí của cô ấy được...- Eris nói rồi im lặng vài giây, anh nói tiếp:

-Em là em, nếu như.. chỉ là nếu như đúng như em nói, thì anh sẵn sàng đem em đặt vào trái tim mình như đã làm với Quỳnh My, sẽ là Thái An chứ không còn là Quỳnh My nữa, em rõ chưa.- Giọng anh đều đều, chậm rãi, câu nói này của Thiên Bảo như ngọn lửa đang sưởi ấm toàn cơ thể cho Thái An, cô nở một nụ cười nhàn nhạt, lấy lại vẻ tươi vui vốn có, cô nói:

-Cảm ơn anh, anh Thiên Bảo, em sẽ chuyển lời đến mọi người, anh bảo trọng!

-Ừ... em đi vào ngủ sớm đi!- Thiên Bảo lại dịu dàng nhìn cô trìu mến nhắc nhở.- Chúc ngủ ngon.- anh nói tiếp.

-Ừm...- Thái An mỉm cười khế, cô quay lưng đi được vài bước rồi chợt quay lại, bước nhanh về phía Thiên Bảo, dang vòng tay nhỏ nheo của cô ôm thật chặt người con trai trước mặt, giọng cô nỉ non.

-Đây là cái ôm của em gái dành cho anh, đề phòng không có lần sau...-

-Sẽ có lần sau... em vào nhà đi!- Thiên Bảo cũng ôm lại cô

Eris xuất phát về Ý ngay trong đêm ấy, trước khi đi, anh đột nhiên có cảm giác như mình sắp mất đi thứ gì đó, rất quan trọng. Anh đứng trước cửa biệt thự Ngôi Sao nhìn hồi phút, sau đó bước lên xe. Chiếc xe bóng láng, màu trắng sang trọng quý phái của nó nhẹ nhàng lướt boong boong trên đường, từ từ khuất sâu trong bóng đêm tĩnh mịch.

-----*****-----

“Bình... bốp... rầm... rầm... coong coong... reeng...”

Bây giờ sáng tại biệt thự Ngôi Sao, nhiều tiếng ồn khó nghe liên tục phát ra từ dưới phòng khách vọng lên lầu, cộng theo đó là tiếng la ó chói tai của một cô gái. Đó là Thái An.

-Dậy hết đi... cháy cháy rồi... dậy đi...

Tiếng đập đồ của cô với tiếng báo cháy làm mọi người đang trong giấc mộng đẹp hoảng hồn. Ai cũng tưởng là thật cùng nhau chạy vội xuống nhà, khi mọi người gương mặt bơ phờ xuống tới phòng khách, cháy đâu không thấy, chỉ duy nhất nụ cười ranh ma của Thái An đập vào mắt họ.

-Trời ơi, chị An sao lại phá giấc mộng của em.- Thiên Nhã la làng, vừa rồi đang ôm Hoàng Lâm ngủ ngon lành lại bị Thái An lừa chạy như phi xuống nhà.

-Trời ơi đang ngủ ngon, aaaaa- Thiên Kim dùng dưng, cô đang ngủ lại bị dọa chết khiếp, còn hơi đầu mà ngủ.

-Haizzzz- Ngọc Như thở dài đi làm vệ sinh.

-Thua bà chị tôi luôn.- Quỳnh My chỉ cười cười, cô cũng về phòng làm vệ sinh.

Còn bốn người con trai kia chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm. Các cô hầu cùng bác quản gia cười vui vẻ nhìn cô thán phục, họ hâm mộ người con gái này quá giỏi trong việc đánh thức người khác.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Đúng bây giờ ba mươi, chín người đã ngồi đông đủ tại bàn ăn tròn rộng lớn trong phòng ăn. Nhận ra sự vắng mặt khác thường của Eris, Quỳnh My hỏi:

-Ừa, anh Thiên Bảo không có trong nhà, anh ấy đi đâu vậy?

-Phải rồi, sáng giờ anh ta bốc hơi đâu rồi?)- Thiên Kim vừa ăn vừa nói.

-Hay là có chuyện gì rồi, Thái Phong, có nghe nó nói gì không?- Thiên Minh nghi hoặc nhìn Thái Phong, anh lo Eris xảy ra chuyện vì anh có rất nhiều kẻ

thù.

-Có nghe gì đâu.- Thái Phong nhẹ nhàng gấp cho Thiên Kim một miếng đồ ăn rồi quay sang Thiên Minh- Chắc không có gì đâu.

-Mọi người đừng lo, không có gì đâu.- Giọng nói Thái An vang lên, cô cắt đứt suy nghĩ của mọi người, trầm mặc hồi lâu, cô nói tiếp.- Anh ấy nói có việc gấp phải giải quyết, anh ấy quay về Ý rồi, khoảng nửa năm...

-A, anh Thiên Bảo mà đi thì chắc Quỳnh My sẽ tiếc nuối lắm đây, hí hí...- Ngọc Như và Khánh Nam ngồi thì thầm to nhỏ rồi cùng nhau cười gian xảo.

Còn Quỳnh My, cô đã nghe hết những gì Ngọc Như nói với Khánh Nam, cô cũng đã nghĩ giống thế. Nhưng thật lạ, tại sao cô chẳng có cảm giác gì?? Tại sao không buồn, không tiếc nuối cũng không thất vọng.

-----Đại học Ngôi Sao-----

-Ê, My, Nhã!!- Giọng Ngọc Như lạnh lớt, gây nhiều chú ý cho những người xung quanh lớp học.

-Có chuyện gì vậy?- Thiên Nhã đang ngồi tán dóc với Quỳnh My, nghe Ngọc Như gọi, cô quay ra đáp.

Ngọc Như kéo Thiên Kim từ cửa lớp đi vào, cô giật từ tay Thiên Kim một tờ giấy thông báo, đưa cho Thiên Nhã và Quỳnh My.

-Thi bóng rổ?- Quỳnh My nhìn vào tờ giấy thông báo, đó là một cuộc thi bóng rổ nữ do Đại Học Ngôi Sao tài trợ.

-Thiên Nhã, Quỳnh My, cả bốn chúng ta thi đi không, hai người cũng đều biết chơi mà, giải thưởng là một chiếc xe 4-Series mui trần đó nha.- Ngọc Như sáng mắt, phấn khởi.

-Haizz, Như à, nếu mày thích thì Khánh Nam sẽ mua cho mày thôi, nếu không thì chỉ cần mày quẹt thẻ vàng chiếc xe đó cũng là của mày mà, đâu cần thi, tao đâu có biết chơi.- Thiên Kim đứng kế bên chán chường nói.

-Hừ, không biết thì mày tập. Với lại tao muốn có nó bằng chính công lao của tao. Ai cần cái ông già đó mua giùm chứ- Ngọc Như phản kháng

-Hai tuần nữa thôi thi rồi, tao tập làm sao?- Thiên Kim giọng thiếu não, ngoài trò trượt ván ra, cô còn biết chơi môn thể thao nào khác đâu.

-Đề anh giúp em tập.- Tiếng nói của một người con trai vang lên, bước chân người đó hướng về phía bọn nó.

Thái Phong bước đến trong khi phía sau là những tiếng la hét, những ánh mắt ham muốn ngưỡng mộ của nhiều nữ sinh. Thiên Nhã đột nhiên đứng dậy trừng mắt nhìn những con người phía sau anh, lập tức tiếng ồn biến mất, mọi người đều tản ra chỗ khác vì không ai muốn đắc tội với một người như Thiên Nhã, cô vẫn luôn có sức ảnh hưởng lớn như vậy, chưa bao giờ thuyên giảm.

-Anh Thái Phong?- Thiên Kim ngạc nhiên

-Là tao nhờ anh giúp mày đấy, được không?- Ngọc Như nhìn Thiên Kim đang ngạc nhiên, cô bình thản giải thích.

-Sao? Em có cần sự giúp đỡ của anh không?- Thái Phong đã ngồi cạnh Thiên Kim, anh mỉm cười nhìn cô

-Ồ.. dạ.. cảm ơn anh.- Thiên Kim hồi hộp trả lời, cô nghĩ Ngọc Như thật khó ưa nha, cô chỉ mới chia sẻ với cô ấy mình có cảm giác với Thái Phong, vậy mà cô ấy lại thừa dịp này làm chuyện khiến cô khó xử đến vậy.

-Vậy là được rồi, chúng ta cũng phải cố gắng để luyện tập nếu muốn thắng.- Quỳnh My nói

-Ok.- Cả bọn đồng thanh.

-----Tập đoàn Queen's-----

-Thưa chủ tịch...- Thư kí Trần bước vào phòng làm việc Chủ tịch, kính cẩn nói:

-Sự kiện giới thiệu sản phẩm mới của ta và lễ chúc mừng cho sự hợp tác giữa Queen's và H.P sẽ diễn ra vào tối mai ạ, thư mời đã gửi đi.

-Còn buổi đấu giá cho sản phẩm mới nhất??- Quỳnh My nhàn nhạt hỏi lại.

-Thưa, buổi đấu giá sẽ là tiết mục đầu tiên của sự kiện, ý tưởng này được ngài Brian, chủ tịch H.P đích thân sắp xếp.

-Tôi biết rồi, còn gì không??- Quỳnh My mắt vẫn dán chăm chăm vào màn hình máy tính.-Xong rồi thì anh đi làm việc của mình đi.

-Vâng.- Người thư kí đáp rồi quay đi.

Chỉ còn Quỳnh My trong phòng, cô suy nghĩ về Thiên Minh, Thiên Minh chính là Brian, Brian là Thiên Minh, Thiên Minh... Thiên Minh! Lúc này đây, trong đầu Quỳnh My cứ liên nghĩ về Thiên Minh, dòng chữ viết tên của anh cứ liên tiếp hiện ra trong đầu cô. Tay vân vẽ mặt dây chuyền hình hoa ly trên cổ, trên môi cô nở một nụ cười, nụ cười của hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

-----Tại nhà kính- Biệt thự Ngôi Sao-----

-Ahahaha, mát quá, đã quá, Như à, sao không xuống đây đi, hahaha- Thiên Kim vùng vẫy một cách thoải mái, cô vui sướng đắm mình trong làn nước mát, miệng không ngừng chế giễu Ngọc Như không biết bơi đang ngồi ở trên thành hồ.

-Hừ, bơi thì oai lắm, sao mày không chơi bóng rổ giỏi đi.- Ngọc Như cũng không vừa đáp trả lại Thiên Kim

-Trời, nay mai tao siêng năng tập thì sẽ chơi được thôi, nhưng còn mày, sao không chịu tập bơi.- Thiên Kim vẫn cười nham nhở

-Tao không thích... cho mày chết nè!- Vừa dứt lời, Ngọc Như cầm trái táo xanh nhỏ cô đang ăn dở ném thẳng vào Thiên Kim. Cũng may cô nàng kia là dân võ, chân tay lanh lẹ né được quả táo của Như, Thiên Kim phồng má, tròn mắt, lè lưỡi tiếp tục chọc tức Ngọc Như.

-Mày ... tao không thèm chấp mày đâu hừ!- Ngọc Như quay mặt sang chỗ khác không thèm nhìn Thiên Kim, một lát sau, cô mới lên tiếng.

-Anh Thái Phong hẹn mày mấy giờ tập, sao còn chưa chịu đi vậy?

-À, sắp rồi, thôi không chơi nữa, tao đi thay đồ đây, à Ngọc Như...- Thiên Kim nói, cô chợt nhớ ra điều gì đó:

-Bộ đồ thể thao thương hiệu Zirazu của mày tối nay sẽ mang ra đấu giá phải không, nếu như tao giành được thì đừng có đòi đấy.- Giọng Thiên Kim có chút vui đùa.

-Không thèm, nếu đấu được thì tốt, bộ đồ trăm USD của tao chắc không ai có thể mặc được vừa ý tao, nếu ba tao không bắt thì tao cũng không mang ra mà đấu giá.- Ngọc Như luyên tiếc nói.

-Tại sao ba mày lại bắt?- Thiên Kim khó hiểu

-À, đơn giản thôi, thêm danh cho ông ta, cho tao và cả cái tập đoàn Zirazu của tên biến thái nữa. Với lại giới thiệu cho Zirazu, đương nhiên phải có sự góp mặt của đại sứ thời trang là tao rồi- Ngọc Như trả lời, cô nói như thuộc bài.

-Tối mai, không biết ba mày có đến không?- Thiên Kim chần chừ, cô hỏi tiếp.

-Tất nhiên, sự hợp tác giữa Queen's và H.P, một sự kiện lớn như thế, ông trùm kinh tế Hoàng Phùng sao lại không đến chứ!

-Ồ, thôi tao đi đây.- Thiên Kim leo lên bờ, cô bước đi chừng vài bước, chợt cô quay lại, trên tay cầm một viên đá nhỏ, cô thẳng tay chọi viên đá xuống mặt nước hồ bơi, nơi Ngọc Như đang ngồi khua khua hai chân dưới đó. Nhận ra, Ngọc Như quay lại trừng mắt nhìn Thiên Kim, cô ấy lúc này đây cũng đang nhìn lại Ngọc Như với nụ cười ranh mãnh.

“Bùm” Nhìn thấy có thêm một viên đá nữa lại bay xuống hồ, Ngọc Như chẳng thèm quay đầu lại, cô nghĩ là Thiên Kim đang chọc phá mình, cô nói to mà không hề biết người phía sau cô là ai.

-Con kia, mày mún chết à.?

-Tất nhiên là không.- Một giọng nam trầm ấm vang lên phía sau Ngọc Như, âm thanh có ý cười cợt như chọc ghẹo cô.

-Hả?- Ngọc Như giật mình, cô quay đầu lại.- Là anh à, già biến thái!!

-----Sân bóng trong rừng-----

“Bụp bụp bụp” Tiếng ban da va chạm trên mặt đất vang lên dài dài và rất đều, Thái Phong đã đến rất sớm để chờ Thiên Kim, vừa khởi động để làm nóng người, trên miệng anh bất giác nở một nụ cười mãn nguyện. Anh thầm cảm ơn Ngọc Như đã cho anh cơ hội để được tìm hiểu và gần gũi với Thiên Kim.

-Aaa, anh Thái Phong- Thiên Kim chạy nhanh tới chỗ của Thái Phong, vừa chạy vừa gọi lớn tên anh.

-Em đến rồi à, mệt không, sao mồ hôi không vậy?- Thái Phong nhìn từng giọt mồ hôi nhiều nhễ nhại trên mặt Thiên Kim, anh tỏ vẻ quan tâm tới cô.

-Ồ, không sao đâu, anh khéo lo.- Thiên Kim bình thân nói- Anh à! Mình tập được chưa?- Cô hỏi tiếp.

-Ừm, em khởi động đi, ủa mà... Em mang cái gì theo vậy?- Thái Phong nhìn một cái bao da dài to mà Thiên Kim đeo sau lưng.

-À!- Thiên Kim à một tiếng rõ to và dài, cô đưa tay ra sau lưng bỏ cái bao da kia xuống, từ từ kéo dây kéo trên bao, cô lấy ra một chiếc ván trượt màu hồng trông rất sành điệu, giờ giờ trước mặt Thái Phong.

-Đây là chiếc ván trượt em yêu quý nhất nha, ngoài ván trượt ra, em chẳng biết chơi gì hết.

-Ừ, thôi để qua bên đi, tập thôi, chiều còn về chuẩn bị dự sự kiện của My và Thiên Minh nữa.- Thái Phong cầm tấm ván trượt từ trong tay Thiên Kim để sang một bên. Anh bắt đầu nói cho Thiên Kim nghe tất cả những lý thuyết về bóng rổ, rồi những động tác được anh minh họa kỹ càng, sau đó anh và cô khởi động. Thiên Kim thì rất nghịch ngợm, trong lúc khởi động cô lùn tìm trỏ chọc phá Thái Phong, điều này càng làm Thái Phong thêm phần yêu mến cô, có lẽ sự ngạo nghễ của anh đã được Thiên Kim cô xóa bỏ lúc nào không biết.

-----Nhà kính-----

-Nè, người đẹp, em có thể nói tôi biết vì sao em không biết bơi, và vì sao lại không học bơi từ nhỏ như mọi người.- Khánh Nam lúc này đang nằm sấp trên tấm nệm bằng phao trôi lơ lửng trên hồ bơi, anh quay mặt về phía Ngọc Như hỏi cô.

-Đồ nhiều chuyện.- Ngọc Như không thèm để ý đến Khánh Nam, cô nghịch nghịch những cánh hồng đỏ thắm hai bên rìa hồ.

-Tôi đang hỏi và đang quan tâm em.- Khánh Nam bắt đầu nghiêm túc, anh hạ thấp giọng, nhấn mạnh từng chữ.

-Haizz...- Ngọc Như nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của Khánh Nam, cô rất ngạc nhiên nhưng cô thờ dãi, cụp mắt xuống, cô nói:

-Cách đây mười năm, cũng là cái ngày em và Kim sang Mỹ, lúc ấy bọn em đang ở nhà của Quỳnh My, phía sau nhà có một hồ bơi rất rộng và rất sâu. Khi nhỏ em rất thích nước, em đã giỡn với hai đứa nó rồi sẩy chân té xuống hồ, em vùng vẫy, còn hai đứa bạn lúc ấy còn rất nhỏ, chỉ biết kêu cứu hộ em rồi đứng khóc, cũng may lúc ấy ông bảo vệ của nhà My đã kịp nhảy xuống cứu em lên, từ lúc ấy, em rất sợ nước, em không dám xuống hồ bơi con nít, em chỉ biết ngồi nhìn Thiên Kim học bơi ở Mỹ, sau này lớn lên, căn bệnh sợ nước đã biến mất, nhưng vì đã lớn nên em không có thời gian, vì Thiên Kim buồn chuyện gia đình nên nó tới ngày cứ cắm đầu học, vậy là em cũng như thế, cho nên bây giờ em cái gì cũng biết nhưng chỉ duy nhất bơi thì không.- Ngọc Như nói xong lại thờ dãi, cô ngược nhìn Khánh Nam đang chăm chú lắng nghe câu chuyện của mình.

-Ngọc Như à, em xuống đây.- Khánh Nam không biết từ lúc nào đã xuống khỏi phao, anh tiến tới nơi Như đang ngồi, kéo hai tay cô xuống hồ bơi, Ngọc Như vì bất ngờ nên mất đà ngã vào lòng Khánh Nam.

-Nè, em không biết đâu...- Ngọc Như lo sợ nhìn Khánh Nam

-Không sao... không biết thì tập... yên tâm đi anh sẽ dạy em

Nhìn vào đôi mắt sâu và trong của Khánh Nam, Ngọc Như không biết sao nỗi lo lắng của cô cũng đã biến mất. Cô cứ ngoan ngoãn làm theo lời Khánh Nam

Một giờ sau----

-A ha, Khánh Nam, em bơi được rồi!- Ngọc Như mừng rỡ nhảy la trong nước, cô thấy cơ thể mình đã lơ lửng trên mặt nước như cô mún, và cô di chuyển rất nhẹ nhàng, cảm giác trong làn nước rất thoải mái, không khó thở như lần đầu cô té xuống hồ bơi.

-Em giỏi lắm- Khánh Nam cũng mừng thay cho cô, chả hiểu sao khi thấy Ngọc Như vui vẻ như vậy, trong lòng anh cảm giác rất nhẹ nhõm.

-----Sân bóng trong rừng-----

-Aaa, em ném vô liên tiếp mười trái rồi, chỉ trật hai trái thôi, yeahh- Thiên Kim nhảy chân sáo vòng quanh sân, cô thật không ngờ mình lại có khiếu đến vậy, chỉ mới tập một tiếng đồng hồ thôi đã ném vô rồi được mười trái rồi.

-Ừ, tốt, bây giờ mình nghỉ, chúng ta sẽ tập tiếp vào ngày mai nha.- Thái Phong cũng rất vui, anh từng là cao thủ bóng rổ ở Đại học Ngôi Sao một vài nam về trước, với sự huấn luyện của anh chắc chắn Thiên Kim sẽ bắt kịp Ngọc Như và hai người kia.

-Anh à, em không cao lắm nha, mỗi lần ném lên rổ phải rất mỏi cổ, rồi mỏi mắt nữa, phải chi em cao thêm chút ha.- Thiên Kim đưa tay đo chiều cao của mình, cô chán nản nói.

-Vậy... em lên đi... cho em thử một lần!!!

Chương 23

-Leo lên đây... anh sẽ cho em thử một lần!!!

Thái Phong quỳ xuống đưa tấm lưng dài rộng về phía Thiên Kim, khiến cô đứng hình một vài giây rồi lại đỏ mặt xấu hổ.

-Anh à, được không vậy???- Thiên Kim vẫn còn e ngại, cô hỏi lại.

-Được mà, lên đi.- Thái Phong vẫn trong tư thế cũ hỏi thúc cô.

Thiên Kim chân chừ giây lát, cô leo lên lưng Thái Phong, bất thành lĩnh anh đứng nhanh dậy, nhất thời hốt hoảng nên Thiên Kim vội dùng hai tay ôm chặt lấy cổ anh vì sợ té, lúc này đây tim cô đập rất nhanh, và dường như Thái Phong cũng cảm nhận được điều này, anh bắt đầu cồng cô trên vai di chuyển đến những quả bóng đang nằm lẩn lóc trên sân, cuối xuống nhặt một trái lên đưa cho Thiên Kim.

-Nè! Em ném đi, nhớ phải tập trung và nhắm cho thật chính xác.- Anh nói

-Ừm...- Thiên Kim đưa hai tay lên lấy quả bóng, cô bắt đầu điều chỉnh tay cầm, góc nhìn, một hai ba...

“Vút” Quả bóng da màu cam bay vút lên không trung, nó đáp xuống chính giữa và xuyên qua cái rổ cao phía trên.

-Yeahh, vui quá vào rồi...- Thiên Kim vui quá, cô nhảy nhót vỗ tay la hét trên lưng Thái Phong, còn Thái Phong cũng chỉ cười cho cái sự trẻ con này của cô.

-Em giỏi, sau này khi đi thi, hãy nghĩ về khoảnh khắc này, khoảnh khắc của hai ta...- Thái Phong nói đến năm chữ cuối, đột nhiên anh khựng lại, sao anh lại nói ra những lời này chứ, sự cao ngạo thường ngày của anh đi đâu rồi, từ lúc nào anh lại cảm thấy hứng thú với những trò thể này.

-Anh à, thả em xuống được chưa??- Thiên Kim bối rối, cô nói.

-Ồ ừm

Thái Phong nhẹ nhàng đặt Thiên Kim xuống sân, gương mặt của anh thoáng đỏ lên. Còn Thiên Kim, cô bối rối chạy đến chỗ cái ván trượt, đặt xuống sân rồi bước lên, cô trượt đến chỗ Thái Phong.

-Anh à, mình về .. á!

“Rào rào rào...” Thiên Kim chưa kịp nói hết câu, trời đột nhiên đổ mưa, mà sân bóng thì lại không có chỗ nào để núp ngoài mấy cái cây cổ thụ to lớn.

-Thái Phong, tụi mình chạy về lun nha.- Thiên Kim gạt phăng sự việc lúc này ra khỏi đầu, cô quay ra Thái Phong đề nghị vì dù sao thì hai người của đã bị mưa ướt hết rồi.

-Ừ, đi thôi! Mà Thiên Kim nè...- Thái Phong chợt quay người lại đối diện với Thiên Kim, anh gọi tên cô.

-Dạ?

-Em khoác vào đi.- Thái Phong cởi chiếc áo vest da chống nước của mình ra rồi phủ lên người cô, tay anh nắm lấy bàn tay đang run vì lạnh của Thiên Kim khiến cô giật bắn mình, anh dịu cô bước lên trên chiếc ván trượt đang còn dưới chân. Khi cô đứng lên tấm ván rồi, Thái Phong cầm tay Thiên Kim kéo cô về phía trước, vậy là Thiên Kim cứ đứng trên ván trượt, một tay nắm tay anh còn tay còn lại thì cầm chiếc áo da của anh che lun cho cả hai. Hai người cứ dựa vào nhau, không nhanh cũng không chậm, họ cứ rẽ mưa mà đi về phía trước, khung cảnh thật lãng mạn thơ mộng.

-----20h00 Tại Đại Sảnh Party TD H.P-----

Không khí trong sự kiện chỉ mới vừa bắt đầu lúc này đây sôi nổi hẳn lên, Thiên Minh đã có mặt từ sớm, để câu giờ và chờ Quỳnh My để tuyên bố thì anh đi chào hỏi và mời rượu rất nhiều khách hàng, đối tác, đồng nghiệp và bạn bè quan trọng.

Ở cửa chính lúc này, xuất hiện một người con gái vô cùng quý phái và xinh đẹp, mỗi bước chân của cô tiến vào là mỗi trái tim đang rung lên vì sắc đẹp của cô. Người con gái mặc trên người một chiếc đầm ôm đến đầu gối màu trắng, xẻ lưng làm lộ tấm lưng trắng trẻo mượt mà cùng đôi vai trần nhỏ đẹp, gương mặt trang điểm rất thanh tú, trông cô như trung tâm của buổi tiệc này vậy. Mái tóc đen tuyền xoắn bồng bềnh ngang lưng, trên cổ cô là một sợi dây chuyền bằng kim cương hình hoa ly, khi quan sát tới điểm này, ai cũng rất ngưỡng mộ cô, chỉ duy nhất một người nhìn cô, không phải ngưỡng mộ mà là hạnh phúc. Người con gái ấy là Quỳnh My, một trong những nhân vật chính của buổi sự kiện này, và sợi dây chuyền đẹp lung linh kia chính là của Thiên Minh đã tặng cho cô, và tất nhiên, người hạnh phúc khi nhìn thấy cô bây giờ chính là anh- Thiên Minh.

Sau sự xuất hiện của cô, mọi người lại được một phen trầm trồ vì sự xuất hiện của những con người xinh đẹp, sang trọng đang tiến vào trong đại sảnh.

Đầu tiên là Thiên Kim đi cùng Thái Phong. Thiên Kim mặc một bộ váy màu vàng chanh cúp ngực, mái tóc nâu uốn gọn sóng dài gần hết tấm lưng cô, Thái Phong thì mặc một bộ vest trắng, nhìn anh rất nhỏ nhả nhưng cũng không kém sự ngang tàn trên nét mặt.

Tiếp theo sau đó là Khánh Nam và Ngọc Như. Khánh Nam mặc một bộ vest kết hợp hai màu đen trắng, trông anh lúc nào cũng đẹp trai một cách lãng tử, hào hoa phong nhã, còn Ngọc Như, cô mặc một chiếc đầm dài đuôi cá màu đỏ, lệch hai vai và ôm sát vào người càng tôn lên nước da trắng ngần và vóc người chuẩn người mẫu của cô, mái tóc cũng màu đỏ uốn xoắn nhẹ thả dài.

Cặp đôi cuối cùng là Hoàng Lâm và Thiên Nhã, Hoàng Lâm thì vest đen giống như Thiên Minh, nhưng anh không thất cả vạt như những người khác, cổ áo để hở của anh làm lộ bộ ngực màu đồng săn chắc trông rất gợi cảm, còn Thiên Nhã trông rất quyến rũ với chiếc váy dạ hội màu đen hai dây, trên phần ngực đính nhiều hạt kim cương rất nhỏ, trông cô như toả sáng khắp nơi, phần ngực khoét rất sâu nhìn rất quyến rũ, mái tóc của cô được búi gọn lên, chừa lại vài sợi tóc ngay mang tai rũ xuống, trông cô thật rất gợi cảm.

Có thể nói trong buổi sự kiện này đây trông bọn họ thật sự rất nổi trội và bắt mắt. Và đi cùng với ba cặp tình nhân kia- đối với suy nghĩ mọi là là như thế- chính là Thái An, tuy cô đi một mình nhưng cô cũng rất nổi trội vượt bậc, nhờ chiếc đầm màu xanh nước biển dài đến đầu gối, cúp ngực, trên eo điểm thêm một dây thắt lưng bằng bạc sáng lấp lánh hình hoa hồng cũng màu xanh. Bảy người cùng nhau tiến về phía đại sảnh, hay đúng hơn là phía của Thiên Minh và Quỳnh My đang đứng.

Tất cả paparazi nổi tiếng trên thế giới đều tề tựu về đây để săn tin tức, mấy ngày trước, tin tức sự kiện giữa Queen's và H.P đã lên trang đầu tạp chí Quốc Tế, và một số người ở Mỹ, ở Canada đều biết được, vì thế nên trong buổi sự kiện lớn này, có một vài vị khách có máu mặt không mời mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Không khí buổi sự kiện lớn ngày càng tăng thêm phần náo nhiệt khi có sự xuất hiện của những người trẻ tuổi xinh đẹp. Lúc này, tiết mục đầu Thiên Minh và Quỳnh My đứng ra thông báo về sản phẩm mới của tập đoàn Queen's và sự hợp tác giữa Queen's và H.P, sau đó họ cắt dây đỏ và bước xuống, để phần tiếp theo cho MC. Phần đầu sau tuyên bố là buổi đấu giá chính thức do tập đoàn H.P tổ chức và tài trợ, lần lượt từng món đồ quý giá, độc đáo được đưa ra trưng bày trước mọi người. Món đầu tiên, bộ đồ thể thao của thương hiệu Zirazu, và Ngọc Như làm người mẫu cho bộ đồ này. Cô mặc bộ đồ màu hồng phấn nữ tính, quần short ngắn thêm nữ tính, chiếc áo cùng màu tay dài hở nửa bụng trông rất đẹp và đầy sức sống. Và vì là thương hiệu Zirazu nên giá của nó không phải ai muốn có là được, giá làm mốc của nó là một trăm triệu Việt Nam. Lần lượt từng người ra giá, một phút trôi qua, Thiên Kim đã thắng tất cả, cô có được bộ đồ đắt đỏ này với giá một tỉ đồng. Tiếp theo là sản phẩm mới của Queen's vẫn chưa được tung ra thị trường trang sức của Châu Á và đây là sản phẩm duy nhất, không có thứ hai. Đó là chiếc nhẫn Blue Diamond, nhẫn được thiết kế với một viên kim cương không màu hình tam giác 9.87 carat, và một viên kim cương màu xanh "Fancy Vivid" hình tam giác 10.95 carat. Ngọc Như thật rất thích viên kim cương này, cô ra giá 250 tỷ, một giá rất cao, cái số tiền ấy dường như gần bằng một nửa số tiền trong thẻ vàng của cô khi ở Việt Nam, cô nghĩ cô đã thắng cuộc, nhưng không bởi cô một quý bà Tây nào đó đã hót tay trên của cô với giá ba trăm tỷ đồng. -Ba trăm tỷ lần 1!!- Giọng người chủ trì vang lên rõ mồn một trong đại sảnh, Ngọc Như tiếc nuối nhìn chiếc nhẫn trong tủ kính trong suốt kia rồi lại nhìn nụ cười đắc thắng của bà Tây đó, cô bức bối bậm môi, hai má đỏ lên vì tức giận. Món đồ cô thích sắp rơi vào tay người khác, nếu không phải đang ở Việt Nam, tài sản của cô không nhiều, thì bà ta còn lâu mới lấy được nó. -Ba trăm tỷ lần 2!- Ngọc Như cuối mặt bần bã. -Ba trăm tỷ lần ba!- Người chủ trì vừa nói chuẩn bị gờ búa lên để tuyên bố thì chợt có một giọng nói vang lên. -Ba trăm năm mươi tỷ- Khánh Nam bước lên phía trước, anh gờ báng số của mình lên rồi đồng đặc nói. Còn bà Tây lúc này đang cười toet bất ngờ đang xụ mặt xuống bức bối. Người chủ trì tuyên bố sau đó, chiếc nhẫn độc quyền quý giá kia đã ở ngay trên tay Khánh Nam. Trên gương mặt anh nở một nụ cười rạng rỡ có chút thú vị. Anh liếc nhìn Ngọc Như đang thán phục nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trên tay mình, nụ cười ấy càng sâu hơn. Gần một giờ đồng hồ trôi qua, vật đầu cuối cùng và cũng là vật đắt nhất trong buổi đấu giá của năm, đó là chiếc siêu xe Zenvo ST1, một trong những xế hộp đắt nhất thế giới, và giá mốc của nó là một trăm năm mươi tỉ đồng Việt Nam, cũng rất ít người trong buổi sự kiện quan tâm đến nó bởi giá trị của nó quá lớn. Thái An rất có hứng thú với chiếc xe này, và cô đã sử dụng một phần ba tài sản của mình để đấu giá chiếc xe ấy. Tính đến thời điểm này, dường như không ai còn có thể vượt qua nổi số tiền của cô là hai trăm hai mươi tỉ đồng bởi họ biết, nếu họ đấu thêm cũng không lại cô, cứ nhìn những người bạn của cô và những gì cô khoác lên người thì biết cô giàu có thế nào. -Hai trăm năm mươi!- Một giọng nói đồng đặc vang lên, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía phát ra tiếng ấy, cả Thiên Minh, Quỳnh My, Khánh An và sáu người còn lại. Đó là một người con trai, người Pháp, anh ta biết nói tiếng Việt, hơn nữa còn rất rành rọt. Bỏ qua tất cả ánh mắt của mọi người, anh ta cứ nhìn thẳng vào Thiên Minh và Thái Phong đang đứng cạnh sân khấu, ánh nhìn chế giễu cười cợt. Còn Thiên Minh, anh chỉ lạng người đứng đó, gương mặt không một chút biểu cảm nào, anh trừng mắt nhìn lại người con trai kia với ánh nhìn khinh bỉ, môi hơi nấp máy nói gì đó, chỉ mình anh nghe được. -Roy?!- Là Roy??. Lúc này Khánh Nam, Hoàng Lâm và cả Thái Phong mới đồng thanh thắc mắc. -Sao hắn lại xuất hiện ở đây?-. Thái Phong nhìn chăm chú vào Roy, anh nắm chặt tay thành quyền, ánh mắt quét lên con người trước mặt sắc lém. -Là Roy de Bourbon sao? Quaa, đẹp trai quá, anh ta còn trẻ quá. Ngọc Như đứng cạnh Khánh Nam cũng trầm trồ. Cô và hầu như tất cả mọi người đều đã nghe đến tên này, người Pháp, mới mười tám tuổi đã trở thành một trong những doanh nhân trẻ thành đạt trên hành tinh, năm hai mươi, anh ta dường như nắm mọi quyền hành và mọi công ty lớn nhỏ ở Pháp, năm hai mươi hai, theo lời của những tờ báo Quốc Tế, anh ta nổi tiếng và lên trang nhất với tiêu đề, người đàn ông thành đạt quyền rũ nhất hành tinh và lộ thân thể thứ hai là một trong những xã hội đen nguy hiểm, rất có thể lực trên thế giới. Và còn một điều rất quan trọng, anh ta là kẻ thù chôn thương trường của Brian, tức Thiên Minh. Anh ta thù hận Thiên Minh và Thái Phong. Và lần này, anh ta trở lại Việt Nam, mục đích chỉ có một, lật đổ H.P. Việc có mặt trong buổi sự kiện lần này và trở thành khách hàng lớn nhất trong buổi đấu giá là một lời khiêu chiến đối với Thái Phong, bởi sản phẩm siêu xe kia đích thực do một xưởng sản xuất nổi tiếng quốc tế thuộc sở hữu của tập đoàn Star. -Hai trăm sáu mươi tỷ.- Thái An cao giọng lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của mọi người, Roy lúc này đang chuyển dời ánh nhìn về Thái An, ánh mắt anh ánh lên ý thích thú, anh ta cất tiếng. -Hai trăm tám mươi tỷ.- Ba trăm!!- Thái An chịu hết nổi về mặt ngạo mạn đó, cô

lớn tiếng, và ánh mắt đắc thắng của cô lúc này như một lời thách đấu.-Ba trăm năm mươi tỷ!- Roy chưa chịu thua, anh từ từ cất tiếng, giọng nói có chút khiêu khích.Gương mặt Thái An lúc bấy giờ đang đỏ lên vì tức giận, ánh đèn pha cũng đang rọi vào mặt cô cùng sự lung linh từ chiếc váy của cô khiến cô lúc này trông rất đẹp, điều này khiến Roy có chút sững sờ, tìm anh bỗng nhiên lệch nhịp khi ánh nhìn của Thái An dội thẳng vào mặt anh.-Ba trăm tám mươi!!- Giọng Thái An như run lên, cô biết trừ khi người đàn ông này chịu từ bỏ, nếu không, chỉ dựa vào cô làm sao có thể thắng được Roy lừng danh đó. Trong khi cô đang hồi hộp suy nghĩ thì giọng nói của Roy vẫn tiếp tục vang lên, trong ý có chút chọc ghẹo, khiêu khích.-Bốn trăm tỷ!!!Hai tay Thái An buông lỏng, cô đã thua rồi, ánh mắt liếc nhìn chiếc siêu xe lần cuối mà tiếc hùi hụi, rồi lại đưa ánh mắt căm phẫn nhìn chọc vào Roy.-Thật đáng ghét!- Cô lầm bầm đủ để mình nghe.-Cần anh giúp không?- Thái Phong nhin không được bước đến nói nhỏ với Thái An, anh nhìn ra được tên Roy kia đang rất có ý true chọc em gái mình.-Không cần đâu.- Thái An buồn bực.Vậy là buổi đấu giá kết thúc, tiếp sau đó là bữa tiệc đứng cùng với tiết mục khiêu vũ, mọi người đi chào hỏi nhau rất vui vẻ.-Xin chào!- Hoàng Phùng bước đến chỗ bọn nó và bọn hắn đang đứng, ông cất giọng, chất giọng trầm ấm nhưng cũng không kém quy quyền vang lên.-Daddy!- Ngọc Như chạy lại ôm tay Hoàng Phùng, nũng nịu, lâu lắm rồi cô mới được gặp người cha yêu quý bởi ông có mấy khi về nhà đâu.-Chào bác!- Cả bọn đồng thanh.Hoàng Phùng nhìn tám con người đang đứng trước mặt mình, rồi nhìn con gái mình, ánh mắt ông sau đó lại dừng trên người Khánh Nam, ông đã thấy cái cách mà anh ta nhìn con mình, đó có lẽ là tình yêu, nhưng do Ngọc Như quá vô tình thôi. Còn Khánh Nam, anh hiểu được suy nghĩ của Hoàng Phùng, anh chỉ mỉm cười nhẹ để xã giao.Sau đó, Hoàng Phùng, Ngọc Như, Khánh Nam, Thiên Kim và Thái Phong cùng đi chào hỏi mọi người. Quỳnh My và Thiên Minh, Thái An thì đi giao tiếp bởi hai người có rất nhiều bạn bè trong công việc và đối tác. Thiên Nhã và Hoàng Lâm thì kéo nhau ra khỏi bữa tiệc, lên xe đi mất hút, nhưng cũng không ai chú ý vì rất đông.Còn một người nữa, lúc này đây anh ta dường như đã hơi có men say, ánh mắt cứ nhìn vào người con gái xinh đẹp phía trước đang cười nói, chỉ mới gặp thôi, nhưng không biết sao cô ấy luôn thôi thúc anh chú ý đến. Người con gái với vẻ ngoài mong manh nhưng thật sự rất mạnh mẽ, đầy thu hút nhờ sự xinh đẹp.-Thưa ngài, đây là tài liệu ngài cần.- Một người con gái Việt Nam hơi lớn tuổi, bước đến cạnh Roy, trên tay là một tập tài liệu gì đó.Roy cầm lấy tập tài liệu thư ký vừa đưa đến, hai ánh mắt không giấu vẻ tò mò, nhìn vào bức ảnh người con gái được kẹp trong đó cùng một dòng chữ dài.-Thái An? Thì ra cô là em gái của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Buổi tiệc diễn ra vẫn đầy sắc màu và vui vẻ, Thiên Kim và Thái Phong vui nhộn nhảy cùng nhau theo mọi điệu nhạc, giữa họ giờ chỉ còn tiếng cười.

-Quỳnh My, em có muốn nhảy không?- Thiên Minh đặt cốc rượu xuống, anh bước đến đối diện Quỳnh My, giờ tay về phía cô. Hành động của anh làm Quỳnh My đỏ mặt, cô muốn đưa tay đáp lại nhưng cô phát hiện Thái An đang ngồi cạnh và thu hết mọi chuyện về tầm mắt mình.

Còn Thái An, cô cũng khó hiểu đối với hành động của Thiên Minh, chẳng lẽ anh thích Quỳnh My, điều này làm cô nửa mừng nửa lo, xem thái độ của Quỳnh My chắc chắn cô cũng có không ít tình cảm với người con trai này, vậy còn Thiên Bảo, phải làm sao đây? Thái An đứng dậy, cô đi về hướng khác như không chú ý đến hành động vừa rồi. Còn Thiên Minh, này giờ anh vẫn đứng yên chờ Quỳnh My

-Quỳnh My, nếu em không nắm tay anh, chuyện này sẽ rất khó coi đấy!- Thiên Minh thấy Quỳnh My chần chừ, anh nhắc nhở, dù sao thì anh cũng là một người cao quý, nếu như để mất mặt thì đúng là rất khó coi.

Quỳnh My gương mặt đỏ như gấc nhẹ nhàng đứng dậy nắm lấy bàn tay anh, bàn tay anh ấm áp siết chặt tay cô, cho cô một cảm giác hạnh phúc và an toàn, điều này thật không giống khi cô nắm tay Thiên Bảo.

Thiên Minh, Quỳnh My diu dắt nhau qua từng bước nhảy, cặp của Thiên Kim và Thái Phong thì ở trong khu nhảy nhạc sôi động, cũng rất vui vẻ. Thái An nhìn họ, đầy ngưỡng mộ và ghen tị, giá như nếu Thiên Bảo, người con trai cô đem lòng yêu ở đây liệu anh có nắm tay cô nhảy như vậy không, hay người anh nắm tay là Quỳnh My. Cô lại nhớ Thiên Bảo rồi...

Cô cuối đầu, nhẹ nhàng bước về phía khuôn viên rộng lớn của bữa tiệc, gương mặt xinh đẹp và đôi mắt buồn thăm thẳm lặng lẽ nhìn về phía xa nào đó.Thái An không biết, từng hành động từ nãy đến giờ của mình đều bị thu hút vào tầm mắt của một người con trai và anh ta đã bước chân theo sau cô.

Thái An ngồi trên một chiếc ghế gỗ sang trọng bên cạnh một vườn hồng, gương mặt có chút u sầu, cô lại nhớ về chuyện đấu giá, đôi môi đỏ mọng bắt giác bặm lại, bỗng có một giọng nói quen thuộc vang lên, và ở ngay bên cạnh cô.

-Việc khi nãy khiến cô buồn và thất vọng đến thế à?- Roy đã ngồi xuống bên cạnh Thái An, anh cất giọng, có chút châm chọc cô.

Thái An giật mình, vừa quay qua đã nhìn thấy khuôn mặt anh, đáng ghét chết được, cô ngồi xích ra xa Roy, cất giọng lạnh nhạt đáp trả.

-Mặc kệ tôi!

-Thái An ,phải không ? Uống không?- Roy không để ý đến thái độ đó của cô, anh cầm một ly rượu vang đỏ đưa lên trước mặt An, nói.

Thái An đang buồn chuyện của mình, lại thêm phải nhìn gương mặt khó ưa bên cạnh, cô giật mạnh ly rượu từ tay Roy, tu một hơi hết rồi đặt nó lại trên tay anh, loại rượu cực mạnh khiến đầu óc cô quay cuồng, gương mặt cũng đỏ hơn thường ngày, cô quay sang người con trai phía bên cạnh, bàn tay cô run lên, đưa tay sờ vào gương mặt đẹp trai ấy, môi cô bắt giác mấp máy:

- Thiên Bảo!

- Thiên bảo?- Gương mặt Roy đánh lại, Thiên Bảo chẳng phải là Eris sao, người có thể lực trong giới như anh, người anh ghét cay ghét đắng, hơn cả tên Thiên Minh kia. Tại sao, ngay cả trái tim mỹ nhân hân cũng trước anh một bước, thật đáng hận.

Bàn tay Roy từ từ nâng gương mặt ửng đỏ xinh đẹp cạnh mình, bàn tay anh ta bóp mạnh vào cằm Thái An khiến cô khẽ nhăn mặt vì đau, đôi mắt khép hờ, môi vô thức thì thào, cô dường như đã mất một phần ý thức.

-Anh làm gì vậy... buông tôi ra!- Thái An dùng đôi tay cố hết sức đẩy Roy ra xa mình, cô loạng choạng đứng đấy, nhưng vừa định bước đi thì đã ngã xuống, tửu lượng của cô không tốt, rượu mạnh khiến cô nhũn người.

-Em không sao chứ!- Roy đưa đôi tay rắn chắc ôm eo cô, đỡ cô ngồi xuống cạnh mình, anh cởi chiếc áo vest màu trắng sang trọng choàng lên người cô, gương mặt phảng phất chút lo lắng.

-Tình yêu sét đánh sao, nực cười!- Roy thì thầm câu nói, mới gặp thôi đã khiến anh lưu tâm thế này, cô gái này quả thật rất đẹp.

Nhẹ nhàng bế Thái An trên tay mình, Roy bước ra ngoài với bao ánh mắt ngưỡng mộ và tò mò. Tại sao tiệc chưa tàn Roy lại ra về? Trợ lý của chủ tịch tập đoàn Queen's và Roy có quan hệ thế nào? Tại sao cô ta lại ngủ trên tay Roy? Hàng loạt câu hỏi được đặt ra trong đầu của tất cả mọi người.

Roy nhẹ nhàng đặt Thái An lên ghế phụ lái, anh lái chiếc Zenvo ST1 lúc này, chiếc xe lao nhanh trên đường khiến ai ai cũng hốt hoảng, xe chạy quá nhanh làm cho Thái An đang ngồi bị đẩy ngã về phía Roy, cô đã an toạ trong lòng anh, đầu khẽ dụi dụi vào lồng ngực rắn chắc, Roy đưa một tay khẽ ôm chặt cô vào trong lồng ngực lái xe vào một con đường rất vắng, hai bên là hàng cây được gắn rất nhiều đèn led, rất đẹp nhưng chẳng có bóng người nào, anh thẳng xe phía cuối đường. Nhìn người con gái bên cạnh, Roy bất giác đưa tay sờ vào má cô gái, môi anh từ từ và ôn nhu, anh hôn cô. Nụ hôn của Roy ngày càng nồng nhiệt, bàn tay anh di chuyển khắp cơ thể Thái An.

-Ừm. Roy... không... đừng!- Thái An nhận thức được một chút, cô dùng hết sức đẩy anh ta ra nhưng không được, cô chỉ biết thều thào cầu xin, đôi mắt đỏ lên, một giọt nước mắt trong vắt chảy xuống bàn tay Roy. Anh ta ngừng hành động, gương đôi mắt sâu màu xanh lên nhìn cô, đôi môi mím chặt, anh gần giọng.

-Em rất đẹp... và thật biết làm khổ người khác...

-----Biệt thự Ngôi Sao-----

-Aaa.. ừm.. Lâm, anh...- Tiếng rên ní non đứt đoạn của Thiên Nhã phía dưới Hoàng Lâm càng làm anh thêm hăng máu. Anh đã phải khổ sở lắm mới đem được Thiên Nhã về nhà bởi cô rất ham chơi, giờ thì anh đang rất muốn cô. Thiên Nhã cô lúc nào cũng làm Hoàng Lâm anh khao khát mãnh liệt.

Gần nửa đêm, Hoàng Lâm mới buông Thiên Nhã ra, lúc này cô đang nằm gọn trong vòng tay ấm áp của anh, thở thều thào. Hai người đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì nghe phía dưới có tiếng động.

-Chắc mọi người về rồi, mình xuống đi.

Thiên Nhã và Hoàng Lâm chỉnh chu lại trang phục, cả hai bước xuống phòng khách, vừa định hỏi về buổi tiệc có vui không thì Thiên Nhã nhận ra ngay ánh mắt rung rung của Quỳnh My, gương mặt lo lắng của Thiên Kim, Thái Phong và Thiên Minh.

-Có chuyện gì vậy? Ngọc Như, Khánh Nam đâu? Cả chị Thái An nữa?- Thiên Nhã ngồi xuống cạnh Quỳnh My, đưa cho Quỳnh My tờ khăn giấy rồi quay sang ba người kia.

-Hey, mọi người, tìm được chưa?

Thiên Nhã vừa hỏi thì Ngọc Như đã nhào vào nhà, hỏi thăm tới tấp, Khánh Nam đi sau cô, gương mặt cũng đang rất lo lắng.

-Có chuyện gì vậy?- Hoàng Lâm lên tiếng

-Thái An đi cùng Roy, điện thoại không gọi được, đi rất lâu rồi cũng chưa về.- Quỳnh My lại khóc, cô kể lể.

-Roy de Bourbon? Sao Thái An lại đi với hắn?- Hoàng Lâm ngạc nhiên.

-Không biết nữa, một số nói thấy Roy đi cùng với trợ lý của chủ tịch Queen's trong trạng thái say rượu, không tỉnh táo.- Thiên Minh nghiêng răng nói. Anh thật lo cho Thái An, vừa rồi cô đã khiêu khích Roy ngay trên sân đấu giá, anh ta không vì chuyện này mà trả đũa chứ, anh ta là một người quý quyết, rất khó đoán, không có Eris ở đây, ngay cả Thái Phong cũng chỉ có thể hạn chế nhưng không ngăn cản và điều tra hành tung của Roy.

-Làm sao đây?- Khánh Nam gương mặt nhăn nhó

-Anh Thái Phong, anh không điều tra được à?- Thiên Kim quay sang Thái Phong, cô cũng rất rối, Thái Phong cũng rất có quyền trong thế giới mafia, tại sao tung tích một cô gái cũng không điều tra được.

-Không, thế lực của anh không mạnh như Roy, Eris thì đang ở phía kia trái đất, chỉ có Eris hợp tác với anh cả hai mới áp đảo được hắn thôi.- Thái Phong

nhân mặt, tại sao, đầu phải do anh chứ, cách nó nhìn anh giống như anh là người có lỗi vậy.

-Nếu Thái An xảy ra chuyện gì thì sao đây?- Quỳnh My lo lắng, cô lại nức nở.

“Reng” Tiếng chuông điện thoại phòng khách vang lên, Thiên Minh bước đến nhấc máy, giọng thiếu nảo trả lời:

-A lô?!

-Xin chào Thiên Minh, lâu rồi không gặp.- Giọng Roy giễu cợt ở phía bên kia đầu giây, tiếng cười tà mị vang lên.

-Roy, con bé mà mất một sợi tóc thì đừng trách tôi.- Thái Phong giật mình, anh giật điện thoại la hét

-Calme!(Bình tĩnh- tiếng Pháp) Ra ngoài đi!- Giọng Roy chắc nịch, vừa dứt lời anh ta tắt máy.

Mọi người tức tốc chạy ra ngoài.

-----Ngoài cổng----

-Buổi tối vui vẻ, Thái An!- Roy đặt Thái An lại ngay ngắn, anh cúi xuống đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán cô, rồi bước ra khỏi xe, leo lên chiếc BMW màu đen đậu sẵn ở đó và mất hút.

Thái An nhận thức được mọi hành động, có điều cô không cử động nổi bởi rượu vẫn chưa giải ra hết. Trong đầu cô nảy sinh một dấu hỏi rất lớn, tại sao có cơ hội, anh ta lại không làm gì cô, chẳng phải anh ta rất xấu xa sao, sao lại có những hành động của một con người biết yêu thương. Sự việc tối nay dường như đã thay đổi cách nhìn của cô và Roy, anh ta không xấu xa như cô nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Thái An bừng tỉnh, cô ngồi dậy khi nhớ đến những hình ảnh hôm qua, cô nhìn quanh rồi lại nhìn bộ đồ ngủ mình đang mặc trên người, thở phào nhẹ nhõm khi thấy Ngọc Như và Thiên Kim đang ngủ cạnh mình, đây là biệt thự Ngôi Sao, là nhà cô.

“Cạch” Tiếng mở cửa thu hút sự chú ý của Thái An.

-Chị, chị tỉnh rồi à, hôm qua chị say lắm, em đã kiểm tra cho chị, chị không có chuyện gì hết, chị yên tâm.- Quỳnh My bước đến ngồi lên giường, nhìn Thái An nói.

-Ừ.- Thái An chỉ ừ nhẹ rồi lại nằm xuống, cô gác hai tay lên đầu tỏ vẻ suy tư.

-Chị sao vậy?- Quỳnh My lo lắng

-Không, à mà... hôm qua có chuyện gì, sao chị lại ở đây?- Thái An bật dậy, cô chỉ nhớ hôm qua Roy đưa cô đến đâu đó, hôn cô sau đó anh ta đi mất, cô không còn nhớ gì nữa, thật nhức đầu.

-Chị, chị không nhớ sao, hôm qua bọn em đưa chị lên đây mà.- Quỳnh My nói.

-Roy, anh ta đưa chị về đây sao?- Thái An có chút tò mò

-Chị có nhớ anh ta đã đưa chị đi đâu không?- Quỳnh My hỏi

Câu hỏi của Quỳnh My khiến Thái An nhớ đến những hình ảnh hôm qua, cô tự nhiên đỏ mặt, vội xua tay cười trừ, vẻ giấu giếm.

-À không, chị không biết gì hết.

Quỳnh My cũng hơi nghi ngờ Thái An, nhưng thôi, cô ấy không xảy ra chuyện gì thì thôi, coi như không nhắc tới nữa.

-----Phòng khách----

Mọi người đều đang tập trung đông đủ, người xem phim, người chơi game, người chơi đàn, người chơi bài, đang vui vẻ thì bỗng tất cả giật mình bởi tiếng thét chói tai từ ngoài vọng vào.

“Aaaaaa” Thái An hốt hoảng chạy vào trong, gương mặt không còn một giọt máu, cô thở hắt ra nói:

-Tại sao?- Vừa nói, tay cô vừa chỉ ra ngoài, hướng phía gara đối diện biệt thự, gương mặt tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

-Sao vậy Thái An, mặt em ngố quá, hahaha- Khánh Nam nhin không được cười, anh ngã ra sau cười sặc sụa bởi gương mặt của Khánh An.

-Có chuyện gì vậy chị Thái An?- Thiên Kim vừa ngồi nhắm nhắm cây kẹo, vừa hỏi.

-Tại sao chiếc xe Zenvo ST1 lại ở trong gara của chúng ta, bên trong còn có giấy chứng nhận đứng tên, Nguyễn Thái An nữa? Không phải Roy đã thắng sao?- Thái An mới sáng đã định lấy xe đi mua sắm, vào gara nhìn thấy chiếc siêu xe mà mình thua tối qua, lại còn thấy cả giấy tờ đứng tên cô, cô là chủ nhân của nó, thật không tin nổi, cô có chiếc xe đó mà không tốn một xu nào?

-Thật ra mọi người cũng rất tò mò, muốn hỏi em về chuyện đó đây, xem ra em cũng như bọn anh, chẳng biết gì cả!- Thái Phong lên tiếng.

-Haizz, trò gì nữa không biết, Roy thật rất nhiều trò, tại sao lại tốn công giành chiếc xe rồi đem tặng ngược lại cho Thái An, An à, em dùng chiêu gì mà hay vậy?- Hoàng Lâm cười cười

Rồi mọi người như hiểu ý anh ta, ai cũng nhìn Thái An chọc ghẹo cô. Riêng Thái Phong vẫn trầm ngâm, anh thực không hiểu, đã khiêu chiến rồi sao còn đem xe tặng cho em gái anh. Hay hẳn ta lại có kẻ sách gì, con người đầy mưu mô như hẳn anh không thể không đề phòng.

-Nhưng nếu anh ta có ý đồ gì?- Ngọc Như ngờ vực.

-Đúng vậy- Thiên Nhã cũng tán thành.

-Không đâu, xem cái cách của Roy, tên này nảy sinh tình cảm với Thái An rồi.- Khánh Nam ra vẻ ông cụ, anh khẳng định.

-Không được nói bậy!- Thái An và Thái Phong đồng thanh

-Tên này, không thể không đề phòng, anh ta trở lại trong khi Eris không có ở đây, dụng ý quả không tốt.- Thiên Minh phán xét.

-Nhưng em thấy chuyện này có vẻ thiên về tình cảm, giàu thì giàu, anh ta điên hay sao mà đem tặng một vật có giá trị lớn lao đến vậy cho một người không có tình cảm, đúng không?- Thiên Kim nói

-Loại người Roy de Bourbon, giá trị đó chẳng thấm vào đâu cả.- Thái Phong ngồi kế bên giải thích.

-Mọi người đừng nói nữa!- Thái An nãy giờ yên lặng chịu trận, cô thật chịu không nổi suy nghĩ của mọi người, cô thật không muốn dây dưa gì với Roy.

Thái An bỏ mặc tám người kia với một dấu hỏi to đùng, cô cầm chiếc chìa khoá của chiếc xe Zenvo ST1 vào gara, khởi động rồi lao như bay ra đường với tốc độ rất khủng.

-Này, phải công nhận chị ấy cũng thật có phong thái khi lái chiếc xe ấy.- Ngọc Như lên tiếng khi thấy sự việc này. Rồi cả bọn lại tán thành rồi ngồi đùa giỡn, chẳng ai nhớ đến gương mặt giận dữ của Thái An, qua chuyện tối qua xem ra Roy sẽ không làm gì cô ấy nữa.

-----Lâu Đài Roy's-----

Thái An lái thẳng chiếc siêu xe trị giá bốn trăm tỷ tiền thẳng vào Roy's, một toà lâu đài ngự trị ngay tại bờ hồ bán nguyệt của khu đô thị Phú Mỹ Hưng, vào cổng thứ nhất, cô chạy rất nhanh, ở cổng thứ hai vẫn chưa chịu dừng, bất quá Thái An phải dừng gấp chiếc xe, một hàng vệ sĩ áo đen đứng chắn trước cổng, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi bước về phía Khánh An, gương mặt lạnh như tiền, ông ta ngạc nhiên bởi vị chủ của chiếc siêu xe đắt giá này là một cô gái còn rất trẻ và rất xinh đẹp.

-Thưa cô, cô có hẹn trước với ngài Roy!- Người đàn ông cất tiếng hỏi

-Nói hẳn ta, Thái An cần gấp.- Thái An bực bội, cô lớn tiếng.

-Thật to gan!-Một vài người vệ sĩ đứng thì thầm.

Sau khi người đàn ông nói chuyện điện thoại, ông ta quay lại, sai người bấm nút cho cánh cổng cao kia mở ra, Thái An chạy thẳng vào trong, cô được hai người vệ sĩ khác và người đàn ông lúc nãy đưa đến một căn phòng rất lớn, rất đẹp và bảo cô đợi ở đó. Thái An mãi tham quan kiến trúc toà lâu đài, không biết Roy đã đến và đang chăm chăm quan sát cô.

-Chào!- Roy cất giọng.

Chương 27

-Chào, Thái An ,em thích món quà đó chứ?- Roy nhìn cô, ánh mắt anh ta có vài nét yêu thích nhìn chăm chăm vào Thái An, ánh mắt ấy khiến cô có chút bối rối.

-Sao anh lại đem chiếc xe ấy cho tôi, tôi và anh không có liên quan gì cả! Tôi đến trả xe cho anh.- Cô nghi hoặc dò xét hỏi.

-Tôi có thể tặng quà cho bất cứ ai tôi muốn.- Roy khẳng định, anh ta bước đến một tủ kiếng, lấy chai rượu Pháp, rót ra hai ly, rồi đưa cho Thái An.

-Nếu anh mang bốn trăm tỷ đi tặng cho một người xa lạ, trừ khi đầu óc anh không được bình thường” berserker” (điên khùng- tiếng Pháp)- Thái An bực dọc, cô không cầm ly rượu, quay mặt sang chỗ khác.

-Đây là rượu nhẹ, yên tâm- Nói rồi anh đưa ly rượu tới trước mặt Thái An một lần nữa, tay kia nhấp nhấp ly rượu vào miệng.

Thái An giật lấy ly rượu đặt mạnh xuống bàn, cô đưa giấy tờ xe và chìa khoá của chiếc Zenvo ST1 ra trên chiếc bàn thủy tinh giữa phòng, toan bước đi.

-Từ trước đến giờ, có nhiều loại người bước vào nơi này, nhưng ra thì chỉ có hai, một là để đồ của họ lại hoặc mang đồ của tôi cho họ ra ngoài.- Roy tức giận, anh ta lớn tiếng, bàn tay chắc chắn siết chặt lấy cánh tay trắng của Thái An khiến một phần trên nó đỏ bầm lên, còn Thái An khẽ nhăn mặt vì đau.

-Hey!- Thái An giờ chân lên định đánh Roy, dù sao cô cũng có chút võ nghệ phòng thân, sợ gì người trước mặt.

“Pặc”

-Quá chậm!- Roy nhếch mép

Roy không cần tiêu hao chút năng lượng nào cũng hạ được Thái An, anh ta đặt mạnh cô ngồi xuống ghế, anh ngồi cạnh.

-Tôi chỉ muốn tặng nó cho em, tôi muốn em lấy nó, và không còn gì nữa- Roy khẳng định

-Chỉ vậy thôi?- Thái An ngạc nhiên, cô thật sự rất thích chiếc xe này, nếu như cô không tốn một xu mà cũng lấy được nó, quá tốt rồi.

-Vậy thôi- Roy quay sang Thái An, gương mặt anh lúc này đang áp sát gương mặt trắng trẻo xinh đẹp của cô, ánh mắt anh vẫn cứ như khi nãy, cứ dụi dằm mà chiều chuộng nhìn cô. Đôi mắt sâu xanh biếc híp lại về ám muội.

-Trừ khi em muốn trả ơn tôi sẽ không khước từ!

-Trước hết anh thôi nhìn tôi bằng ánh mắt ấy đi.- Thái An lại bị đồ mặt quay sang hướng khác, cô bực dọc lên tiếng

-Em về được rồi, lái xe cẩn thận!- Roy cũng quay đi hướng khác, anh thở dài rồi thiếu não nói.

Thái An vừa nghe câu ấy, cô vội bước đi như chạy, nhưng vừa đến cửa, cô chợt quay lại, cô chỉ nhìn thấy bóng lưng của Roy, bóng lưng rất đơn côi. Cô bỗng cảm thấy chiếc xe ấy đúng thật như một món quà, có thể là quà gấp mặt, giữa những người bạn, bỗng chốc ác cảm của cô với hắn như giảm xuống hết mức.

-Cám ơn!- Thái An thì thầm, đủ để Roy có thể nghe được.

Roy quay lại nhìn Thái An ,gương mặt có đôi nét ngạc nhiên, nhưng anh ta trở lại vẻ nghiêm nghị bình thường, mỉm cười nhẹ, anh ta đứng dậy bước về phía Thái An, từng bước một, chẳng mấy chốc, anh ta đã dồn Thái An vào sát tường, hai tay đưa ra tạo thành một hàng rào không cho cô thoát ra, anh cất giọng, rất tà mị bên tai Thái An.

-Brian và anh trai em sẽ phải cảm ơn em vì chuyện này đấy, nhưng chỉ tạm thời thôi. Sau này, tôi mong có thể gặp lại em, lúc ấy em sẽ không dễ dàng chạy đi như vậy đâu.- Nói rồi Roy buông hai tay ra, anh lại nói.

-Tạm biệt.

Thái An cũng khó hiểu, sau chuyện hôm nay, cô mới biết người con trai này đã phải lòng cô, nhưng câu nói vừa rồi có ý gì, nhưng cô không để tâm, cứ quay đầu đi, bỏ lại phía sau một gương mặt u buồn, thất vọng.

-----Nhà Kính-----

-Sao? Anh ta nói như vậy thật ư? Vậy là ý gì?

Mọi người đều tập trung đầy đủ ở nhà kính, quây quanh cái bàn tròn màu trắng ngà cạnh hồ bơi, Ngọc Như vừa nghe xong Thái An kể về chuyện lúc

sáng, cô bức xúc thất mắc.

-Lần này hấn trở về, chắc chắn muốn thừa cơ hội không có Eris mà áp đảo H.P, vậy tại sao hấn lại nói thế?- Thiên Minh trầm tư hồi lâu, anh cũng lên tiếng.

-Hay là anh ta muốn đĩnh chiến với anh?- Thiên Nhã nói.

-Không có chuyện dễ dàng vậy đâu, Roy chưa hề chịu thua ai, chưa bao giờ.- Hoàng Lâm khẳng định.

-Theo tôi thì... Roy đã thật sự có tình cảm với Thái An, một mặt hấn không muốn chuyện đó xảy ra và không muốn làm người xấu trong mắt Thái An, bởi vậy hấn tạm thời để yên cho H.P, chỉ là tạm thời. Hấn có thể sẽ trở về Pháp để không lún sâu hơn tình cảm với Thái An, vừa có thể lập kế hoạch đối phó.- Thái Phong phân tích, anh rất giỏi trong việc soi mói trí óc đối phương, việc anh suy tính luôn luôn đúng lý không hề sai.

-Em cũng nghĩ như thế, việc hấn ta khổ công dành chiếc xe trong buổi đấu giá, mục đích chắc là muốn dẫn mặt anh Thiên Minh, nhưng rồi lại đem chiếc xe bốn trăm tỷ đồng mà dâng cho Thái An mà lại không đòi hỏi chị ấy điều gì, đây là bằng chứng cho kết luận của anh Thái Phong.- Quỳnh My cũng góp ý

-Tính ra việc này cũng có lợi.- Khánh Nam nãy giờ yên lặng cũng lên tiếng. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt khó hiểu về phía anh, còn Thái An thì lại nhìn anh với ánh mắt toé lửa.

-Anh Nam nói cũng có phần đúng đấy.- Thiên Kim cũng nói chen vào. Cô nhìn Thái An rồi nói:

-Nói thật sự như mọi người suy đoán Roy đúng là có tình cảm với chị thì... việc mà một người không sợ trời không sợ đất như anh ta không dám làm là tổn hại chị, đương nhiên nếu anh ta tổn hại đến mỗi người trong chúng ta cũng như sẽ tổn hại đến chị vì vậy nên anh ta chịu tạm thời đình chiến với anh hai, em nói phải không?- Thiên Kim nói rồi quay sang Thiên Minh đang ngồi gật gù.

-Việc này, tạm thời cho qua đi, nếu đã vậy thì sẽ không có chuyện gì nên mọi người đừng lo lắng nữa.- Thái An nói, gương mặt cô trĩu nặng, cô đứng dậy bước vào trong. Tám con người kia chỉ biết nhìn cô, họ không hiểu cô đang buồn rầu chuyện gì, nhưng nếu Thái An buồn chắc chắn họ cũng sẽ chẳng vui tí nào.

Buổi tối hôm đó, chỉ có Thái An, Hoàng Lâm, Ngọc Như, Khánh Nam ở nhà. Thiên Nhã có hẹn với Thanh Tâm đi chơi, Thiên Kim thì tập bóng rổ với Thái Phong ở sân cỏ trong rừng nhân tạo ở phía sau biệt thự, Thiên Minh và Quỳnh My thì biến đâu mất tăm.

----phòng bọn nó----

“Cốc cốc cốc” - Ai vậy?- Giọng Ngọc Như ngái ngủ vang lên, cô đang tròn giấc bỗng có người gõ cửa, bình thường nếu là một trong bọn nó thì đã có chìa khoá mà vào rồi.

-Là Khánh Nam đây!- Khánh Nam đứng ngoài, trên tay anh cầm một hộp gì đó, miệng mỉm cười đáp.

Ngọc Như vừa nghe xong liền bật dậy, cô không biết cô đang làm gì nữa, phòng ốc rất bừa bãi bởi cô ngủ rất chiếm diện tích, cô vội chạy đi đánh răng một lần nữa, chải lại tóc, thay vào một chiếc đầm ôm màu trắng tay ngắn, tô ít son màu hồng rồi bước ra ngoài mở cửa, gương mặt có ý cười nhìn Khánh Nam

-Anh à, em đang ngủ đây!- Cô giả bộ thều thào

-Đang ngủ mà đầu tóc em cũng thật gọn nhĩ, còn chưa tẩy trang nữa sao?)- Khánh Nam vừa nhìn đã biết Ngọc Như ở trong làm những gì, anh giả vờ trêu ghẹo cô.

“Hừ” Ngọc Như lườm Khánh Nam một cái sắc lẹm rồi bước thẳng vào trong, trím tim cô cũng tự nhiên nhảy nhót lung tung trong lồng ngực, cô làm sao vậy nè.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28

Khánh Nam nhanh chóng bước đi theo sau Ngọc Như, anh ngồi trên thành giường cạnh Ngọc Như.

-Nè!- Khánh Nam im lặng vài giây, anh đưa cho Ngọc Như chiếc hộp nhung màu xanh lam bằng nhung loại xịn.

-Cái gì đây?- Ngọc Như cầm chiếc hộp, lắc qua lắc lại, cô hỏi.

-Em mở ra đi.- Khánh Nam mắt nhìn cô, anh khẽ nói, thái độ anh giờ đây đôi phần nghiêm túc.

-Lại gì nữa vậy?!-- Ngọc Như lau bầu trong miệng, cô mở chiếc hộp ra, vừa nhìn thấy vật bên trong, cô vội vàng đóng lại, thấy nó lại vào tay Khánh Nam.-Anh đưa em thứ này làm gì?

-Ngọc Như, anh biết em không muốn nhận ân huệ từ người khác, anh biết em không thích những người ý có tiền rồi xem thường tình cảm của người khác, anh thì không giỏi trong việc thuyết phục người khác, anh chỉ mong em cho anh một cơ hội, Như, anh thích em, hãy làm người yêu của anh, nghiêm túc nhé.-Khánh Nam vừa nói, ánh mắt anh cứ nhìn chăm chăm Ngọc Như và ngược lại.

“Phụt” Ngọc Như chột phi cười.

-Em chưa thấy ai tỏ tình như anh!-- Ngọc Như vẫn cứ cười sặc sụa

-Anh nói thật đấy!-- Khánh Nam gần giọng, anh nắm hai vai Ngọc Như thật chặt, ánh mắt cứ dán vào người cô.

Ngọc Như bất giác đơ người vài giây, rồi cô cúi mặt xuống, Khánh Nam nhận ra được, Ngọc Như đang cười. Rồi cô ngước mặt lên, mỉm cười thật tươi, bàn tay trắng trẻo giơ lên trước mặt Khánh Nam. Khánh Nam nghĩ rằng Ngọc Như muốn nắm tay anh, anh cũng cười rồi đặt bàn tay vào tay Ngọc Như.

-Hứ!-- Ngọc Như rút tay lại đánh mạnh vào lòng bàn tay Khánh Nam, cô lại xoè tay ra, nói.- Em muốn nắm của em!

Khánh Nam đứng hình ngạc nhiên, anh cứ ngồi yên, nhìn vào Ngọc Như, rồi hỏi sau, anh nhẹ nhàng cầm bàn tay của Ngọc Như, mở hộp lấy chiếc nhẫn Blue Diamond mà Ngọc Như đã chết mê mết vì nó, anh đeo vào tay cô, anh đã chờ dịp này, rất lâu rồi. Khi đeo xong, anh khẽ vờn người về phía cô, đặt lên môi cô một nụ hôn thật nhẹ, như phớt qua. Sau đó, anh lại hôn cô một lần nữa, nhưng lần này, nụ hôn sâu hơn, mạnh hơn và mãnh liệt hơn. Ngọc Như lúc đầu có hơi kháng cự nhưng rồi cô cũng buông thả, cứ thế mà đáp trả lại nụ hôn của Khánh Nam.

----**Sân bóng trong rừng**-----

-Em đang suy nghĩ gì vậy?- Thái Phong nhẹ nhàng vén lọn tóc rũ xuống gương mặt của Thiên Kim, cất giọng dịu dàng. Hành động của anh khiến Thiên Kim đỏ mặt.

-Sao không trả lời? Em mệt không?

Thái Phong không để ý đến biểu hiện của sự ngại ngùng đang trên mặt Thiên Kim, anh tiếp tục hỏi, gương mặt có ý lo lắng quan tâm

-Thiên Kim à?- Thái Phong cứ tiếp tục nói một mình, bàn tay anh vô thức cứ đùa nghịch những lọn tóc xoắn mềm mại của Thiên Kim.

-Hà anh?- Thiên Kim giờ đây đã ngượng chín mặt, tuy vậy, cô thật sự thích cảm giác như thế này.

-Em có ghét anh không?- Thái Phong cứ nói, giọng anh như mê hoặc khiến đầu óc Thiên Kim cứ quay vòng vòng.

-Sao em lại ghét anh?!-- Thiên Kim thì thầm, đủ để anh nghe thấy.

-Anh luôn tự kiêu, cao ngạo, xem thường người khác, anh không tốt...- Thái Phong đầy trĩu nặng nói khẽ

-Không... đối với em, anh rất tốt, anh luôn quan tâm em, luôn cho em những thứ tốt nhất, anh dạy bóng rổ cho em, anh đã nhảy cùng với em ở buổi tiệc...- Thiên Kim phủ định

-Thật chứ?- Thái Phong mỉm cười, gương mặt đẹp trai kề sát mặt cô, anh nói.

-Ừm!-- Thiên Kim đỏ mặt, cô gật đầu chắc nịch.

-Vậy tại sao...em lại bỏ rơi anh một mình?

-Hà? Ai bỏ anh?- Thiên Kim đang mãi mê theo đuổi những suy nghĩ nhất thời không theo kịp câu hỏi của Thái Phong.

-A không có gì em

Thái Phong giật mình, trái tim anh một lần nữa rung lên. Tại sao anh lại hỏi cô câu ấy chứ. Cô là Thiên Kim, là một cô gái trong sáng, xinh đẹp và rất thuần khiết, vậy mà anh lại trong phút nhất thời xem cô như một người khác, người mà vẫn không thể nào anh xoá bỏ trong tim mình. Anh biết Thiên Kim cũng có tình cảm với anh, còn anh thì sao? Anh cũng chẳng chắc chắn được điều gì, đôi mắt cô quá trong sáng và lộng lẫy, quá giống với người đó, anh không thể khước từ đôi mắt ấy.

“Póc” Thái Phong phì cười trước vẻ mặt trẻ con của cô, bàn tay anh hướng về phía cửa sân bóng, đang có ai lấp ló ở đó, anh búng tay rõ to.

Lập tức trên trời xuất hiện từng đợt pháo hoa với những tiếng “đùng” nghe rất thích, pháo hoa mang theo rất nhiều sắc màu, cứ lần lượt bắn đùng đùng

lên trời, Thiên Kim khá ngạc nhiên vì điều này, nhưng cô cũng mỉm cười, ngồi bên cạnh Thái Phong ngắm pháo.

-Ủa?- Một hồi lâu sau, Thiên Kim vô cùng kinh ngạc, trước khi kết thúc màn pháo hoa, trên trời xuất hiện một làn khói pháo trắng, làn khói từ từ tan dần và cô nhận ra dòng chữ nhiều màu trên ấy.

“Anh thích em, Thiên Kim” Và rồi sau đó là hình một trái tim màu đỏ, rất to lúc ẩn lúc hiện trên nền trời tối.

-Em thấy trái tim của anh chưa?- Thái Phong nhẹ nhàng cầm tay Thiên Kim, nhìn vào cô hy vọng, ánh mắt anh quyến rũ Thiên Kim, khiến cô nhìn mãi không thôi.

-Em thấy rồi! Em cũng thích anh.- Thiên Kim mỉm cười hạnh phúc, phải, cô thật sự rất thích người con trai này, và điều anh vừa làm cho cô thật sự đã thu phục được trái tim của cô rồi, mãi mãi.

Thái Phong cũng cười, anh níu Thiên Kim về phía mình khiến cô ngã về lòng anh, anh ôm chặt Thiên Kim như sợ cô sẽ biến mất vậy, hai người đứng dưới ánh đèn vàng của sân bóng, trên trời, dòng chữ “Anh thích em, Thiên Kim” và trái tim to màu đỏ cứ liên tục xuất hiện, chúng như những vì tinh tú chứng giám cho một tình yêu mới nảy nở.

“Em thấy rồi, em cũng yêu anh”

Một giọng nói trong trẻo vang lên trong tâm trí Thái Phong, kéo anh từ hiện tại quay về những việc đã từng xảy ra.

Anh gặp cô, người con gái vô cùng xinh đẹp như nữ tử trong tranh, đôi mắt cô gái phẳng lặng như mặt nước giữa mùa đông lạnh giá, có thể khiến cho người ta rét lạnh và bị hút sâu vào đó. Anh yêu cô, anh tỏ tình với cô bằng những hình pháo bông nổ vang trên nền trời đêm thăm thẳm, và cô cũng ôm anh, lại nói ra yêu anh!

Rồi những miền kí ức xa xôi đau đớn kia lại ùa về trong Thái Phong. Người con gái xinh đẹp nằm trên giường bệnh, bàn tay xanh gầy nhỏ bé níu chặt tay anh, nói với anh rằng anh hãy quên cô đi, rồi sau đó cô gái ấy lại lìa xa anh mãi mãi.

Kết thúc suy nghĩ và trí nhớ của mình, Thái Phong cúi đầu nhìn người con gái trong lòng. Cô rất giống với cô gái ấy, giống về cả thần thái và ánh mắt, và anh đã bị thu hút bởi ánh mắt lẳng lặng ấy. Anh làm vậy là sai sao? Anh có nên lừa gạt cô gái ấy như vậy không, khi tình cảm của cô là thật, còn anh, anh có thích cô không, hay anh thích đôi mắt của cô, đôi mắt giống với người con gái anh yêu. Làm vậy là không công bằng với Thiên Kim, con người cô quá thuần khiết, nhưng anh không thể kìm chế được, anh không thể đè nén tình cảm và sự ích kỉ trong con người anh. Anh ôm chặt người con gái trong lòng, nhưng tâm trí lại không thể kìm nén hình ảnh một đôi mắt khác, đôi mắt giống hệt đôi mắt người con gái trong lòng mình, mỗi anh lại vô thức thốt lên mấy từ chỉ đủ mình anh nghe thấy “Anh lại có được em rồi”

-----** Nhà hàng Paris**-----

-Em no chưa, có ngon miệng không?- Thiên Minh ngồi nhìn Quỳnh My, anh nhẹ nhàng hỏi.

-Em no rồi...- Quỳnh My cười hiền, cô đáp khẽ.

- Cũng gần một tháng rồi, Eris đi xa, chắc em rất buồn.- Thiên Minh hỏi, trong chất giọng có chút buồn tủi, chút xót xa, chút tò mò.

Quỳnh My giật bắn người khi nghe câu hỏi của Thiên Minh, cô không trả lời, chỉ lẳng người đi, khoé mắt đã uрон ướt. Thời gian qua, thời gian ngắn nhưng đối với những người yêu nhau, nó là một thời gian rất dài, vậy mà, cô dù một lần cũng chẳng hề nghĩ đến Thiên Bảo, cô thừa nhận, từ khi Thiên Bảo đi, trong đầu cô chỉ có sự xuất hiện của một người duy nhất, người con trai ngồi đối diện cô đây. Không lẽ... một giọt nước mắt trong vạt roi xuống bàn tay cô... không lẽ cô thật sự yêu Thiên Minh, vậy còn Thiên Bảo, cô phải đối mặt với anh ấy thế nào, trái tim cô đang rách nát, cô yêu Minh, không phải Bảo, nhưng lí trí cô không cho phép cô như vậy, cô phải thế nào mới phải đây.

-Sao vậy em?!-- Thiên Minh không biết lúc nào đã đến cạnh cô, bàn tay ấm áp của anh nhẹ nhàng lau đi giọt nước mắt đọng lại trên má cô. Anh hỏi.

Quỳnh My ngược đôi mắt ngẩn lệ lên nhìn vào Thiên Minh, đôi mắt cô ngày càng nhiều nước mắt trên ấy, không thể cầm được nữa, nước mắt của cô cứ tuôn chảy xuống, cô chẳng nói gì, chỉ dựa vào ngực Thiên Minh mà khóc, tiếng khóc nức lên từng hồi, tiếng khóc của cô khiến Thiên Minh cảm thấy xót và nóng lòng vô cùng, anh nghĩ rằng cô vì nhớ Eris mà như vậy. Anh nào biết người con gái trong lòng ngực này đây đã yêu anh, và sau này anh phải đối mặt với bạn thân cũng chính tình địch của mình.

-----Biệt thự Ngôi Sao-----

Trong phòng làm việc, Thái An đã giúp Quỳnh My hoàn thành mớ văn kiện từ sớm, nhấp chút cà phê, cô lại suy nghĩ về Eris, về người mà cô đem lòng yêu từ bốn năm về trước.

Trong đầu Thái An, hình ảnh của Eris và Quỳnh My cứ di chuyển qua lại, cô nhìn thấy Eris cùng Quỳnh My sánh vai vào giáo đường thành hôn, cô chỉ đứng phía dưới bục nhìn họ, rồi Quỳnh My và Eris quay lại nhìn cô, Eris mỉm cười với cô, anh gọi cô “em gái”, nghĩ đến đây, nước mắt Thái An lại chảy xuống.

-Đau lắm!--- Thái An thì thầm đủ để chỉ mình cô có thể nghe...

-----**Lâu Đài Roy**-----

-Thưa ngài, máy bay đã chuẩn bị xong, xin hỏi chừng nào có thể đi?- Một người đàn ông vest đen kính cận cuối đầu nói.

-Bây giờ!- Người con trai nói, mắt đang nhìn thứ đặt trên bàn.

Sau khi người đàn ông trung niên kia đi ra ngoài, Roy cầm tấm hình trên bàn, đôi mắt lạnh lẽo khi này nhìn chăm chăm vào tấm hình với vẻ triu mến, yêu thương có mà hận cũng có đôi chút. Thái An trong tấm hình đang đứng dang hai tay nhìn biển xanh, đôi mắt trong veo, mũi cao, đôi môi đỏ mọng cười thật tươi, mái tóc dài đen bay phấp phới trong gió.

Bàn tay Roy siết tấm hình, càng siết càng gia tăng lực. Đôi mắt u ám, anh cầm tấm hình của người con gái trước mặt, đôi tay mạnh bạo xé nát và ném tấm hình trong phút chốc, sau đó, anh ta cầm lấy chiếc áo khoác trên thành ghế, mạnh bạo khoác vào rồi bước đi, bỏ lại đằng sau từng mảnh của tấm hình đang còn lơ lửng trên không trung, một mảnh nào đó vẫn còn nguyên vẹn nụ cười toả nắng cô người con gái.

----***-----

Một ngày dài nữa sắp đến, màn đêm buông phủ khắp nơi, ở biệt thự Ngôi Sao, Thiên Nhã về trễ nhất sau buổi đi chơi, cô quăng mình xuống giường cạnh Hoàng Lâm, làm anh thức giấc. Anh choàng tay qua ôm Thiên Nhã vào lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn rất sâu, cả hai người lại triền miên suốt một đêm dài. ...

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Cuộc sống cứ yên bình trôi đi, mỗi người đều trưởng thành hơn trong suy nghĩ, ai cũng có một mục đích và suy nghĩ cho riêng mình và tình cảm giữa họ càng ngày càng thấm thiết.

Hai tháng trôi qua.....

Tại phòng khách ở biệt thự, mọi người đều ngồi đông đủ, ai cũng vui vẻ, ăn uống, xem phim, chơi đùa, một cảm giác ấm áp luôn bao quanh họ khi họ ở cạnh bên nhau.

-Mọi người, ngày mai Noel rồi, có ai có kế hoạch gì không?!-- Thiên Kim cao hứng lớn giọng

-Em muốn gì đây?-- Thiên Minh tươi cười đáp.

-Chúng ta trang trí cây thông nhé!-- Thiên Nhã cũng đứng lên góp vui, cô lôi kéo Hoàng Lâm đang chán nản đứng dậy, la lớn

-Đồng ý!-- Ngọc Như và Thái An đồng thanh.

-Vậy ai sẽ đảm đương phần chuẩn bị dụng cụ đây?-- Quỳnh My cười cười hỏi.

-Đương nhiên là mấy anh!-- Thiên Kim cao hứng chỉ vào bọn hấn đang chán nản vì biết thế nào mình cũng thế.

-Biết ngay mà!-- Khánh Nam than

-Haizz- Thái Phong thở dài thườn thọt

-Anh à...- Ngọc Như dậm chân nhìn Khánh Nam

-Biết rồi, ok ok- Khánh Nam lắc đầu ngán ngẩm, xem ra chỉ có Ngọc Như mới là người làm anh khổ nhất.

-----***-----

Buổi tối hôm ấy, bọn hấn đã mua về một cây thông thật lớn, rất đẹp và một đồng các dụng cụ, đồ trang trí cho cây thông. Cả bọn chín người bắt tay vào, hì hục đến tận tám giờ tối, một cây thông rực rỡ sắc màu, đẹp lung linh hơn khi được cắm điện sừng sững giữa sảnh phòng khách. Cả bọn vì lao lực quá nhiều, kéo nhau đi ăn tối, sau đó Thái Phong và Thiên Kim, Hoàng Lâm và Thiên Nhã ngồi xem phim, ăn trái cây. Thái An, Quỳnh My và Thiên Minh thì rất bận với đồng hồ sách, tài liệu và đồng quà mà các đối tác gửi đến. Còn Khánh Nam và Ngọc Như vì quá mệt nên cũng đi ngủ sớm.

Phòng khách lúc này có hai cặp đang ngồi xem phim, cười nói rất vui vẻ. Gần nửa đêm, do Hoàng Lâm buồn ngủ nên anh một mực cứ kéo Thiên Nhã lên phòng ngủ, giờ chỉ còn lại Thái Phong và Thiên Kim.

-E..hèm!!- Thiên Kim khó chịu với cái không khí hồi hộp xen lẫn ngọt ngào đang bao trùm lấy cô, cô tăng hắng vài tiếng.

-Anh à, em cũng buồn ngủ rồi, em ngủ trước nha!- Nói rồi nó đứng dậy toan chạy lên phòng

-Đứng lại- Giọng Thái Phong làm nó giật mình

Thiên Kim từ từ tiến lại phía Thái Phong, thật chậm thật nhẹ ngồi xuống cạnh anh

-Nút áo anh rút ra rồi, cài lại dùm anh đi!- Thái Phong nói giọng có vẻ trêu chọc lẫn nghiêm nghị.

Thiên Kim mặt đỏ như gấc, cô vươn tay cài nhanh chiếc nút áo trên cổ Thái Phong. Đang định rút tay về thì bàn tay cô đã bị bao phủ chặt chẽ bởi bàn tay chắc chắn của Thái Phong.

-Sao dạo này em cứ hay né tránh anh!- Thái Phong nói không sai, Thiên Kim cứ hay kiếm cớ để tránh anh ta, điều này làm Phong không hài lòng, anh mún biết lí do, nhưng từ hôm anh tỏ tình với nó ở sân bóng, nó lại ít tiếp xúc hẳn với anh. Không lẽ cô đã biết chuyện cũ của anh, bởi chuyện đó Thiên Minh và Hoàng Lâm cũng biết, anh sợ một ngày nào đó cô biết, anh sợ hãi cô sẽ rời khỏi anh giống như người ấy

-Em...- Thiên Kim ấp úng, cô sao lại muốn tránh anh chứ, chỉ là vì..

-Em làm sao?- Thái Phong cố tình giọng hỏi

-Em ngại, em chưa bao giờ thích ai, khi gần anh, em luôn nghĩ đến những điều mà Thiên Nhã và Hoàng Lâm làm với nhau khi họ bên nhau, nhưng họ đều lớn cả, còn em, em chưa quen những điều đó.. xin lỗi anh!- Thiên Kim bất giác nói hết tâm trạng của mình.

-Hahaha!!!- Thái Phong cười lăn ra ghế, anh thật không ngờ cô gái nhỏ bé trong sáng này lại có những suy nghĩ ấy, phải thôi, nó mới 19 tuổi, anh biết mình là mối tình đầu của nó, lần đầu thích một người thật sự là không đơn giản.

-Em nghe đây, cô bé. Anh hiểu em mà, anh cũng đợi chừng nào em trưởng thành hơn, điều anh cần là tình cảm em dành cho anh, những điều khác không quan trọng.

-Thật không?!!- Thiên Kim xúc động, từ nhỏ sinh ra, cha cô đã mất, người mẹ ruột sinh cô ra đã bỏ rơi cô rồi biến mất, ở trong gia đình, trừ ông nội và anh hai thì chưa ai yêu thương cô thật lòng.

-Ừ.- Thái Phong ôm trọn nó vào lòng, anh cảm nhận được tình cảm đã bị khoá sâu trong lòng mình lại dâng lên mạnh mẽ.

Thái Phong cúi mặt, đặt trên môi nó một nụ hôn thật mãnh liệt, thật ngọt ngào, Nó cũng đáp lại nụ hôn của anh, cả hai ôm chặt nhau, họ tin rằng họ đều yêu nhau thật lòng, một tình cảm lớn lao không ai có thể thay đổi được.

-----*****Đêm giáng sinh***-----

-Aaaaa, nhiều quà quá.- Ngọc Như, Thiên Nhã và Thiên Kim thích thú ôm một đồng quà ở gốc cây thông. Mọi người đều là những người nổi tiếng trong trường lẫn xã hội, việc giáng sinh có nhiều quà tặng cũng không phải là một nghi vấn gì.

-Mọi người ơi, đồ ăn tối rồi.- Quỳnh My và Thái An nói vọng ra từ trong phòng ăn.

-Anh à, đi ăn nhé- Ngọc Như khoác tay Khánh Nam, anh vui mừng vì hành động này của cô.

Thiên Nhã và Hoàng Lâm thì khỏi bàn, hai người vốn là cặp đôi lãng mạn nhất trong nhà. Thiên Kim chỉ lén lút cầm tay Thái Phong, bước theo sau anh. Tất cả mọi người đã tập trung đầy đủ ở phòng ăn, chốt cửa phòng bật mở, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về hướng cửa.

-Chào mọi người!- Eris cất giọng vui vẻ

-Eris, về rồi à?!!- Thiên Minh ngạc nhiên chạy đến, anh vui mừng quàng cổ người bạn thân, nụ cười trên môi đang tươi cười bỗng nhiên méo đi khi anh để ý thấy Quỳnh My đang ngồi nhìn Eris, ánh mắt cô cũng vui mừng nhưng cũng có nét buồn.

-Aaa, anh Eris về rồi, anh về sớm quá nhỉ?- Thiên Kim cũng khoác tay Eris kéo anh vào bàn.

-Bộ mày muốn anh ấy đi luôn sao.- Ngọc Như chọc- Anh ấy phải về sớm thì Quỳnh My mới vui chứ!- Ngọc Như quay sang cô bạn đang ngồi cạnh, chọc ghẹo cô.

Lúc này, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về Quỳnh My và Eris.

-Anh về rồi à.- Quỳnh My chỉ mỉm cười nhẹ, cô hỏi.

-Ừ.- Eris có chút ngạc nhiên với thái độ của My nếu không muốn nói đó là sự vô tâm của cô.

-Chào em gái đảm đang của anh.- Eris đứng dậy chắn trước mặt Thái An khi cô bung đồ ăn bước đến. Vội vàng đặt thức ăn lên bàn, Thái An nói như

sấp khóc.

-Anh, anh về sao báo trước, em rất nhớ..em và mọi người rất nhớ anh đấy.

-Như vậy mới bất ngờ chứ cô em- Eris vui vẻ trả lời.

Mọi người lại ngồi vào bàn ăn, họ ăn uống một cách vui vẻ, Eris kể cho mọi người nghe về Italia, kể về những sự kiện trong giới ngầm và bàn bạc cùng Thái Phong một số vấn đề. Ai cũng rạng rỡ đón Giáng sinh, chỉ có một người đang buồn khổ, đang kìm nén nhưng giọt nước mắt yếu đuối vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Một buổi sáng lại bắt đầu, ánh nắng chói chan reo hò ngoài cửa sổ, mọi thứ dường như rất yên bình nếu không có tiếng hét thất thanh của ai đó.

-Dậy mauuu!!! Dậy mauuu đi con heo này.- Tiếng la của Thiên Kim như muốn phá vỡ nguyên một căn biệt thự rộng bao la này, công việc mỗi buổi sáng của cô chính là lôi đầu cô bạn người cốt heo tên là Ngọc Như dậy mà đi học.

-Mày có dậy chưa?- Thiên Kim cầm cây chổi lông gà đập túi bụi vào người cô bạn đang nằm cuộn tròn trên giường.

-Okok tao dậy!- Ngọc Như chịu hết nổi, cô ngồi dậy van nài

Sau 30 phút, mọi người tập trung đầy đủ dưới nhà. Cả bọn quyết định đi học theo cặp, vì đi quá đông sẽ khiến nhiều người chú ý, Quỳnh My và Ngọc Như, Thiên Kim không thích điều đó.

Ngọc Như chung với Khánh Nam, Thiên Kim với Thái Phong, Thiên Nhã với Thiên Minh, Quỳnh My với Eris, chỉ có Thái An và Hoàng Lâm là ở nhà.

-----*****-----

Trong lớp học, Quỳnh My mãi mê ngắm những áng mây buổi sáng trên trời, cô dạo này ít nói hăng, cứ mãi suy nghĩ điều gì đó.

“Rầm”Tiếng của phòng học bị đá tung ra một cách không thương tiếc, một người con trai cao lớn, anh ta cứ bước thẳng vào chỗ bọn nó và nhắm thẳng về hướng Quỳnh My.

-Quỳnh My!

Thiên Minh đập mạnh tay lên bàn Quỳnh My, khiến cô giật mình quay mặt lại, cô thật bất ngờ, cô đang suy nghĩ về anh, không ngờ người con trai luôn ở trong đầu cô mấy ngày gần đây đang ở trước mặt cô.

-Ơ? Anh hai?! Chuyện gì thế??- Thiên Kim nhìn anh thắc mắc

-Thiên Minh mặc kệ bọn sinh viên đang bàn tán, anh nắm tay Quỳnh My kéo cô đứng dậy, quay sang bọn nó không hiểu gì: “Có chuyện gấp ở công ty, bọn anh cần phải có mặt gấp để giải quyết, có thể sẽ trễ. Lát nữa mấy em về trước nhé.” Nói xong, anh kéo Quỳnh My đi trước bao con mắt thán phục ngưỡng mộ của mọi người, còn Quỳnh My cô vẫn đang bất ngờ về thái độ của anh, có chuyện thì cùng nhau đi, anh nắm tay cô là có ý gì, trái tim cô bỗng đập rộn ràng.

-----***-----

-Cũng may bọn mình về kịp, nếu không bọn người tham lam kia sẽ chiếm hết quỹ riêng của công ty trọng yếu của chúng ta mất.

Quỳnh My ngồi cùng Thiên Minh ở một căn phòng vip sang trọng trong một nhà hàng thuộc quản lý của tập đoàn Ngôi Sao. Cô nghiêm trọng như nhắc nhở chính bản thân mình, lại liếc nhìn Thiên Minh, cô bỗng ngạc nhiên, từ khi Eris trở về thì anh bỗng trầm tư hẳn, anh trở lại cái vẻ lạnh lùng như lần đầu gặp cô.

-Anh sao vậy?

-Không gì đâu em, em uống cà phê nhé.- Thiên Minh quay sang, anh mỉm cười trả lời, tay đưa cô một cốc cà phê sữa.

-Quỳnh My à!-

-Dạ

-Ngày kia .. là sinh nhật Eris, em có kế hoạch gì không?- Thiên Minh buồn buồn, anh chậm rãi hỏi cô.

-Em.- Quỳnh My không biết trả lời người con trai trước mặt cô như thế nào, bởi chính cô cũng quên mất ngày sinh nhật người yêu của mình.

-Em nghĩ chúng ta hãy âm thầm tổ chức một buổi party nhỏ cho anh ấy.

-Anh cũng nghĩ như vậy, party nhỏ chỉ có gia đình ta?- Thiên Minh cười

-Dạ ...

----Một ngày nữa trôi qua---

-Anh Eris, happy birthday!!!- Thiên Nhã và Thiên Kim đồng thanh nói to, còn trên tay Ngọc Như đi phía sau là một cái bánh kem to đùng rất đẹp. Sau đó Thái An và Khánh Nam, Hoàng Lâm thay nhau đưa cho Eris những món quà của họ.

-Này, thằng Minh và Quỳnh My đã cất công thiết kế cái bánh kem này cho mày đấy!- Thái Phong quàng vai Eris chúc mừng.

-Ừ, mà nó đâu rồi, còn Quỳnh My??- Eris trông ngóng hai con người quan trọng nhất đối với mình vậy mà chẳng thấy đâu, trong lòng anh đang vui vẻ bỗng có chút gì đó nhói nhói.

-Anh Hai đâu rồi ta, mới đứng đây mà.. còn Quỳnh My, chắc do làm việc nhiều quá lại thêm bận bịu sinh nhật, nó bệnh rồi, nãy chị Thái An cho uống thuốc đang nằm nghỉ rồi.- Thiên Kim trả lời.

-Cái thằng này đi đâu không biết.- Eris lầm bầm, bạn thân nhất của anh tổ chức sinh nhật cho anh, vậy mà giờ lại không có mặt chúc mừng anh.

-Thôi chúng ta nhập tiệc nào.- Eris tuyên bố.

Mọi người ngồi ăn rất vui vẻ, không ai quan tâm chuyện sắp đến, họ quây quần bên nhau, cùng nhau đùa giỡn, thân thiết.

-Tên Brian này đi đâu vẫn chưa về!- Thái Phong bực dọc

-Hay mình mang bánh kem lên cho Quỳnh My nhé, nó nằm một mình chắc rất buồn.- Ngọc Như đề nghị.

-----*****-----

“Cốc cốc”

Nghe tiếng gõ cửa, Quỳnh My lết tấm thân nhỏ bé mệt mỏi rũ rượi bước ra, cô mở cửa.

-Ừa, anh Thiên Minh, anh không xuống với Eris sao.- Quỳnh My ngạc nhiên.

- Anh nghe Thiên Kim nói em bệnh, anh mua cho em ít thuốc nè, ơ em có sao không?!!- Thiên Minh đang nói thì hoảng hốt khi thấy Quỳnh My khụy xuống. Anh nhẹ nhàng nhắc bổng cô lên, bế cô vào giường, anh lấy khăn lạnh chườm cho cô.

-Cám ơn anh, em cảm chút thôi.- Quỳnh My đỏ mặt, cô cảm thấy thích hành động quan tâm này của anh.

-Ừ...- Thiên Minh lo lắng nhưng cũng ừ đại.

Anh toan đứng dậy, bàn tay anh bị hai tay nhỏ bé của người con gái trên giường nắm chặt.

-Anh ở lại với em một chút được không?- Quỳnh My đã rung rung, cô hành động theo trái tim mình, trái tim cô cho cô biết, cô đã yêu người con trai này, rất nhiều.

-Em...- Thiên Minh ngạc nhiên trước câu nói ấy của cô, anh suy nghĩ rằng có khi nào My đã lầm anh là Eris, bởi trông sắc mặt cô mơ hồ quá.

-Em ngủ đi!- Thiên Minh ngồi xuống cạnh Quỳnh My, anh đưa tay vuốt ve những lọn tóc đen dài, anh vuốt cả những giọt nước mắt trên mặt cô mà chẳng hiểu vì sao nó lại rơi xuống.

Quỳnh My đã quên hết hình bóng của Eris, cô nhận ra rằng, bây giờ trái tim cô đã hoàn toàn trao cho Thiên Minh, người con trai ngồi trước mặt cô, cô quyết định hành động theo trái tim mình, làm theo những gì nó sai bảo, chồm người lên, cô ôm chặt lấy Thiên Minh, ngã vào lòng anh, miệng cô thì thầm.

-Thiên Minh, em thích anh. Rất thích anh.

Chương 31

- Thiên Minh, em thật sự rất thích anh!

Trong cơn mê mẫn, Quỳnh My mặc kệ mọi chuyện diễn ra như thế nào, cô lấy hết can đảm nói với người con trai trước mặt cô tình cảm thật sự của mình.

- Em... - Thiên Minh ấp úng, anh thật không ngờ tới Quỳnh My cũng có tình cảm với anh thật sự, anh không tin được những điều anh vừa nghe thấy, hai bàn tay anh nắm chặt.

Nghe thấy rồi thì sao, biết được rồi thì sao, cô vẫn là người yêu của bạn thân anh. Thiên Bảo là người bạn rất quan trọng với anh, là người anh đặt niềm tin và tình cảm cao nhất, vậy thì sao anh có thể đành cướp đi người con gái duy nhất mà bạn anh yêu. Bàn tay nắm trên vai Quỳnh My, anh khẽ đẩy cô ra, nhưng đôi tay yếu ớt của Quỳnh My đã ghì chặt lấy cổ anh, cô tiếp tục nói, nói đến mức nước mắt cứ theo lời nói mà trào ra.

- Em xin lỗi anh... em xin lỗi Thiên Bảo người bạn thân của anh... nhưng em không ngăn được tình cảm của em, em nhận ra, em thật sự đã thích anh. Em. hức...

Quỳnh My vẫn cứ ôm chặt Thiên Minh, cô nức lên trong lòng anh, từng lời nói, từng tiếng nức của cô rất lớn, đến mức người đứng ngoài cửa cũng nghe thấy.

“Xoảng”

Tiếng đồ vỡ khô khốc vang lên, Thiên Minh giật mình vội buông tay Quỳnh My, anh đứng người khi quay mặt lại, sự lo lắng cũng một cảm giác đau lòng nổi lên trong anh.

- Anh Thiên Bảo!!- Quỳnh My sợ hãi run rẩy nói, nước mắt giàn giụa lem hết khuôn mặt xinh đẹp, trông cô lúc này thật thê lương.

“Bốp” Eris gương mặt lạnh lẽo xông đến, anh vung tay đập mạnh vào mặt Thiên Minh, tiếp theo sau đó anh nện không biết bao nhiêu cú đập, môi của Thiên Minh đã bắt đầu rỉ máu.

- Eris, dừng lại, mày điên à!- Thái Phong bước đến nắm cổ áo Eris lôi anh ra xa, anh la hét.

- Mày muốn nó chết luôn sao!- Khánh Nam hét vào mặt Eris, rồi cùng với Thiên Kim cũng vừa bước vào đỡ Thiên Minh dậy.

- Tại mày không thấy nó động vào bạn gái tao sao!?- Eris gào lên, anh quát mắng nhìn Quỳnh My đang ngồi cùng Ngọc Như và Thiên Nhã trên giường vừa chứng kiến cảnh anh nổi điên, cô run lấy bầy, đôi môi trắng bệch cắn đến sắp rỉ máu.

- Anh Hai sao rồi?- Thiên Kim giật vội lấy chiếc khăn Hoàng Lâm định đưa cho Thiên Minh, cô lo lắng hỏi, đôi mắt khẽ đỏ lên.

- Buông tao ra đi.- Quỳnh My bước xuống giường, nước mắt cô vẫn chảy nhưng ánh mắt vẫn quật cường nhìn Eris, cô nói khẽ khi Ngọc Như nắm lấy tay cô.

Quỳnh My bước từng bước về phía Eris, cô vẫn khóc, và ánh mắt vẫn còn vẻ cứng cỏi của cô làm cô lúc này trông thật tội nghiệp, bộ dạng của cô làm Eris và cả Thiên Minh đau lòng.

- Em xin lỗi...

Quỳnh My nói khẽ, cô không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Eris, ánh mắt cô di chuyển về phía Thiên Minh, cô tiến lại gần anh. Quỳnh My nhìn Thiên Minh một lúc lâu, cô cứ khóc, nước mắt rơi thật nhiều, rồi cô lặng lẽ bước đi qua anh, bước ra khỏi căn phòng đó.

- My!- Thái An chạy theo phía sau Quỳnh My, cô gọi tên My.

- Thôi được rồi, giải tán đi, Eris mày bình tĩnh chưa, xuống nhà đi rồi nói chuyện.- Thái Phong lên tiếng.

Khi tất cả mọi người trừ Thái An và Quỳnh My đã ngồi xung quanh nhau dưới sảnh tiếp khách, ai nấy đều mang một suy nghĩ khác nhau. Thiên Kim và Ngọc Như thay phiên nhau súc thuốc, dán vết thương trên mặt Thiên Minh, quả thật Eris ra tay rất mạnh, nhưng đối với bọn hắn đó là nhẹ, bởi khi Eris muốn giết ai đó thì không chỉ đơn giản như vậy. Còn Thiên Nhã vì quá bất ngờ trước thái độ hung dữ của Eris cô bỗng nhận ra không phải ai trong “gia đình” cũng “ôn nhu” như Hoàng Lâm, cô đâm ra lo sợ Eris, bàn tay nhỏ nhắn khẽ nắm chặt vạt áo Hoàng Lâm, còn anh biết cô sợ cũng khẽ nhích tới gần, dịu dàng chậm chậm xoa lưng cô cho cô bình tĩnh một chút. Thái Phong thì im lặng một cách đáng sợ, gương mặt lộ vẻ khinh thường nhìn Thiên Minh và cả Eris, thần thái còn đáng sợ hơn cả Eris, đến cả Thiên Kim cạnh bên cũng rung mình một cái.

- Hừ! Mày mày nói đi!- Khánh Nam hừ lạnh, cau có.

- Xin lỗi mày, eris- Thiên Minh khẽ nói.

- Mày!- Eris bỗng đứng phắt dậy, nhanh chóng nắm lấy cổ áo còn dính máu của Thiên Minh, đôi mắt anh hằn lên tia lửa đỏ tức giận hung hăng nói.

- Mày động vào người yêu của bạn, điều tối kỵ của chúng ta bao lâu nay, vậy mà giờ mày chỉ nói xin lỗi, mày xin lỗi thì sao, mày... có làm người tao yêu có thể yêu tao một lần nữa không?

“Cạch” Một tiếng đồ kim loại được khởi động khô khốc vang lên, Eris đã thẳng tay nhắm thẳng súng vào đầu Thiên Minh. Còn phần Thiên Minh, anh chỉ biết thở dài, chau mày đầy mệt mỏi.

- Bình tĩnh chút đi.- Thái Phong hét vào mặt Eris, anh gạt phăng tay cầm súng của Eris qua một bên

Eris hai tay bỗng buông thõng, bỏ cổ áo của Thiên Minh ra, đôi mắt thất thần nhìn về phía xa xăm, ngời phịch xuống. Anh nói nhỏ “Đây là món quà mà hai người dành cho tôi sao?”

- Minh à, mày và Quỳnh My yêu nhau sao?

Thái Phong gương mặt không chút biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng quét lên người Thiên Minh, anh gằn từng chữ.

- Hồi này tao chỉ nghe My nói thích mày, còn mày? - Nói đến đây Thái Phong cùng tất cả mọi người đổ dồn ánh mắt vào Thiên Minh, trừ Eris vẫn đang thất thần. Eris anh thừa biết câu trả lời như thế nào.

- Tao yêu Quỳnh My rồi!

-----***-----

Bầu trời đêm tĩnh mịch, màn đêm đen từ từ xâm chiếm, che đi mặt trăng sáng trên trời, rồi từng đợt sáng nổi trên nền trời, đem đến một cơn mưa dài dai dẳng. Trong công viên cách biệt thự Ngôi Sao không xa, Quỳnh My ngồi trên chiếc xích đu nhỏ giữa công viên, tấm lưng nhỏ nhắn hứng chịu tất cả những giọt mưa nặng hạt. Trên gương mặt trắng bệch, những hàng nước dài chảy xuống, là nước mưa hay nước mắt.

- My!

Quỳnh My giật mình khi nghe tiếng gọi quen thuộc sau lưng, nước mưa cũng không dội vào người cô như lúc này nữa, cô từ từ xoay lưng lại.

- Chị Thái An... - Quỳnh My bật dậy, hai tay ôm chặt lấy Thái An khóc nức nở, bao nhiêu cay đắng, bao nhiêu buồn tủi cô đều khóc ra, tay cô ôm chặt lưng An, vẫn cứ như thế gác trên vai chị mà khóc.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Sau cơn mưa trời lại sáng. Thái An và Quỳnh My ngồi trên chiếc xích đu, cả hai tựa lưng vào nhau, truyền cho nhau chút hơi ấm còn sót lại.

- Chị có giận em không? - Quỳnh My đôi mắt vẫn còn uớt, khẽ hỏi.

- Làm sao chị giận em chứ, em là em gái của chị, chị luôn hiểu em.- Thái An cười nhẹ, cô nói tiếp:

- Em yêu Thiên Minh, vậy còn anh Thiên Bảo, không phải hai người từng rất hạnh phúc sao?

- Em từng nghĩ rằng người em yêu là Thiên Bảo... nhưng em đã sai, và em nhận ra sự sai lầm này từ khi Thiên Minh xuất hiện.- Quỳnh My nói giọng run run.

- Em... em nghĩ rằng giữa em và anh Thiên Bảo, đơn giản đó chỉ là một sự biết ơn của em với anh ấy, em yêu anh ấy, đó chỉ là sự ngộ nhận của em, em đã xác định thật rõ tình cảm của em, em rất thích Thiên Minh, em không kiềm chế được cảm giác của mình chị à.

- Chị hiểu rồi, nhưng... Quỳnh My à, Thiên Bảo đối với em thật sự rất chân thành, em không lẽ không có chút tình cảm nào với anh ấy sao? - Thái An nói

- Em rất thương anh ấy, nhưng em nhận ra đó chỉ là tình cảm của một đứa em gái nhỏ nhoi, đối với em, bây giờ, tình cảm của em, em em không thể chấp nhận sự ngu ngốc của bản thân, em chọn cách nói ra để giải thoát cho tình cảm của anh ấy.

-Chị là chị em, chị sẽ ủng hộ mọi quyết định của em, em hãy cố lên, hãy tìm cách giải quyết chuyện này một cách êm đẹp, có được không?- Thái An khẽ thở dài, hai mắt cô bắt đầu đỏ lên, trên gò má trắng trẻo xuất hiện hàng nước trong veo, cô khóc vì sự đáng thương cho Eris, vì sự đại khờ của người em gái kết nghĩa, và vì tình cảm của cô dành cho người con trai kia chắc cũng có cơ hội được đáp lại vào một ngày nào đó.

-Được, em sẽ cố!- Quỳnh My nói, giọng nói hơi run vì sương đêm lạnh buốt nhưng mang đầy vẻ quyết đoán cùng cảm tình.

-----Biệt thự Ngôi Sao-----

Thái An và Quỳnh My cùng nhau bước vào nhà. Ngay sảnh chính tại hai dãy sofa trắng tinh mới ngày nào còn đầy ắp tiếng cười, giờ chỉ còn lại vài người, khuôn mặt mang vẻ buồn bã, đau lòng.

Thiên Kim, Thiên Nhã cùng Thái Phong đang ngồi trên ghế, có lẽ là chờ Quỳnh My. Thái Phong gương mặt vẫn không một chút cảm biến, nhìn anh thật đáng sợ. Thiên Nhã và Thiên Kim vừa trông thấy Quỳnh My bước theo sau Thái An vào nhà thì chạy vội đến, kéo theo Quỳnh My lại ghế sofa ngồi xuống, rồi luyên thuyên hỏi chuyện cô, rồi kể cho cô nghe về những chuyện về Eris, còn kể về Ngọc Như rất giận cô, nói cô đã làm Eris đau lòng.

-Quỳnh My, chuyện này căng thẳng lắm, anh hai tao bị đánh đến nổi sưng mặt mày, nhưng anh ấy thừa nhận yêu mày.- Thiên Kim mặt buồn buồn nói. Thiên Nhã cũng hùa theo.

-Không ngờ mọi chuyện lại thành thế này, nhưng điều làm tao ngạc nhiên là người nghiêm túc như mày cũng có lúc phụ tình người ta.

-Mây thôi nha!- Thiên Kim gắt, cô thấy Quỳnh My rất buồn, cô rất hiểu Quỳnh My, cô ấy nhất định sẽ không làm gì sai trái với tâm lòng mình.

-Thôi không sao, nó nói đúng mà- Quỳnh My cười gượng.

-Những điều khi em nói với Thiên Minh là thật sao?- Thái Phong lên tiếng, ánh mắt dày dạn bắn vào Quỳnh My làm cô run run.

-Đúng. Em nói thật.- Quỳnh My bắt cháp gật đầu.

-Vậy thì em hãy giải quyết với Eris.

Thái Phong gần mạnh từng chữ, anh đứng dậy, bước nhanh đi, khi đi ngang qua bình hoa để trên một chiếc bàn tròn, anh mạnh tay hất đổ làm mảnh thủy tinh văng tung toé. Điều này làm Quỳnh My, Thiên Nhã và cả Thiên Kim, Thái An cũng hốt hoảng.

-Thiên Bảo đâu?- Quỳnh My hỏi Thiên Kim

-Anh ấy... không biết đi đâu, vừa lúc này anh ấy rất đáng sợ, mặt sa sầm đi ra khỏi đây, không biết đi đâu, cả anh Thái Phong cũng không biết, vì vậy nên anh ấy mới tức giận vậy thôi, không phải do mày đâu, yên tâm nha.- Thiên Kim khẽ trấn an bạn.

Quỳnh My ngồi thừ ra một hồi, cô mãi suy nghĩ, suy nghĩ đến mức không biết rằng Thái An đã gọi Thiên Kim và Thiên Nhã lên lầu để cho cô một mình suy nghĩ. Suy nghĩ đến mức không biết Thiên Minh xuống lầu lấy nước, anh nhìn cô hồi lâu rồi lại đi tiếp. Cô vẫn mãi suy nghĩ đến mức cũng không biết Ngọc Như đã ngồi đối diện cô từ lúc nào.

-Sao mày đối xử thế với anh Eris?- Ngọc Như bực bội

-Tao...

-Mày tệ thật, đã như thế còn hại thêm anh hai của Thiên Kim nữa, anh ấy trông thê thảm lắm đấy. Còn nữa, anh Eris không biết đi đâu, người như anh ấy, không cần thận có thể sẽ gặp nguy hiểm, chưa nói đến tính cách anh ấy, anh Thái Phong nói có thể anh sẽ làm việc gì đó rất nguy hiểm, mày...

-Tao xin lỗi...

Ngọc Như chưa nói xong hết câu đã im lặng, cô nhìn chăm chăm Quỳnh My, cô mới thấy được, lúc này Quỳnh My thật yếu ớt, trông cô ấy thật đáng thương. Hàng nước mắt lại chảy dài xuống má, Ngọc Như thấy cảnh này lại đau lòng. Cô đứng dậy bước về phía Quỳnh My, ngồi xuống cạnh My, bàn tay nhỏ nhắn khẽ vuốt nhẹ mái tóc mềm còn hơi ướt của bạn, cô nói.

-Đừng khóc nữa, mày cũng rất mạnh mẽ mà, hãy giải quyết theo cách mày chọn, tao vẫn là bạn mày mà, mãi mãi cũng sẽ luôn ủng hộ mày mà.

-----Thái Phong's Room-----

Thái Phong ngồi trên chiếc ghế tựa ở ban công, đôi mắt nhắm nghiền, hàng lông mày mệt mỏi khẽ nhăn lại, anh đang mãi suy nghĩ về điều gì, chợt cảm nhận có một luồng lạnh trên má, anh vội mở mắt, bàn tay nắm chặt bàn tay trên má mình toan bẽ gãy nhưng vừa khựng lại.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

- Thiên Kim?

Thái Phong ngạc nhiên hỏi, anh không biết Thiên Kim đã vào phòng từ lúc nào, cầm chặt tay Thiên Kim, anh nhận ra cái nhãn mặt đau đớn của cô, lòng bàn tay đang nắm kia bỗng ươn ướt.

- Máu? Em làm sao vậy? - Thái Phong buông tay Thiên Kim, máu chảy trên lòng bàn tay cô, anh hốt hoảng vội vã hỏi.

- Là tại ai chứ. - Thiên Kim giận dỗi

- Chuyện gì?

Bao nhiêu chuyện xảy ra, lại trong một ngày đáng ra rất vui vẻ hạnh phúc, Thái Phong đang rất giận, tính tình trẻ con của người con gái trước mặt khiến anh thêm đau đầu.

-Ồ thì... em thu dọn tàn cuộc của anh đấy, bị mãnh võ thủy tinh đâm trúng, đã cầm được máu rồi, vào phòng muốn xem anh thế nào, anh lại làm em bị chảy máu, anh... anh làm gì vậy?

Thiên Kim đang mãi kể thì cô bất ngờ khi thấy Thái Phong cúi người bế cô đứng dậy. Anh đặt cô ngồi lên giường, cúi xuống gầm giường lấy ra một hộp sơ cứu.

- Ngồi yên! - Thái Phong nghiêm nghị nói. Thiên Kim nghe thế cũng làm theo, cô chăm chú nhìn từng hành động của anh.

Gương mặt tuấn tú, cái mũi cao, đôi mắt dài đẹp, hàng lông mày rậm khể nhăn, tất cả đều làm cho Thiên Kim có cảm giác bồn chồn, tim cô đập mạnh hơn. Thái Phong nhẹ nhàng bôi thuốc trên lòng bàn tay Thiên Kim, kê miệng thổi hơi vào làm cho vết thương đỡ nhức, sau đó rất nhẹ nhàng, như là sợ dùng sức một chút thì cô sẽ đau chết vậy, băng lại vết thương cho cô. Khi đã xong, anh lãnh đạm nói, giọng nói tuy vậy nhưng vẫn mang chút hơi ấm.

- Về phòng nghỉ sớm đi.

- Anh à, anh giận Quỳnh My lắm sao? - Thiên Kim bỏ ngoài tai lời nói của Thái Phong, cô chồm người lên hỏi. Đáp lại cô chỉ là sự im lặng.

- Anh biết không, em với Như, My là bạn từ lúc bọn em lọt lòng mẹ cơ, em nghĩ vậy đấy, vì từ lúc biết nhận thức, em đã thấy đối với em hai người đó quan trọng biết bao. Vì vậy, em rất hiểu My, My không phải tùy tiện như anh Khánh Nam nói, cũng không tệ bạc. My là một đứa rất tốt và hiền lành, có lẽ tình cảm dành cho anh hai em là thật đấy.

- Anh biết... - Thái Phong đáp

- Vậy anh giận gì chứ? - Thiên Kim khể nhăn mặt

- Anh không giận ai cả, chỉ vì hôm nay đáng lẽ rất vui, nhưng lại xảy ra nhiều chuyện, còn về Eris, Eris là người tổn thương nhất đấy em biết không. - Thái Phong dịu dàng nói, bàn tay vươn lên vuốt những lọn tóc của Thiên Kim.

- Em biết mà, vậy chúng ta hãy bù đắp cho anh ấy, mọi người đều thương anh ấy mà. Còn về Quỳnh My và anh hai, ta cũng phải thông cảm cho họ chứ, tình cảm là đến từ hai phía mà không phải sao.

- Thiên Kim trẻ con, sao hôm nay em giống người lớn thế. - Thái Phong nhìn Thiên Kim một hồi lâu rồi anh phì cười, người con gái này, sao đa tính cách đến vậy.

- Anh chọc em à? - Thiên Kim bậm môi đánh mạnh vào vai Thái Phong.

- Ấy... em cũng mạnh nhỉ?

- Em là dân võ đấy, đừng nghĩ em yếu đuối nha. - Thiên Kim lại lao vào đánh tụi bụi vào người Thái Phong, gương mặt lại vui cười rạng rỡ. Kết quả là cô lại bị Thái Phong khóa cả hai tay rồi đem cô ôm chặt vào lòng. Anh đặt lên môi cô một nụ hôn, thật sâu, thật khát khao.

- Em hãy hứa sẽ không lại bỏ rơi anh đi.

Thái Phong ôm chặt Thiên Kim trong lòng, hơi thở phả vào vành tai cô làm cô rất bồn chồn.

- Em đã bao giờ bỏ rơi anh sao anh nói vậy. - Thiên Kim thắc mắc

- Em hứa với anh không?

- Dạ hứa! - Thiên Kim dang đôi tay ôm chặt thắt lưng Thái Phong, cô nói một cách hạnh phúc. Suy nghĩ một lúc, cô lại nói

-Hôm nay em mới biết anh thật hung dữ, chẳng khác gì anh hai em lúc giận. Đến em còn sợ đấy.

-Anh sẽ không bao giờ nổi giận với em!

Thiên Kim mỉm cười thật tươi, lúc này cô cảm thấy thật hạnh phúc, cô chồm người lên, liếc nhìn và vung về đặt một nụ hôn lên môi Thái Phong. Điều này làm người Thái Phong cứng lại, một chuỗi vui sướng dâng lên trong lòng, anh lật người Thiên Kim, nắm hất lên người cô, chủ động hơn triển miên hôn cô thật mãnh liệt.

-----***-----

Thiên Kim mỉm cười vui vẻ, trên mặt lộ rõ hạnh phúc, cô bước nhanh về phòng. Vừa vào đã động phải Quỳnh My chạy ra, cô gọi với theo nhưng Quỳnh My cứ thế mà đi, không một chút quay đầu.

-Nó làm sao nữa vậy?- Thiên Kim dựng Ngọc Như đang thiêu thiêu ngủ trên giường.

-Trời ơi yên cho tao ngủ, sao mày không ở luôn bên phòng ông Thái Phong đi về làm gì.- Ngọc Như bức bối vì giấc ngủ đang bị phá, cô la oái oái, vô tình nói trúng vào tim đen của Thiên Kim khiến cô nằng đồ mặt.

Thiên Kim xấu hổ, cô nghe đằng sau có tiếng cười, quay lại thì bắt gặp Thái An đang mỉm cười nắc nẻ, cô lại càng xấu hổ hơn, vội chạy lại đánh nhẹ vào tay Thái An, miệng chu lên.

-Chị à hic hic...

-----***-----

Quỳnh My yên vị trong chiếc xe màu trắng, cô lấy điện thoại, hồi hộp bấm ra một dãy số. Khẽ bấm mỗi cau mày khi chỉ nghe được những tiếng tút tút bên kia điện thoại, cô lái xe phóng đi trên đường. Đi đến chỗ mà cô nghĩ có thể sẽ gặp Eris.

Quỳnh My lái xe được hơn một tiếng, cô đã ra đến ngoại thành, cô lái xe vào một căn biệt thự lớn ngay bên cạnh một hồ nước thật lớn, xung quanh là phong cảnh rừng núi mênh mông, bát ngát. Quỳnh My dừng xe, cô ngồi một lúc, câu nói lúc trước lại hiện về. "Sau này nếu không tìm thấy anh, muốn gặp anh thì hãy đến đó, được không?" *

Quỳnh My tiến vào trong biệt thự, một biệt thự với thiết kế mang phong cách Châu Á với màu trắng là màu chủ đạo. Bên trong biệt thự, mọi thứ hơn tám mươi phần trăm cũng là màu trắng.

Trắng tinh khôi của nội thất, trắng be của tường nhà hay trắng đục của sàn gỗ hay vật dụng trang trí... Xem đến đây, vô thức Quỳnh My lại rơi nước mắt. Đây chẳng phải là những nội thất do chính tay cô và Eris cùng nhau chọn sao và chúng là những thứ cô thích nhất, chẳng phải tất cả đều mang một màu trắng thuần khiết, là màu mà cô thích nhất sao? Và đây chẳng phải là căn biệt thự mà Eris đã phải mất nhiều thời gian và công sức cho nó sao?

Cô tiếp tục tiến vào bên trong, khẽ nhăn mặt khi thấy từng mảnh thủy tinh vỡ vụn trên mặt đất, cả những chai rượu mạnh nằm lăn lóc trên sàn. Còn trên giường, Eris nằm đó, như tỉnh như không, gương mặt hốc hác đầy trần trụi, trông anh thật tội nghiệp.

-Đến làm gì?- Bất ngờ Eris mở mắt, nhưng anh vẫn nằm, hai ánh mắt nhìn lên trần, lãnh đạm nói.

-Mình nói chuyện được không?- Quỳnh My trả lời yếu ớt

-Có gì để nói đâu.- Eris khẽ hừ lạnh

-Sao anh lại như vậy? Sao anh không nghe em nói?- Quỳnh My đã không thể kiên nhẫn thêm

Bỗng Eris bật dậy, đôi mắt đáng sợ bắn vào người Quỳnh My làm cô giật mình lùi lại. Anh từ từ đứng dậy, chân nhanh chóng bước đến gần Quỳnh My, anh dang hai cánh tay ôm chặt lấy cô.

-Em muốn nói gì, có phải em muốn nói rằng tất cả chuyện này không phải sự thật, em vẫn là bạn gái anh, có đúng không. Em nói đi...

Giọng Eris như van nài, trông anh thật thảm hại, đáng thương. Quỳnh My đẩy anh ra, đôi mắt vẫn mạnh mẽ nhìn thẳng vào đôi mắt như van xin của Eris.

-Thiên Bảo, em xin lỗi. Thời gian qua, em đã không đứng, em đã nhầm lẫn tình yêu và lòng biết ơn. Em rất thương anh, nhưng em nhận ra đó chỉ là tình cảm của một người em gái thôi. Hơn hai tháng qua, em đã xác định rõ tình cảm của mình, người em thích... là... Thiên Minh.

-Em thật tàn nhẫn, em là người tàn nhẫn nhất từ trước đến giờ mà anh biết.

Eris sụp đổ hoàn toàn, hai cánh tay anh vung lên cao rồi lại buông thõng xuống, đôi mắt tràn đầy sự thất vọng. Anh cười khổ, giọt nước mắt của người con trai chảy trên khuôn mặt đau lòng.

-Em xin lỗi... nhưng anh à, tình cảm là tự nguyện.. em...

-Thôi được rồi, anh hiểu rồi, em về đi- Eris lại chặn lời Quỳnh My, anh không muốn nghe thêm, bởi khi nghe những lời đau lòng, lại phát ra từ miệng người con gái anh yêu, anh lại càng đau lòng hơn.

Quỳnh My không biết nói gì thêm, cô lặng lẽ quay đầu, chậm rãi bước ra khỏi biệt thự. Phóng xe đi để lại đằng sau bao kỉ niệm, bao tình yêu chân thành của một người nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Một tuần trôi qua...

-Chị Thái An ơi, mau xuống lệ đi, trễ giờ bây giờ!- Thiên Kim la hét dưới sảnh, giọng cô vọng lên tới tầng ba của căn biệt thự.

-Xin lỗi mọi người!- Thái An vội vã chạy xuống, cô sẩy chân, toan ngã xuống mặt đất.

-Này, em phải cẩn thận chút chứ.- Thái Phong nhanh chóng đỡ lấy Thái An, đưa cô xuống dưới đất một cách an toàn.

-Cảm ơn anh hai, mình đi thôi.- Thái An vội vã, cô sợ trễ giờ sẽ không kịp nữa...

Tất cả mọi người nhanh chóng ra xe, không ai để ý duy chỉ có Thái Phong vừa mới đỡ cô, anh phát hiện, gương mặt trắng trẻo xinh đẹp của Thái An không còn, thay vào đó là một gương mặt mệt mỏi, đôi mắt sưng húp đỏ hoe.

Ngày hôm qua, Eris gọi điện thông báo rằng anh sẽ trở về Ý để hoàn thành nhiều chuyện, song song để có thể nghỉ ngơi, để mọi chuyện qua đi. Anh gửi lời xin lỗi Thiên Minh, nói rằng Thiên Minh hãy chăm sóc tốt cho Quỳnh My. Anh nói rằng sẽ rất nhớ mọi người, đặc biệt là cô em gái Thái An của anh. Anh không nói khi nào sẽ đi, cũng không cho mọi người tiễn mình. Do Thái Phong điều tra mới biết 8 giờ sáng nay Eris bay. Tất cả mọi người đều dậy thật sớm, âm thầm ra sân bay tiễn anh.

-Cái thằng này, dùng một cái lại đi mất.- Khánh Nam bực bội.

-Để cho nó yên tĩnh một thời gian thì tốt hơn.- Hoàng Lâm nói.

Trên xe, mọi người đều trò chuyện về Eris, chỉ có Quỳnh My, Thái Phong và Thái An đều im lặng, mỗi người đều có một suy nghĩ riêng.

----Sân bay----

Eris đưa hành lý cho một người đàn ông mặc vest đen mang đi gửi, kêu người đó lên máy bay trước, một mình anh lặng lẽ ngồi xuống hàng ghế dài, đôi mắt xa xăm nhìn về hướng bên ngoài.

Mọi chuyện qua đi, không thể như trước, anh cần phải ra đi để cho những người anh yêu quý sống tốt hơn. Anh vẫn còn rất yêu Quỳnh My, liệu khi biết anh đi cô có buồn hay không. Còn Thiên Minh bạn thân chí cốt, anh ta có giận anh nhiều không.

Quan trọng hơn hết, sau mọi chuyện xảy ra, Thiên Minh có thể chăm sóc và đối xử tốt với Quỳnh My nữa không? Đang suy nghĩ miên man, anh bừng tỉnh, trong lòng dấy lên một tia vui khi nghe một tiếng gọi rất quen thuộc.

-Thằng Eris!

Eris chậm rãi quay đầu, anh vô cùng ngạc nhiên khi thấy tất cả mọi người đang cười vui đi đến gần mình, lại thấy nụ cười thách thức của Thiên Minh và Thái Phong.

-Sao mọi người biết?- Eris đi lại cười, ngạc nhiên hỏi. Chuyện anh trở về chỉ có một đàn em thân tín trong tổ chức biết, không để truyền ra ngoài.

-Mày đang khinh thường anh mày sao, Eris?- Thái Phong bước lên, cười khẩy một cái.

-Mày giỏi đấy, sắp bành trướng như tao rồi à?- Eris cũng đáp trả.

Mọi người lại cười vui vẻ, lần lượt tất cả mọi người, ai cũng tiến lên ôm anh và nói những lời tạm biệt. Eris thật sự cảm động, một lần nữa anh lại càng không muốn ra đi trước những con người thân quen này.

-Anh Eris, bảo trọng nhé!- Ngọc Như tiến lên ôm Eris, cô cười ngọt nói. Tiếp đó là Thiên Kim.

-Anh à, đi vui về nhé, khi về nhớ mua quà cho em nha.

-Em có ấn tượng với anh lắm đấy, đi mạnh khoẻ nhá- Thiên Nhã cũng tiến lên cười.

-Thằng này, hai năm rồi tao mới trở về mà chưa gì mày đã đi.- Hoàng Lâm bước đến nắm mạnh vào vai Eris.

-Cẩn thận đấy.- Thái Phong giả bộ mặt nguy hiểm, giơ tay hình súng dí vào đầu Eris.

-Này, bên đó gặp em nào ngon hót về Việt Nam chia sẻ với tao nhé.- Khánh Nam cười toe toét, vừa giỡn vừa lén lén nhìn Ngọc Như. Bị cô tức giận đá một cái đau điếng. Mọi người ôm bụng cười nắc nẻ.

-Anh giữ sức khoẻ nhé, đừng quá nóng tính, hãy cẩn thận trong mọi chuyện... trân trọng tương lai nhé.- Quỳnh My bước đến, cô nói nhỏ, sau đó chồm lên ôm anh, hai mắt cô ươn ướt.

Eris mỉm cười, anh kéo tay cô bước đến chỗ Thiên Minh, cầm bàn tay cô, run run đặt vào bàn tay bạn mình, anh cố kìm nén cảm giác chua xót trong lòng lại vui về nói.

-Mày mà không chăm sóc tốt cho Quỳnh My, tao sẽ không bảo kê cho mày nữa đâu nhé.

-Thằng này...- Thiên Minh cũng cười, anh la lên, rồi chạy đến kẹp đầu Eris, thụi vào bụng Eris nhẹ mấy cái. Rồi Thái Phong, Khánh Nam, Hoàng Lâm cũng lao vào hùa theo đánh Eris. Bọn nó thì đứng cười rôm rả.

-Này, em gái, em định không nói lời tiễn biệt ông anh này sao.- Eris bước đến cạnh Thái An, khẽ đưa tay vuốt nhẹ hàng nước mắt trong suốt trên gương mặt cô. Thái An gắng gượng để mình không khóc thêm. Cô mỉm cười nhẹ.

-Anh phải về sớm đấy nhé, không được đi lâu quá...- Thái An vô thức, cô thốt ra những lời từ tận sâu lòng mình.

Eris ôm chầm lấy Thái An, bàn tay khẽ vuốt vuốt mái tóc đen mềm của cô, thì thầm bên tai cô để đủ cho cô nghe thấy.

-Anh hứa, một ngày nào đó, khi anh trở về, anh sẽ tìm gặp em, đầu tiên...-

-Anh nói rồi đấy, không được nuốt lời nha.- Giọng Thái An run lên vì hạnh phúc.

-Ừ, anh hứa...- Eris ôm chặt Thái An. Cho tới giờ phút này anh mới nhận ra, chỉ có Thái An trước giờ như một vầng trăng luôn yêu anh nhất. Nhưng thật trớ trêu, cho dù anh có nhận ra kịp thì cũng chẳng được gì, vì tình yêu anh đã dành hết cho Quỳnh My.

-Tạm biệt!

Eris buông Thái An ra, anh xoay lại, đứng đối diện với tất cả mọi người. Anh nhìn những con người thân yêu một lượt rồi vẫy tay, sau đó xoay lưng, đi thẳng về hướng cửa lên máy bay, anh bỏ lại đằng sau biết bao nhiêu tình thương và kỉ niệm.

Anh cứ đi mà không biết rằng, một tương lai tăm tối chờ đợi mình phía trước. Còn những con người kia, họ cũng chẳng biết rằng, khi Eris đi, họ sẽ dần mất đi một người thân trong “đại gia đình” của mình...-

***-

“Tập đoàn Queen’s sắp tới sẽ ra mắt những bộ sưu tập trang sức đá quý mới, sự kiện sẽ được diễn ra tại sân thượng của một toà cao ốc thuộc sở hữu của tập đoàn H.P. Có vẻ như sự hợp tác giữa hai tập đoàn đang lên đỉnh điểm, sự kiện lớn lần này một lần nữa thu hút chú ý của nhiều ông trùm trên thương trường khắp thế giới...”

“Tít” – Có vẻ như lần này event của tập đoàn mảy lớn đấy nhỉ, khách mời đông không, tại tao có được đi không?- Thiên Kim háo hức tắt ti vi và lia lịa hỏi Quỳnh My đang ngồi bên cạnh.

-Nó không cho mày đi thì mày có để yên không hả?- Ngọc Như giả bộ nghiêm nghị nói.

-Hừ.- Thiên Kim liếc xéo Ngọc Như, rồi cô lại quay sang Quỳnh My ngọt ngào.

-Quỳnh My dễ thương, vậy là lần này tao cũng được đi hả.

-Đương nhiên.- Quỳnh My cười cười, cô lấy trong giỏ ra ba chiếc thiệp mời rất đẹp, cô đưa cho Ngọc Như và Thiên Kim.

-Qua, Quỳnh My này sang thiết ta, lần nào cũng đưa vé mời hạng vip.- Ngọc Như lên tiếng khen ngợi.

-Không có chi, à Thiên Nhã, của mày nè.- Quỳnh My cười ngọt, cô quay lại phía Thiên Nhã.

-Hả, ừ.. đưa đây.- Thiên Nhã đang thất thần, cô đang suy nghĩ điều gì đó. Cô giật luôn tờ vé mời trong tay Quỳnh My, đi thẳng lên lầu.

-Nó sao vậy ta?- Thiên Kim thắc mắc trước biểu hiện của Thiên Nhã.

-Chắc do anh Hoàng Lâm đang đi công tác, một tuần rồi không gặp nên nhớ chứ gì!- Ngọc Như cười nói.

-Hôm trước tao nghe ông Khánh Nam nói, Hoàng Lâm giữ gì đó của Thiên Nhã, sẵn đi công tác rồi trở về Mĩ để lấy trả, mà anh đi một tháng rồi chắc lâu quá nên nó mới nghĩ nhiều.- Quỳnh My nói.

-Tao nghĩ vật đó rất quan trọng với Thiên Nhã. Mà cũng lạ, chơi thân vậy rồi mà mình cũng chỉ biết sơ sơ về thân thế của nó thôi.- Quỳnh My nói.

-Trời ơi, thân thế, sơ sơ, cháu nuôi của Bá Tước William của Anh Quốc đó, một thông tin không phải ai cũng biết đâu nha.- Thiên Kim chun mũi nói.

-Nhưng cha mẹ ruột thì sao, dòng họ?- Quỳnh My thắc mắc.

-Thôi thôi bỏ đi, suy nghĩ nhiều nhức đầu. Như, tao với mày đi mua sắm đi, để chuẩn bị cho Event của bạn Quỳnh My nè, không được làm bạn ấy mất mặt.- Thiên Kim cười cười chọc Quỳnh My.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Trong cuộc đời bao la rộng lớn, nếu có duyên, có đi vòng quanh trái đất, cách nhau nửa hành tinh thì cuối cùng ta lại có thể gặp nhau, nhận ra nhau, và biết về sự tồn tại của nhau.

Dưới ánh nắng ấm áp của đầu năm, mùa xuân đang đến, nền trời xanh thắm hơn, xa hơn. Thiên Nhã ngồi ngơ ngác dưới bầu trời xa xăm, nghĩ mãi về những chuyện cô đã trải qua. Lại lịch rất huy hoàng, cháu gái hoàng tộc, thì sao chứ khi tất cả chỉ là bề ngoài. Cô không biết thân phận của mình như thế nào, cha mẹ mình là ai, tại sao lại được nhận nuôi bởi cựu tổng thống Anh trong khi trong người mang dòng máu Việt. Cô chỉ biết thân thế của mình liên quan đến sợi dây chuyền đó. Phải rồi, sợi dây chuyền bằng bạc có khắc kim cương hình hoa lan, nó có liên quan gì đến cô? Cô chỉ biết được nó rất quan trọng với mình và từ khi cô được nhận nuôi, sợi dây ấy đã đeo trên cổ cô rồi.

Một lúc lâu sau, tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Thiên Nhã. Nhìn vào màn hình, trái tim cô vô thức đập mạnh đau đớn, có một chút tò mò, lại thêm chút vui vẻ.

-Alo! Là tôi Thiên Nhã!....

-Được, tạm biệt!

Cúp xong điện thoại, Thiên Nhã thở hắt ra một hơi, cô đứng dậy toan bước đi ra khỏi biệt thự Ngôi Sao.

-Thiên Nhã!

Một giọng nói trầm ấm quen thuộc, thân hình cao lớn rắn chắc, có chút thương yêu xuất hiện trước mặt cô, trên môi anh còn nở một nụ cười ấm áp, hết như ánh nắng sáng chói, cứ vậy mà lan toả khắp chung quanh.

Thiên Nhã nở một nụ cười toả nắng, cô vui vẻ bước nhanh đến chỗ anh, dang đôi tay nhỏ bé vòng qua ôm lưng anh. Sau đó, cô nhón chân, nhẹ nhàng đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ.

-Sao thế? Mới một tuần thôi mà, nhớ anh vậy sao?

Hoàng Lâm cười tí mắt nhìn người con gái trong mình, nhìn không được lại cuối xuống hôn cô thật lâu. Một lúc khi cảm thấy đủ, anh mới luyến tiếc buông ra, dịu dàng hỏi.

-Tất nhiên rồi.- Thiên Nhã không nhìn anh, vẫn vùi mặt vào lồng ngực rộng rãi rắn chắc của anh, hít lấy hương thơm của anh như tìm kiếm chút an toàn và sự yên lại. Cô hỏi anh

-Anh có mang về cho em không?

-Em nói xem!- Hoàng Lâm cười cợt, anh đưa tay vào chiếc áo khoác da bò dài của mình, lấy trong túi một chiếc hộp dài gọn rất đẹp, sau đó đưa cho cô.

Thiên Nhã đón lấy, gương mặt rạng rỡ hơn. “Cảm ơn anh” Cô nói, rồi sau đó nhón chân hôn chụt lên má anh một cái rất kêu, rồi rất nhanh chạy ra khỏi

biệt thự. Hoàng Lâm vẫn đứng nhìn cô, môi mông vô thức cong lên một nụ cười vui vẻ.

Thiên Nhã lái xe đến một dòng sông lớn ở ngoại thành, phía bên trái dòng sông ngự trị một căn biệt thự rất lớn màu trắng, cô chạy thẳng xe vào trong không gian nơi đây yên bình một cách buồn bã, não lòng. Tay phải cô nắm chặt vô lăng, tay trái lại vô thức siết lại chiếc hộp hình chữ nhật mà Hoàng Lâm vừa mới đưa cho mình. Thiên Nhã lại vô thức nhớ về nhiều chuyện trước đó.

Một tuần trước

-Alo? Thiên Nhã nghe đây?

Thiên Nhã sau khi cùng mọi người tiễn Eris trở về Ý, cô nhận được một cuộc điện thoại, là cuộc gọi từ nước ngoài.

-Chơi lâu như vậy, quên ông già này rồi sao?

Một giọng nói hiền từ ấm áp vang lên một cách đầy yêu chiều. Có lẽ, hai năm rồi cô mới có thể lại nghe giọng nói hiền từ phúc hậu ấy.

-Ông, là ông. Con rất nhớ ông!- Giọng cô nhu run lên qua điện thoại. Đó chính là người đã nuôi cô, trao cho cô tình thương mà khi còn nhỏ cô không nhận được từ đấng sinh thành, bá tước William.

Phía bên kia, điện thoại im lặng đôi chút, sau đó lại có tiếng thở dài náo nức, bá tước William nói tiếp “ Con à, con lớn rồi, đã đến lúc ta sẽ nói cho con biết những chuyện con đáng được biết”

-Chuyện gì ạ?- Thiên Nhã bỗng cảm thấy bồn chồn

-Chuyện này, một lời không thể nói hết, ta sẽ cho con số điện thoại của một người, khoảng một tuần nữa trước khi sự kiện của tập đoàn Queen’s được diễn ra, lúc đó con sẽ nhận được một cuộc hẹn. Hãy đến và con sẽ biết, mang theo thứ mà khi còn nhỏ ta đã đưa cho con nhé, nó sẽ cho con biết chuyện con muốn biết.

-Ông, có phải liên quan đến thân thể của con?

-Haizz, đứa cháu thông minh! Có thời gian hãy về thăm ta, ta sợ sẽ không còn thời gian đợi con rong chơi, sau đó dắt về cho ta một chàng cháu rể tuấn tú như hai ông cháu ta từng hẹn!- Giọng bá tước William hơi yếu, ông thều thào nói, bao nhiêu tình thương ông gói cả vào trong những lời nói.

-Vâng ông, sau khi sự kiện kết thúc con sẽ về!

*Kết thúc kí ức, Thiên Nhã ngồi tựa hẳn lên ghế xe, cô lại thở hắt ra. Ông nói đúng, sáng nay cô đã nhận được cuộc điện thoại đó, là của một người đàn ông, có lẽ cũng trạc tuổi ông nội cô. Ông ta nói chuyện rất hiền, lại như đối xử với một đứa con hoặc đứa cháu. Ông ta là ai? Có liên quan đến cô chăng?

Suy nghĩ một hồi, có một người đàn bà ăn mặc giản dị bước ra trước cửa, Thiên Nhã thấy bà ta nhìn về phía cô, lại ra hiệu cho cô xuống xe. Cô bàn thân hồi lâu, người đàn bà kia dường như cũng rất kiên nhẫn đứng chờ cô, cuối cùng cô cũng bước xuống, không quên cầm theo chiếc hộp hình chữ nhật bỏ vào trong túi áo.

Thiên Nhã đứng cạnh xe vài giây, đôi mắt vô thức cảnh giác nhìn người phụ nữ trước mặt. Bà ta cũng khoảng tứ tuần, gương mặt theo tự nhiên có vài nếp nhăn nơi khóe mắt, nhưng bà ta lại rất đẹp, ăn mặc bình thường nhưng không thể nào che lại được những bằng chứng cho tuổi xuân tươi đẹp của bà. Đặc biệt, Thiên Nhã thấy trái tim mình đập mạnh liệt, bà ta có đôi mắt đen rất lạnh, rất trong, nét giống với đôi mắt của cô, nhưng lại càng có gì đó, rất giống với... Thiên Kim. Thiên Nhã chậm chạp đi tới trước mặt bà, người cô cũng bất chợt run rẩy đôi chút. Bà ta, thật rất giống với Thiên Kim bạn cô, có cái gì trong tâm khiến cô cảm thấy người phụ nữ này rất quen thuộc. Cô lại vô tình bắt gặp được đôi mắt đang chăm chăm nhìn cô như có một màn sương trong phủ lên, lại hẳn lên nhiều tơ máu đỏ, trông bà ta như sắp bật khóc lớn. Thiên Nhã nhìn không được bà ta cứ nhìn mình như vậy, cô khó chịu né tránh.

-Bà là...

-À, mời con vào, ông ấy và ta đợi con lâu rồi!- Người phụ nữ kia nhanh chóng đè nén lại cảm xúc, bà mỉm cười hiền hậu, bước về phía trước mở cửa cho Thiên Nhã.

Thiên Nhã được đưa đến một phòng khách rất rộng, phong cách nơi đây được trang trí theo kiểu cung đình. Màu vàng là màu chủ đạo nhưng vẫn không có vẻ xa hoa, bóng bảy diêm dúa mà nó kết hợp với màu trắng trong mang cảm giác thanh nhã, sáng sủa.

Người phụ nữ lúc nãy đã đi, khi quay trở lại, phía sau bà còn có một người. Thiên Nhã sững sờ nhìn người vừa xuất hiện trước mặt mình, một ông lão, râu tóc bạc phơ, gương mặt phúc hậu và rất nhiều nếp nhăn, chứng tỏ ông đã từng gặp rất nhiều sóng gió, tuy tuổi có vẻ đã cao nhưng đôi mắt ông ta vẫn còn rất tinh anh sáng láng. Điều quan trọng là cô biết người đàn ông này, ông ta chính là người cô từng nhìn thấy trên báo doanh nhân quốc tế, quan trọng nhất là, cô cũng từng thấy ông trên bức ảnh treo trong căn phòng của Thiên Kim và Thiên Minh, ông chính là ông nội của họ, ông Chairle!

Ông ta và người phụ nữ kia dường như đoán trước được sự ngạc nhiên của Thiên Nhã, hai người ngồi xuống bên cạnh bà và đối diện cô. Ông Chairle chậm rãi lên tiếng.

-Chào con! Con chính là Thiên Nhã?

Thiên Nhã giật giật khoé môi, sự ngạc nhiên hồi lâu sau mới tan biến gần hết, cô vẫn cứ nhìn chăm chăm ông ta, mở miệng.

-Phải!

-Ta biết ông nội con đã nói cho con nghe mục đích của buổi gặp mặt này, ta nghĩ ít hần con cũng biết ta là ai rồi, hôm nay ta từ Mĩ về đây chính là để được gặp cháu của ta!

Thiên Nhã giật mình, ông ta ám chỉ điều gì, cháu, là ai, là bạn cô nhưng lại gọi cô đến, rốt cuộc là như thế nào? Còn người phụ nữ có khuôn mặt gần như của Thiên Kim, bà ta là ai? Rốt cuộc có ai có thể giải thích cho cô chuyện gì đã xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

“Mục đích ta quay trở về nước chính là được gặp cháu ta, là bà đưa cháu nội của ta” Giọng ông Chairle ôn tồn, đôi mắt ông có chút xúc động, ông nhìn Thiên Nhã đang ngồi trước mặt một lúc, sau đó ông nói và cố ý nhấn mạnh rằng ông trở về, không chỉ thăm hai đứa cháu nội Thiên Minh và Thiên Kim, mà còn có một đứa cháu nữa.

-Ông à, không phải ông chỉ có hai người cháu đang ở Việt Nam sao? Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến việc của cháu và ông nội của cháu ạ.

Thiên Nhã lúc này đầu óc đã mù mờ, cô chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết cảm giác bồn chồn trong lòng luôn được dâng cao.

-Bà tước William nói con là một cô gái rất thông minh, ta sẽ kể con nghe một câu chuyện, bởi vì có giải thích thì một lời không thể giải thích được.

Người phụ nữ ngồi bên cạnh Thiên Nhã lên tiếng trước, Thiên Nhã rất kinh ngạc bởi khi vừa nói câu nói ấy, bà ta lại như cố ý nắm lấy bàn tay cô, bàn tay bà ta cũng rất quen thuộc, cảm giác ấy khiến Thiên Nhã có chút không nỡ rút tay lại. Một lúc sau, giọng bà ta như nghẹn lại, bà ta như đang cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng, cất giọng khàn khàn nói.

-Hai mươi năm trước, khi ta còn là một cô gái trẻ trung tuổi tròn đôi mươi, khi ấy ta là một nàng ca sĩ rất có tiếng tăm, rất nhiều người đàn ông có tiền và có quyền vây quanh ta, họ cho ta những tình yêu vô hạn của tuổi xuân. Thế nhưng ta lại không màng đến, lại sa chân vào vũng lầy tội lỗi, ta đã rất sai trái khi để mặc bản thân buông thả, ngã vào vòng tay một người đàn ông đã có vợ. Chúng ta chỉ dám bí mật chuyện của mình, lén lút hẹn hò, cho tới khi... kết tinh cho tình yêu của ta và người ấy, một đứa bé rất xinh đẹp ra đời. Mọi chuyện càng trở nên nghiêm trọng hơn khi người đàn ông ấy đã vì ta và đứa bé ấy, khiêu chiến với cả gia đình của mình, cả vợ ông ta đã sinh cho ông ta một đứa bé trai rất thông minh ông ta cũng không cần, đó là vì ta và đứa bé gái nhỏ ấy. Cuối cùng chúng ta vẫn không thể ở bên nhau, vì áp lực gia đình, vì vợ của ông ta trong một đêm đã chuốc say ông ta, để ông ta không thể bỏ ra đi với ta và đứa bé như đã hẹn. Thế rồi đêm ấy, ông ấy đã không tới, ta đã bế đứa bé bỏ đi một mình sang Anh quốc, một năm trời rong rã lưu lạc nơi xứ người, ta phải làm lụng vất vả và khó nhọc chỉ để trang trải cuộc sống cho hai người, nhưng ông trời vẫn trêu đùa ta...

Nói đến đây, một giọt nước mắt trong suốt chảy lên trên gương mặt người phụ nữ ấy, bà ta đưa tay gạt giọt nước mắt ấy. Bà muốn nói tiếp, một cái gì đó rất nặng như nghẹn lại trong vòm họng, bà nín nhịn một hồi lâu, sau đó cũng khó nhọc mở miệng.

-Vừa lúc hai mẹ con ta ổn định được cuộc sống, ông trời lại không có mắt mà cho ta gặp lại người đàn ông ấy. Đó là khi ta làm ca sĩ trong một quán bar lớn tại nước Anh, lúc ấy ông ấy đi công tác và tụ họp với bạn bè trong chỗ ấy, cũng vừa lúc đến phiên ta lên sân khấu, hai chúng ta cứ như thế lần nữa lại thấy nhau. Ông ấy cứ dai dẳng bám lấy ta sau lần gặp ấy, ông ấy cố giải thích và đề nghị hãy để ông ấy đưa đứa bé trở về nhà và gia nhập vào gia phả của dòng họ...

-Vậy... bà có chấp nhận không?- Thiên Nhã lúc này đôi mắt nâu đen đẹp đã đỏ hoe, cô vẫn rất kiên nhẫn ngồi nghe câu chuyện này, trái tim cô như bị con dao sắt đâm sâu vào, rất đau rất đau. Cô mở miệng, mới phát hiện ra lúc này giọng nói của chính mình cũng như lạc mất đi.

-Chấp nhận thì sao chứ hả con?- Người phụ nữ cất giọng cười nhạt, bà xót xa

-Khi ấy, một lần nữa ta cũng bị bại dưới chân ông ấy, ta đã yêu một cách mù quáng và không thể quay đầu. Nhưng khi một lần nữa ta và ông ấy phát sinh quan hệ, khi ta một lần nữa đứng trước cửa nhà của ông ấy với một đứa bé một tuổi và một sinh linh nhỏ bé trong bụng sắp chào đời, người phụ nữ kia vẫn không chịu buông tay, vẫn dùng mọi cách cản trở chúng ta. Trong gia đình danh giá của ông ấy, người có quyền nhất vẫn là cha ông ấy, cũng tức là ông nội của hai đứa bé con chúng ta. Khi ấy, ông nội đã ngầm đồng ý và chấp nhận ta, vì vậy nên ta được phép ở lại ngôi nhà đó sinh ra đứa bé sau. Khi đứa bé sau được sinh ra thuận lợi, người phụ nữ kia vẫn cố chấp, bà ta tìm mọi cách đuổi ta và đứa bé lớn ra khỏi nhà với lí do chưa chắc đứa bé ấy là huyết thống của dòng họ. Cô ta dùng mọi cách, vừa khéo lúc ta sanh xong thì cô ta cũng mang thai, cô ta lấy cái thai làm áp lực với ông nội và người đàn ông của ta. Cuối cùng trong đêm khuya khi ông nội và người cha không ở nhà, một lần nữa bà ta đẩy hai mẹ con ta ra đường. Tàn nhẫn hơn, bà ta còn trả tiền cho đám lưu manh, để bọn chúng cướp hết tiền bạc và giấy tờ của hai mẹ con, hai chúng ta lang thang như thế giữa nước Mĩ rộng lớn... Ông trời không tuyệt đường người, cuối cùng có người đã cứu hai mẹ con ta khỏi cảnh chết đói, người đó có khả năng bảo vệ và chăm sóc rất tốt cho đứa

trẻ, mà người đó lại có vẻ rất thương yêu đứa trẻ đó, ta đành bấm bụng giao đứa trẻ cho người đó, cùng với một sợi dây quý cuối cùng còn sót lại, và ta ra đi để lại hai đứa con của chính mình tại hai nơi hoàn toàn xa xôi. Một đứa ở Mỹ cùng với cha nó và...

-Một đứa ở Anh với thân phận là một đứa mồ côi được nhận nuôi!

Thiên Nhã nghe đến đây, cô cắt lời người phụ nữ đang nắm tay mình bằng giọng nói đầy uất hận, đôi mắt cô giờ đây đã hoàn toàn ướt đầm, bàn tay run lên mạnh mẽ, cô cố gắng lắm mới mở được chiếc hộp trong tay, lấy ra một sợi dây bạc sáng loáng, mặt sợi dây là một viên kim cương trắng được khắc gọt hình một đoá lan.

-Chính sợi dây này phải không, và cũng chính bà... và cả ông đã vứt bỏ đứa bé đó cho những người xa lạ, các người đã vứt bỏ chính máu mủ của các người, cũng chính là tôi, có đúng không?

Thiên Nhã phản hận đứng dậy thật mạnh, cô đập mạnh sợi dây chuyền trong tay lên bàn, nước mắt cứ liên tiếp chảy dài, gò má cũng bắt đầu tím tái. Cô nấc lên liên hồi, sự thật này quá khủng khiếp, hai người ngồi trước mặt thật vô tình, cô không cần một cuộc sống sung sướng, thứ cô cần chỉ là tình thân thật sự mà thôi.

Một cơn đau dữ dội xông lên trên đầu, cô hoàn toàn ngất đi trong từng tiếng nấc, trước đó cô còn nghe kịp tiếng hét yếu ớt của ông Chairle và tiếng gọi đầy thân thương mà cô luôn nghe được trong những giấc mơ suốt mười chín năm "con gái", và cô còn kịp nhìn thấy một hình bóng rất quen thuộc, hình bóng rất nhỏ nhắn, gương mặt tựa như cô và một đôi mắt đen lạnh như nước đang ướt nhoà nước mắt – gương mặt của Thiên Kim.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là Đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Toạ lạc ở vị trí trung tâm thành phố của một nhà hàng Paris to lớn và xinh đẹp. Không gian trong phòng vip xa hoa và hấp dẫn, không kém phần sang trọng. Chiếc bàn tròn chứa đầy những món ăn mang đậm phong cách Châu Âu. Ánh đèn trần pha lê nhấp nháy trên trần, ánh sáng mờ ảo lung linh chiếu vào từng bộ dao nĩa trên bàn nó càng thêm sáng loáng. - Thừa chủ tịch, thưa ngài Brian, mọi thứ đã được sắp xếp hoàn hảo, sự kiện lần này đã hoàn tất chỉ chờ đến lúc diễn ra ạ. Thư kí Trần bước vào báo cáo tất cả về buổi sự kiện ra mắt trang sức của tập đoàn Queen's cho Quỳnh My và Thiên Minh đang cùng nhau dùng bữa trong phòng. Sự nhiệt tình trong việc của anh ta chỉ nhận được một cái 'ừm' gượng gạo của Quỳnh My và đôi mắt lạnh băng giết chết người của Thiên Minh, nhận thấy không khí khá căng thẳng ngay trong căn phòng sang trọng, anh ta vội cuối đầu bước nhẹ ra ngoài, bỏ lại sau hai tầng băng di động cùng nhau ngồi dùng bữa. Trong phòng thật yên tĩnh, nhiệt độ dường như cũng thấp dần. Thiên Minh và Quỳnh My lúc này cũng dùng xong phần thức ăn của mình, vẫn không ai nói với ai lời nào. Quỳnh My cầm ly vang đỏ bên cạnh đưa lên môi khẽ nhấp một chút, theo phản ứng ngược mặt lên, đôi mắt chạm vào đôi mắt đang nhìn mình chằm chằm ở phía đối diện, ngón tay đang cầm ly rượu khẽ run lên, cô vội cụp mi xuống, cuối mặt không dám ngược lên, lòng không ngừng hét tại sao cô lại hèn nhát như thế. Tất cả điều đó làm cho Thiên Minh nhếch nhếch lên một nụ cười thích thú. - Ra ngoài một chút! Giọng nói lạnh lẽo cất lên, ngay lập tức bốn người vệ sĩ áo đen ở ngoài cửa bước ra ngoài, tay đóng sầm cửa căn phòng vốn đã im lặng, giờ đây có cửa càng làm cho nó trở nên tĩnh mịch đáng sợ, chỉ còn nhịp thở đều đặn của hai người hợp thành một. - À, nếu xong cả rồi thì em về trước nhé, em có hẹn với Thiên Kim. - nói rồi Quỳnh My toan đứng dậy bước đi, nhưng chưa kịp nhúc nhích thì... Không phải từ sáng giờ Thiên Kim đi cùng với Ngọc Như sao? Thiên Minh khoai chỉ mở miệng đáp lời Quỳnh My giọng nói anh vẫn lạnh lẽo không khác gì khi này nhưng nghe ra còn có một chút âm áp, tình cảm. Câu nói của anh khiến Quỳnh My đỏ mặt, cô chỉ biết cười trừ, anh lại tiếp lời. - Từ giờ trở đi anh không muốn nói về chuyện công việc, chuyện gia đình, anh chỉ muốn nói về chúng ta. Tìm Quỳnh My như ngừng lại, cô ấp úng < Chúng ta ... có ... chuyện ... gì ạ? > - Quỳnh My, nghe anh nói đây anh đang rất nghiêm túc, anh muốn nói chuyện liên quan đến tình cảm giữa chúng ta. Từ sau sự việc hôm đó, anh rất vui vì em đã dành cho anh một tình cảm đặc biệt. Thật ra anh... - Anh à, không sao đâu em hiểu mà, em biết từ đầu đến giờ là do em tự mình biên kịch cho chính tình cảm của em. Có thể em sai khi đã phản bội bạn thân của anh - anh Thiên Bảo, nhưng chuyện em thích anh là thật, lời nói của em, hành động của em, tất cả đều là thật dù em biết sẽ không bao giờ em được đáp lại. Anh không cần nói ra em hiểu suy nghĩ của anh mà, em chấp nhận mà, em không sao chỉ xin anh đừng nói gì cả... Giọng nói của Quỳnh My mỗi lúc một run hơn, cổ họng cô như nghẹn lại. Làm sao cô không biết anh đang định nói gì chứ, chắc anh chỉ muốn nói thật ra anh xem cô là em gái, cô sợ câu nói này, cô tin rằng từ đầu đến giờ chỉ một mình cô là người tự mình đa tình, cô đã phải lòng anh ngay từ lần gặp đầu tiên, và cô đã phản bội người bạn thân nhất của anh vậy, thì làm sao có chuyện anh thích cô được chứ. Vậy nên cô rất sợ phải nghe những lời nói né tránh, từ anh. Hai khoé mắt Quỳnh My giờ đây phủ đầy một màn sương mờ chỉ trực tuôn rơi nước mắt. - Cô bé ngốc! Thiên Minh bước nhanh đến chỗ người con gái đối diện, bàn tay rắn chắc mạnh mẽ kéo cả người cô vào trong lòng và ôm cô thật chặt, hành động của anh khiến Quỳnh My vô cùng ngạc nhiên và sững sờ, anh ôm cô một hồi lâu, anh đẩy nhẹ người cô ra, đôi mắt vô cùng dịu dàng, tự thay đổi mà chính anh cũng không hay biết, anh lại nói- Thật ra anh cũng... Lời nói chưa thoát ra, cửa phòng đã bật mở, chỉ thấy một người đàn ông cao lớn mặc vest đen bước nhanh đến, anh ta đưa chiếc điện thoại đang có một cuộc gọi đến cho Thiên Minh, giọng nói kính cẩn < là điện thoại của ông Chairle thưa ngài > Thiên Minh bắt đầu đi, anh buông Quỳnh My trong lòng ra, nhận điện thoại một cách bực dọc. Giọng nói có chút phần nộ nhưng vẫn không thể thiếu một sự yêu thương kính trọng. - Ông nội? - Là ta đây, mau đến bệnh viện, em gái con xảy ra chuyện! Vì điện thoại để chế độ loa ngoài, Quỳnh My đứng bên cạnh cũng nghe thấy, cô hét hoảng cùng Thiên Minh vội vàng kéo tay anh chạy đi cả hai cùng lái xe đến bệnh viện. Khi cả hai người đến nơi cùng nhau bước vào, Thiên Minh vừa nhìn thấy ông nội và một người phụ nữ có nét quen mặt, chưa kịp hết ngạc nhiên thì lại một bóng dáng có chút quen thuộc và có chút lạ lẫm đang về phía anh. - Anh hai! Thì ra đó là Thanh Mỹ, đứa em gái út kiều kỳ của anh. Tại sao ông nội và em gái út của anh lại ở đây? Còn Thiên Kim, em gái bé nhỏ của anh đã xảy ra chuyện gì? Đang mãi suy nghĩ, Thiên Minh lại nghe tiếng lờm lờm của Thanh Mỹ, anh nhìn ra hướng đối diện, lại thấy một hình ảnh quen thuộc, hình ảnh nhỏ nhắn đáng thương luôn cần anh che chở, cô cất tiếng gọi nhỏ, hai hàng nước mắt trong suốt chảy dài. - Anh hai...

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Cô Ấy Là Chị Gái Ruột Của Em

"Anh hai" ...Hai tiếng kêu này, có chút uất ức, có chút dưng dưng cũng có chút yêu thương tin tưởng.

Thiên Minh là anh trưởng trong gia đình, tiếng gọi anh hai anh nghe không thể đếm được. Nhưng khi đứng trước người em gái bé nhỏ trước mắt, anh không thể phủ nhận cô là đứa em gái mà anh thương yêu và nuông chiều nhất.

Vội vàng đẩy nhẹ người Thanh Mỹ cứ đang ôm khư khư tay mình, Thiên Minh bước nhanh đến, lau vội dòng nước mắt trên khuôn mặt tội nghiệp của em. Anh hiểu đứa em gái nhỏ này của anh, cô là một người con gái mạnh mẽ, không dễ rơi nước mắt. Cho dù trước đây, bị đứa em cùng cha khác mẹ nhỏ tuổi hơn là Thanh Mỹ bao lần bắt nạt, lại phải sống uất ức và nghe mẹ anh nói những lời cay độc, cô vẫn âm thầm chịu đựng, vẫn không rơi một giọt nước mắt nào. Vậy mà giờ đây, khi được sự yêu thương dung túng của một người anh trai, anh lại ôm chặt cô vỗ về, cô lại vỡ òa trong tiếng nức nẹn. Đã xảy ra chuyện gì, anh sẽ không tha thứ cho bất cứ ai làm em gái mình phải đau khổ như vậy.

-Diễn đủ rồi đấy, thật giả tạo !

Nhìn một màn em khóc anh xoa như thế này, sự ích kỷ trong con người Thanh Mỹ như bộc phát hết ra. Người chị kia thật quá đáng, trong gia đình, cô ta đã chiếm hết đi tình thương yêu của ông và anh hai, thứ tình thương mà đáng lẽ ra người được hưởng nhiều hơn phải là cô. Cô không chấp nhận cô gái trước mặt này giành hết mọi thứ của cô, bằng mọi cách cô phải đập cô ta xuống cho dù một nửa dòng máu của cả hai là giống nhau.

Thiên Kim lúc này ý thức được bản thân mình đã xúc động quá mức mà quên đi xung quanh. Cô buông người Thiên Minh ra nhẹ nhàng trả lời:

-Em ổn rồi, anh đến chào ông nội đi..

Nhìn đôi vai nhỏ nhắn run run của Thiên Kim đang được Quỳnh My vỗ về đi sang hướng khác, Thiên Minh không khỏi xót xa trong lòng, lại quay ngoắt sang nhìn Thanh Mỹ đang dương dương tự đắc, anh không khỏi nhủ thầm. Vội vàng bước đến, anh rất phép tắc cúi chào ông sau đó gật đầu với người phụ nữ trung niên bên cạnh. Đôi mắt sắc bén không quên đánh giá bà ta.

Quả thật người phụ nữ này rất quen mặt, bà ta...hình như rất giống với một người. Suy nghĩ thật sâu, Thiên Minh giật mình. Anh nhìn bà ta từ đầu đến chân, rồi lại quay sang ông Charile, hoảng hốt

-Ông nội, đây là di... Mai Chi ?

-Phải! Đây chính là mẹ của em gái con, Thiên Kim - Ông Charile khẳng định chắc nịch trước sự ngạc nhiên tột độ của Thiên Minh.

-Đã lâu ta không gặp, chào con Thiên Minh .

Bà Mai Chi vẫn nở một nụ cười đôn hậu với Thiên Minh. Chính là nụ cười ấy, nụ cười mà từ khi anh còn nhỏ xíu cho tới giờ vẫn không thể quên, anh thích nụ cười ấy của bà, bà rất yêu thương anh, quan tâm anh, anh ao ước mẹ ruột của mình cũng một lần gạt hết sự toan tính nhỏ nhen mà nở một nụ cười ấy với mình.

-Ông nội, di... - Thiên Minh suy nghĩ một hồi, anh thờ dãi một hồi

-Vậy là Thiên Kim đã biết chuyện này ! Có thể là sốc, nhưng em ấy vẫn khỏe mạnh mà, sao ông lại nói là em ấy xả ra chuyện ?

Anh đến bây giờ biết chuyện mới cảm thấy bức xúc. Nếu như điện thoại không đến đúng lúc, anh đã có thể nói một câu "Anh thích em" với Quỳnh My. Cũng không cần hốt hoảng chuẩn bị những bác sĩ hàng đầu vội vã chạy đến đây và hủy bỏ nhiều buổi họp quan trọng.

-Chắc con đã quên rồi phải không ?

Bà Mai Chi mỉm cười hiền, đáp lời Thiên Minh, bà rung rung hai hàng lệ, lại mỉm cười trong nước mắt mà kể

-Khi con còn là một cậu bé chưa hiểu chuyện, có một đứa bé gái luôn lẻo đẻo theo con, nói con là anh trai của nó, bắt con phải chơi cùng với nó...

*

-Anh ơi đến đây. Mau lên đây xích đu cho em..

-Này nhóc con, phiền phức thật đấy, đúng là em gái phiền phức !

Một cô bé gương mặt sáng bừng đang cười giòn tan, thích thú khi được cậu bé lớn hơn đứng dưới vừa dùng sức đẩy chiếc xích đu cho cô, vừa cầu nhàu "em gái phiền phức"

Tuy miệng thì nói không thích, nhưng cậu nhóc ấy cứ mãi vui chơi thỏa thích với em gái bé nhỏ, cả hai cùng nhau đùa giỡn, chơi đùa, nụ cười của cô bé như một đóa hoa sứ mới nở, tinh khiết và trong sáng.

Rồi trong một buổi chiều mưa tầm tã, cậu bé cứ mãi cuốn quýt, không biết làm sao dỗ đứa em gái nhỏ đang dựa vào lòng mình khóc nức nở.

-Anh ơi, mẹ anh ghét em hức...hức...!

-Em nín đi, đừng khóc nữa, chỉ cần anh không ghét em, em là em của anh, anh sẽ bảo vệ cho em !

-Anh trai hứa rồi phải giữ lời nhé hức...

-Móc tay giữ lời nè !

Cô bé nhỏ lúc này đã nín hẳn, trên gương mặt trắng sữa nở một nụ cười rạng rỡ. Cả hai đứa trẻ đứng dưới mưa, móc tay với nhau, rồi cũng nhau cười giòn giã chạy trong mưa, cùng nhau nô đùa.

*

Kết thúc, bà Mai Chi quay sang Thiên Minh đang đứng sững sờ, anh đã nhớ tất cả. Đứa bé gái năm đó, làm sao anh có thể quên như vậy, đã mười mấy năm rồi, anh tự trách bản thân sao lại vô tâm như thế, lại quên đi cô bé đáng yêu ấy.

-Thiên Minh, ông trời thật có mắt, chính con đã gặp cô bé ấy sau bao nhiêu năm và có tình cảm rất tốt với em gái con. Con đã tìm được em mình và Thiên Kim cũng tìm lại được người chị của mình. - Ông Chairle xúc động nói

Tâm trạng từ bất ngờ đến không thể tin được của Thiên Minh đang dâng cao trong người anh. Lúc này, Ngọc Như nhanh chóng chạy đến bên anh , kéo tay anh đi về hướng của Thiên Kim, Quỳnh My và Hoàng Lâm đang ngồi. Thiên Minh nhìn Thiên Kim một hồi, không nói gì anh lại tiếp tục nhìn sang Ngọc Như, rồi lại nhìn Quỳnh My như đang lo sợ điều gì đó, trong đầu lơ đãng lại suy nghĩ về Thái An. Không đúng, đều không đúng. Ngọc Như đích thị là con gái độc nhất của tài phiệt vang danh Hoàng Phùng, Quỳnh My là người kế thừa của gia tộc họ Châu, Thái An lại càng vô lý hơn bởi cô là em gái của Thái Phong, cả ba người đều không phải.

Thiên Minh giờ đây lại càng chắc chắn hơn đáp án trong đầu mình, phải rồi, gương mặt ấy, rất quen thuộc, vì thế ngay từ lần đầu gặp anh đã quý mến người ấy, anh quay sang Thiên Kim đang ngồi cạnh, lại bắt gặp ánh mắt như khẳng định của cô.

-Anh hai...Thiên Nhã là chị gái ruột của em

Giọng Thiên Kim hơi run rẩy, có thể thấy Thiên Kim cũng rất bất ngờ, nhưng trong giọng nói của cô lại không che giấu sự vui mừng và hạnh phúc.

Nhẹ nhàng vỗ lên vai em mình, Thiên Minh cũng có chút vui mừng, anh vui vì đứa em gái tội nghiệp này cuối cùng cũng có những người thân thật sự bên cạnh, có mẹ, có chị gái, có anh trai luôn yêu thương cô, còn anh thì có thêm một đứa em gái xinh đẹp đáng yêu, không ai chính là đứa em mà anh đã quý mến ngay từ nhiều năm trước.

-Phải rồi em gái, sao em biết chuyện này, không phải ông nội và dì chỉ nói sự thật cho Thiên Nhã sao, tại sao Thiên Nhã lại phải vào bệnh viện ?

-Để em nói nhé, lúc trưa bọn em vô tình gặp Thiên nhà đang lái xe về hướng ngoại thành...

Giọng Ngọc Như trong trẻo cao vút, cô bắt đầu kể lại cho Thiên Minh nghe.

Thì ra khi nhìn thấy Thiên Nhã rẽ hướng ra ngoại thành, Ngọc Như vì không nén nổi tò mò lôi kéo theo Thiên Kim đuổi theo xe của Thiên Nhã. Khi nhìn thấy ngôi nhà mà Thiên Nhã bước vào và nhìn thấy người phụ nữ đi cùng bạn, Thiên Kim và Ngọc như không khỏi sững sờ. Đây chính là ngôi nhà mà Thiên Kim được ông nội tặng cho cô khi cô còn là một cô bé, nơi này chứa rất nhiều kỉ niệm của cả ba là Thiên Kim, Ngọc Như và cả Quỳnh My, khi chưa sang Mi cả ba đã từng sống chung trong ngôi biệt thự này. Điều làm cả hai hốt hoảng hơn nữa là người phụ nữ kia lại biết mặt mã đề mở cửa cho Thiên Nhã, hơn nữa bà ta có khuôn mặt rất giống Thiên Kim.

Tò mò là tính xấu nhưng nó đã giúp Thiên Kim nhận ra mẹ và chị gái của mình. Vì quá bất ngờ và xúc động dâng lên mãnh liệt, Thiên Kim không thể nhận được khi thấy Thiên Nhã xúc động đến mức ngất xỉu, cô xông vào trong cùng mọi người đưa chị vào bệnh viện, sau đó cô đã nhận lại mẹ mình. Tất cả mọi chuyện diễn ra quá nhanh đến mức một người mạnh mẽ như Thiên Kim phải bật khóc trong lẫn niềm vui và nỗi buồn.

Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, Thiên Kim và Thiên Minh lập tức kéo nhau xông đến hỏi han và theo sau là mọi người.

-Không sao ạ chỉ là do bất ngờ dẫn đến sốc mà ngất xỉu, đã được hồi sức rồi ạ. - vị bác sĩ kính cẩn thưa, bệnh viện này là một thuộc con của tập đoàn H.P ông làm sao có thể đặt tội với người chiếm vị trí cao nhất chứ.

Tất cả khi nghe nói thế liền thờ phảo nhẹ nhõm, duy chỉ có một người cứ bắn ánh nhìn về phía Thiên Kim một cách chán ghét khiến cô không thể thoải

mái được, đó là Thanh Mỹ. Cô ta tự thâm đã về đây thì cô gái kia đừng mong yên thân.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Là đại Gia Đình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.